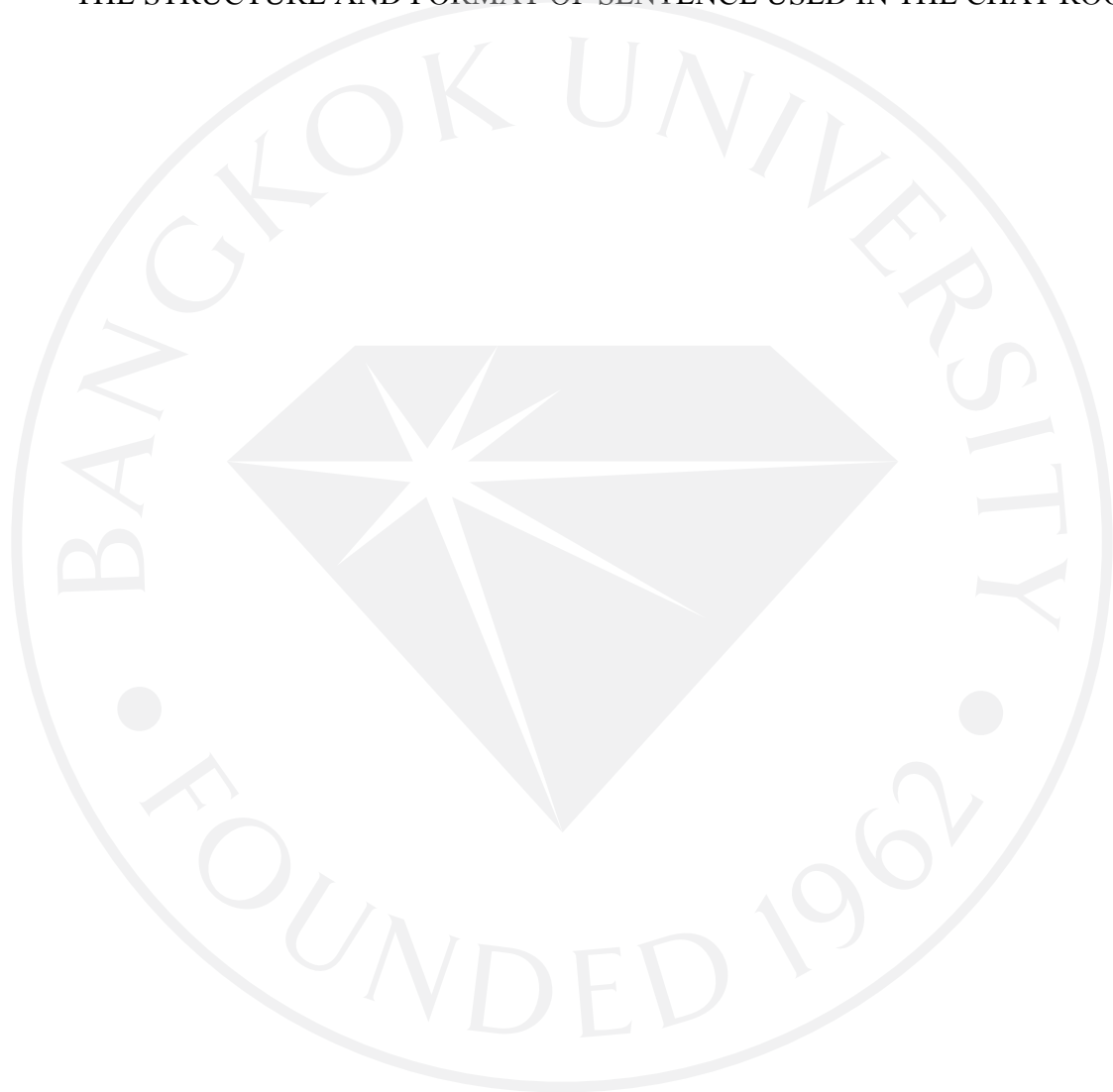
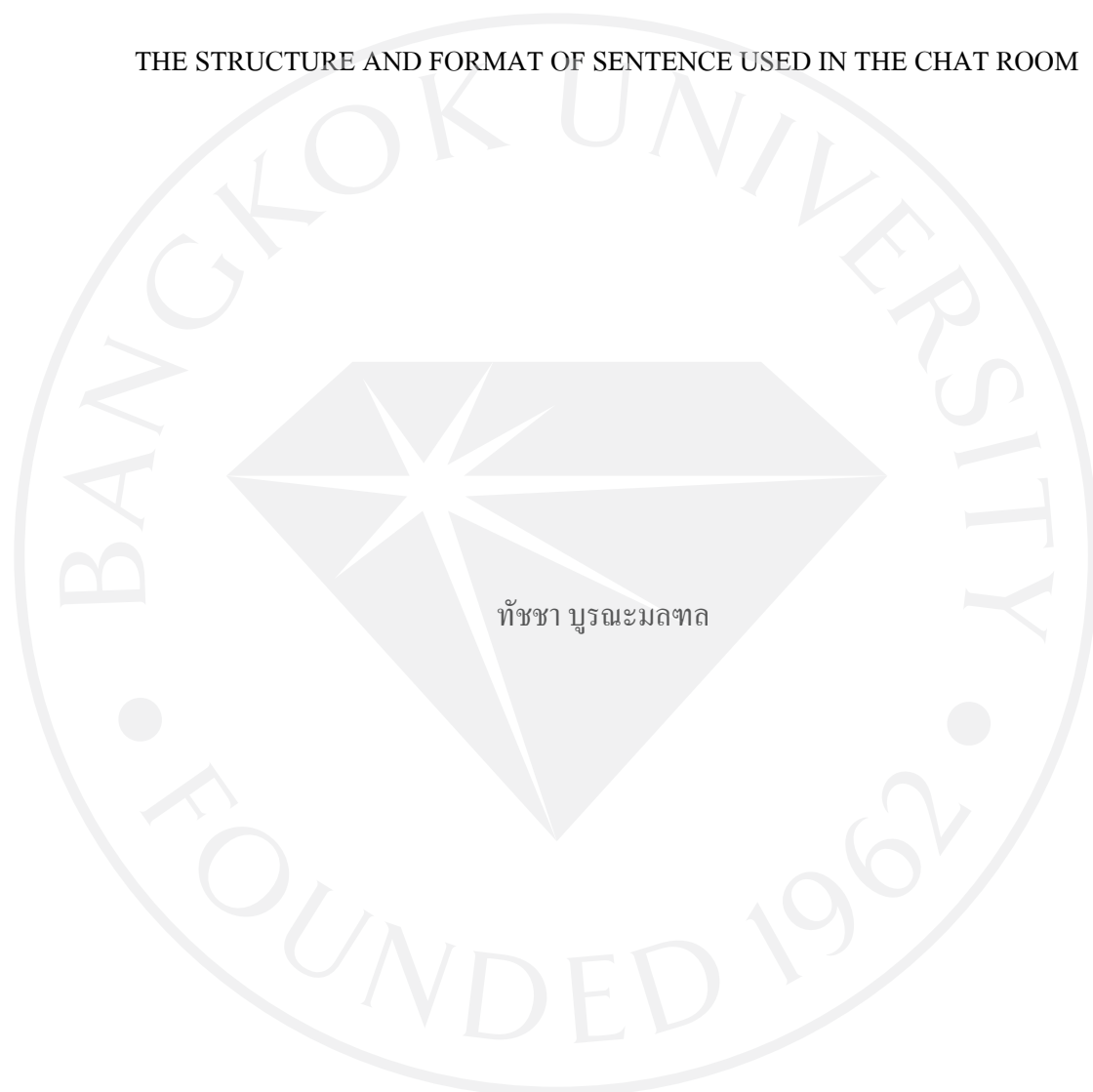

โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา
THE STRUCTURE AND FORMAT OF SENTENCE USED IN THE CHAT ROOM

โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา

THE STRUCTURE AND FORMAT OF SENTENCE USED IN THE CHAT ROOM

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

พ.ศ 2551

©2551

ทัชชา บุรณะมณฑล

สงวนลิขสิทธิ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อนุมัติให้วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต

เรื่อง โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา

ผู้วิจัย ทักษชา บุรณะมณฑล

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(รองศาสตราจารย์ ดร. รสขงพร โกมลเสวิน)

อาจารย์ที่ปรึกษาร่วม

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชีรพล ภูรัตน์)

กรรมการบัณฑิตวิทยาลัย

(รองศาสตราจารย์ ดร. บุญเลิศ สุกดีลก)

กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก

(รองศาสตราจารย์ ดร. พีระ จิระโสภณ)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ลักกณา วรศิลป์ชัย)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 2 เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2551

ทัชชา บูรณะมณฑล. ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต, ธันวาคม 2551, บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา (95 หน้า)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : รองศาสตราจารย์ ดร. รสขงพร โกมลเสวิน

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาภาษาที่ใช้สื่อสารในห้องสนทนา ซึ่งผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เอกสาร (Textual Analysis) เพื่อหารูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาทางห้องสนทนา โดยอาศัยการแจกแจงนับและจัดกลุ่ม และใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลการสนทนาจากห้องสนทนาในเว็บไชต์สนทนาจำนวน 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนทนาแชท ห้องคุณหนูออนไลน์ ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุโส รวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้ให้ข้อมูลหลัก จำนวน 26 คน ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี 10 คน ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 10 คน และนักวิชาการด้านภาษาศาสตร์และนักเทคโนโลยีสารสนเทศ จำนวน 6 คน ผลวิจัยการวิเคราะห์เนื้อหา พบว่า ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง มีการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียวและการตัดคำมากที่สุดในการสนทนา นอกจากนี้การใช้รูปแบบสัญลักษณ์ในการสนทนา พบว่า มีการใช้การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) เช่น 😊 😞 การใช้ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART) เช่น T_T ^_^ *_* และการใช้ข้อความแสดงอารมณ์ เช่น 555 อีอีอี หุหุหุ เป็นต้น

ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกนักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า นักศึกษาระบุว่าไม่ได้นำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน ส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตระบุว่าการใช้ภาษาทางห้องสนทนาไม่ผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นความเคยชินและทำให้สับสนในการสะกดคำในภาษาเขียน นอกจากนี้ นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเห็นว่าเทคโนโลยีมีส่วนในการทำให้ภาษาในห้องสนทนาเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากใช้เป็นตัวพิมพ์ในการพิมพ์ข้อความทำให้มีข้อจำกัดในการพิมพ์ จึงทำให้มีการตัดแปลงคำในการสนทนาเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสื่อสาร นอกจากนั้น นักศึกษายังเห็นว่าสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการทำให้ภาษาทางห้องสนทนาเปลี่ยนแปลง เพราะสื่อส่วนมากนำเสนอภาษาที่ถูกต้อง ส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมองว่าสื่อมวลชนมีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เช่น การนำคำพูดในละครโทรทัศน์มาใช้ในห้องสนทนา

อย่างไรก็ตาม นักวิชาการระบุว่าการใช้ภาษาในห้องสนทนาของวัยรุ่นเป็นเรื่องธรรมชาติและไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกที่จะใช้ภาษาเหล่านี้ในการสนทนา และยังคงมองว่าเทคโนโลยีมีผลต่อการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาเนื่องมาจากข้อจำกัดในการพิมพ์ซึ่งอาจจะมีการตัดแปลงการใช้ภาษา

ให้สั้นลงเพื่อความสะดวกในการสนทนา อีกทั้งยังเห็นว่าสื่อมวลชนมีผลทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง
เช่นกัน รวมไปถึงวิวัฒนาการทางภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาหรือการใช้คำแสดงต่าง ๆ
ในช่วงยุคนั้น ๆ โดยเห็นว่าเป็นภาษาของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งภายในห้องสนทนาที่อยากจะ
เอกลักษณ์เป็นของตัวเอง และมองแนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตว่าจะมีคำใหม่ ๆ เกิดขึ้น
มากมาย และคำที่เป็นทางการก็จะลดน้อยลงและจะมีคำที่ไม่สุภาพมากขึ้น

อนุมัติ : _____

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

Booranamolton, T. M.A. (Communication Arts), December 2008, Graduate School,

Bangkok University

The Structure and Format of Sentence Used in the Chat room (95 pp.)

Advisor of thesis : Assoc. Prof. Rosechongporn Komolsevin, Ph.D.

ABSTRACT

The research on “The Structure and Format of Sentence Used in the Chat Room” is the qualitative research which is aimed to study the communicative language in the chat room. The researcher used the Textual Analysis in order to find the format of spoken language appearing in the conversation of chat room, and it was analyzed by counting and categorizing. The data were collected from the conversation in 4 chat rooms of Sanook website: Chat Sanook, Khun Noo Non Duek, Mahawittayalai, and Awuso. Also, the in-depth interviews with 26 interviewees were conducted : 10 were BA students, 10 were internet users, and 6 were linguists and IT people. The result of content analysis reveals the affirmative sentence, interrogative sentence, simple sentence, and word segmentation used in the conversation of the whole 4 chat rooms, Moreover, there appeared emoticons such as ‘☺’, ‘☹’, the ASCII ART such as ‘T_T’, ‘^_^’, ‘*_’, and the emotional words such as ‘555’, ‘ie-ie’ and ‘hu-hu’, etc.

As for the result of the in-depth interviews with the students and internet users, the students identified that the language used in the chat room did not affect their daily life language. However, the internet users said that the conversation used in the chat room affected their daily life because of the familiarity and confusion of word spelling. The students and IT people also realized that the technology influenced and changed the language in the chat rooms due to typing limitation. Using a keyboard for typing the message made them change words for faster conversation. The student agreed that mass media did not affect the change of language in the chat room since mass media mostly presented the correct language. However, the internet users thought that mass media affected the language in the chat room such as the catchword copied from soap operas and used it in the chat room.

As for the academicians, they revealed the adolescence naturally used this type of language in communication and the technology influenced the language change due to the typing

limit. Besides, mass media and language evolution factors affecting the language change. The slang was also used among the people in the chat room to reflect their identity and uniqueness. Furthermore, as the tendency of language using via the internet and new catchwords are created the use of formal language will decrease, and the use of impolite word will also increase in the internet.

Approved : _____

Advisor of thesis

กิตติกรรมประกาศ

ในการเดินทางแต่ละครั้ง นักเดินทางย่อมประสบเรื่องราวสารพันและพบเจออุปสรรคต่าง ๆ ที่ล้วนแต่เป็นบททดสอบความอดทน ดังเช่นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ที่ผู้วิจัยถือว่าเป็นการเดินทางไกลครั้งสำคัญในชีวิต และมีบททดสอบมากมายระหว่างการเดินทาง ณ วันที่ทุกอย่างเดินทางมาถึงจุดหมายได้นั้นมิใช่เพียงเพราะความสามารถของผู้วิจัยแต่เพียงผู้เดียว หากแต่ยังมีความช่วยเหลือและกำลังใจจากบุคคลสำคัญอีกหลายท่าน

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ ดร. รตชงพร โกมลเสวิน ที่กรุณาเสียสละเวลาอันมีค่าให้คำปรึกษาและคำแนะนำ ด้วยดีมาตลอดเพื่อหวังให้งานวิทยานิพนธ์ออกมาอย่างมีคุณภาพ และขอขอบคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ชีรพล ภูริต อาจารย์ที่ปรึกษาร่วมที่ให้คำแนะนำที่ดีเสมอมา รวมทั้งรองศาสตราจารย์ ดร. พิระ จิระโสภณ ประธานกรรมการในการสอบวิทยานิพนธ์ผู้ให้แนวทางที่ดีและข้อคิดเห็นต่าง ๆ อันเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจึงกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงมา ณ ที่นี้

ผู้วิจัยยังมีเพื่อนร่วมเดินทางในครั้งนี้อีกหลายท่าน ที่ล้วนแต่ให้ทั้งพลังกาย พลังสมอง พลังใจอย่างมากมาขอขอบคุณ คุณ โสภณ วุฒิประเสริฐกุล พี่ชายที่คอยเป็นที่ปรึกษาให้คำแนะนำและคำปรึกษาที่ดีตลอดการเดินทาง นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบคุณอาจารย์ที่ภาควิชาภาษาศาสตร์และภาควิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และอาจารย์ที่ภาควิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้าพระนครเหนือ รวมทั้งผู้ให้ข้อมูลหลักทุก ๆ ท่านที่เป็นส่วนหนึ่งให้งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี รวมไปถึงเพื่อนปริญญาโททุก ๆ คนที่ ม.กรุงเทพ และเพื่อน ๆ กลุ่มอื่นทุกคน สำหรับกำลังใจและคอยถามไถ่ถึงความคืบหน้าของวิทยานิพนธ์เล่มนี้ตลอดเวลา

ท้ายสุดนี้ ขอกราบขอบพระคุณ คุณพ่อชลดมารถ บุรณะมณฑล คุณแม่รุ่งทิวา ทองสินธุ์ Oppligier และครอบครัวที่คอยสนับสนุนและให้โอกาสเลือกชีวิตการศึกษาอีกทั้งให้กำลังใจอันดีมาโดยตลอด ทำให้รู้ว่าการได้เรียนในสิ่งที่ตนรักและทำในสิ่งที่ตัวเองชอบเป็นความสุขในการมีชีวิตอยู่ ด้วยความตั้งใจที่จะมีชีวิตที่ดีและหวังว่าจะอยู่บนโลกใบนี้ได้อย่างมีความสุข เป็นแรงผลักดันให้ฟันฝ่าอุปสรรคและพยายามก้าวไปสู่ความสำเร็จและนี่คงเป็นความสำเร็จอีกครั้งหนึ่งที่สร้างให้กับชีวิต

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	จ
กิตติกรรมประกาศ	ฉ
สารบัญตาราง	ช
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
หลักการและเหตุผล	1
ที่มาของปัญหา	6
คำถามวิจัย	11
วัตถุประสงค์ของงานวิจัย	11
ความสำคัญของงานวิจัย	11
นิยามศัพท์	13
บทที่ 2 ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	15
โครงสร้างทางภาษา	15
แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร	18
แนวคิดทฤษฎีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์	25
การสื่อสารในห้องสนทนา	28
แนวคิดกระบวนการสร้างคำใหม่ในการสื่อสาร	33
การนำภาษาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตไปใช้ในความเป็นจริง	36
คำถามวิจัยเชิงลึก	42
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	43
กลุ่มประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	44
ประเด็นที่ศึกษา	45
เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล	45
ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล	48
การเก็บรวบรวมข้อมูล	49
การวิเคราะห์ข้อมูล	49

สารบัญ

	หน้า
บทที่ 4 ผลวิจัย	51
ผลวิเคราะห์ประโยชน์ในห้องสมุด	51
ผลวิเคราะห์ประโยชน์ในห้องสมุดชุมชนออนดิก	54
ผลวิเคราะห์ประโยชน์ในห้องมหาวิทยาลัย	56
ผลวิเคราะห์ประโยชน์ในอาวุโส	59
ผลการวิเคราะห์สัญลักษณ์	61
ผลการสัมภาษณ์นักศึกษา	70
ผลการสัมภาษณ์ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต	72
ผลการสัมภาษณ์นักวิชาการ	75
บทที่ 5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	79
สรุปและอภิปรายผลการวิจัย	79
คำถามวิจัยที่ 1	79
คำถามวิจัยที่ 2	79
คำถามวิจัยที่ 3	81
คำถามวิจัยที่ 4	81
อภิปรายผลการวิจัยตามแนวคิดและทฤษฎี	82
ข้อจำกัดของงานวิจัย	88
ข้อเสนอแนะสำหรับงานวิจัยครั้งต่อไป	89
บรรณานุกรม	90
ภาคผนวก ก. ตัวอย่างสัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms	

สารบัญตาราง

		หน้า
ตารางที่ 1.1	แสดงลักษณะภาษาที่ใช้สนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต	9
ตารางที่ 2.1	แสดงอิทธิพลของภาษาที่มีต่อรูปแบบการสื่อสารของมนุษยชาติ	24
ตารางที่ 3.1	แสดงรายละเอียดหลักเกณฑ์ (Coding Sheet) ในการศึกษารูปแบบประโยคและ รูปแบบสัญลักษณ์	46
ตารางที่ 3.2	ตารางแสดงวันและเวลาในการเก็บข้อมูลจากข้อความ	48
ตารางที่ 3.3	ตารางแสดงวันและเวลาในการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์	49
ตารางที่ 4.1	ตารางแสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องสนุก	52
ตารางที่ 4.2	ตารางแสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องคุณหนูนอนดึก	54
ตารางที่ 4.3	ตารางแสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องมหาวิทยาลัย	57
ตารางที่ 4.4	ตารางแสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องอาวุโส	59
ตารางที่ 4.5	ตารางสรุปเปรียบเทียบประโยคที่มีการใช้มากที่สุดในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง	61
ตารางที่ 4.6	ตารางแสดงตัวอย่างสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ในห้องสนทนา	62
ตารางที่ 4.7	ตารางแสดงจำนวนการใช้สัญลักษณ์ภาพ	63
ตารางที่ 4.8	ตารางแสดงจำนวนการใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART)	65
ตารางที่ 4.9	ตารางแสดงจำนวนการใช้ข้อความสื่ออารมณ์	67
ตารางที่ 4.10	ตารางสรุปจำนวนการใช้สัญลักษณ์ของทั้ง 4 ห้อง	69

สารบัญภาพ

			หน้า
ภาพที่	1.1	กรอบแนวคิดในการวิจัย	13
ภาพที่	2.1	กรอบแนวคิดเชิงลึกในการวิจัย	41
ภาพที่	4.1	แสดงการตัดคำและประโยคความเดียวห้องสนุกแซท	53
ภาพที่	4.2	แสดงการใช้ประโยคบอกเล่าห้องสนุกแซท	53
ภาพที่	4.3	แสดงประโยคคำถามและประโยคบอกเล่าห้องคุณหนูนอนดึก	55
ภาพที่	4.4	แสดงการตัดคำห้องคุณหนูนอนดึก	56
ภาพที่	4.5	แสดงการใช้ประโยคคำถามและประโยคความเดียวห้องมหาวิทยาลัย	58
ภาพที่	4.6	แสดงการใช้ประโยคบอกเล่าห้องมหาวิทยาลัย	58
ภาพที่	4.7	แสดงการใช้ประโยคความเดียวห้องอาวโซ	60
ภาพที่	4.8	แสดงการใช้ประโยคบอกเล่าและประโยคคำถามอาวโซ	61
ภาพที่	4.9	แสดงการใช้สัญลักษณ์รูปภาพ	64
ภาพที่	4.10	แสดงการใช้ตัวอักษรแอสกี	66
ภาพที่	4.11	การใช้ข้อความสื่ออารมณ์	68
ภาพที่	4.12	การใช้ข้อความสื่ออารมณ์	68

บทที่ 1

บทนำ

หลักการและเหตุผล

ในสังคมปัจจุบัน เทคโนโลยีได้เข้ามามีบทบาทในการพัฒนาประเทศอย่างสูง และเป็นแรงขับเคลื่อนสำคัญในการพัฒนาศักยภาพของประเทศ ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และสังคม ที่เห็นได้ชัดเจนก็คือ เทคโนโลยีได้สร้างให้โลกนี้ “ไร้พรมแดน” อันสามารถส่งผลกระทบต่อทั้งด้านบวกและด้านลบต่อสังคมและมีการปรับปรุงเครื่องมือเครื่องใช้ที่เป็นประโยชน์อยู่ตลอดเวลา ทำให้ทุกวงการวิชาชีพต้องหันมาปรับปรุงกลไกในวิชาชีพของตนให้ทันต่อสังคมและสอดคล้องกับกระแสโลก อีกทั้งทิศทางการบริโภคข้อมูลข่าวสารของบุคคลในสังคมเปลี่ยนไป เนื่องจากความก้าวหน้าของเทคโนโลยีสารสนเทศที่เข้ามามีบทบาทในชีวิตประจำวันมากขึ้นและในทุก ๆ วันเทคโนโลยีได้ถูกพัฒนาให้เจริญก้าวหน้าขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้ง จากสื่อหลัก ได้แก่ หนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ โดยจะเห็นได้จากในหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับ นำเสนอเรื่องราวหลายประเภท สำหรับคนทุกกลุ่ม วิทยุ โทรทัศน์ ก็เช่นเดียวกัน ซึ่งได้จัดรายการต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผู้ชมที่หลากหลาย ให้คนได้เลือกชมตามความสนใจ ลักษณะข่าวสารของสื่อมวลชนมีความไม่ยั่งยืน เหมือนสิ่งของที่ใช้หมดไป เพราะมีจุดประสงค์ที่จะให้รับข่าวสารทันที เมื่อเวลาผ่านไป ข่าวสารเก่าจะลดความสำคัญลงทันที และมีข่าวสารใหม่มาทดแทน อีกทั้งยังถูกกระแสของเทคโนโลยีมากระทบจนต้องปรับเปลี่ยนรูปแบบไปพอสมควรจึงเป็น โอกาสของสื่อรูปแบบใหม่ เช่น New Media หรือ Digital Media ที่มีการนำเสนอในระบบ Interactive ต่าง ๆ นอกเหนือจากการนำเสนอทางโดยมีอินเทอร์เน็ตเป็นสื่อแล้ว ยังมีการนำเสนอทางทั้งด้าน CD-ROM, Interactive Television, Broadband, DVD ตลอดจนการนำเสนอทางในนิตยสารต่าง ๆ ซึ่งเป็นผลมาจากการร่วมกันทำงานระหว่างสื่อ (Media) และ เทคโนโลยี (IT) (Bmaeducation, 2007)

นอกจากนี้สื่อในปัจจุบันมีอยู่หลากหลายประเภทในที่นี้สื่อ หมายถึง สื่อมวลชนประเภท วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต ที่จำแนกตามลักษณะเฉพาะของสื่อ และในสื่อแต่ละประเภทยังจำแนกตามประเภท รูปแบบและเนื้อหาที่สื่อนำเสนอ เช่น ในหนังสือพิมพ์แต่ละฉบับประกอบด้วยหลายคอลัมน์ เช่น ข่าว บทความ นิยาย รายการโทรทัศน์ก็ประกอบด้วยรายการหลายรูปแบบในแต่ละช่วงเวลาต่าง ๆ เป็นรายการละคร เกมโชว์ ข่าว เป็นต้น (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2538) อีกทั้งบนโลกของการสื่อสารที่เปิดกว้าง การใช้เทคโนโลยีย่อมเป็นอีกช่องทางที่ช่วยสร้างเครือข่ายการทำงานที่เกิดประสิทธิภาพ สำหรับการสื่อสารในปัจจุบันมีมากมายหลายชนิดและมีการพัฒนารูปแบบอยู่เสมอ ผู้สื่อสารจำเป็นต้องมีความรู้และทักษะในการใช้เครื่องมือเหล่านั้นเป็นอย่างดี

เช่น การใช้วิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ คอมพิวเตอร์ เครื่องฉาย เครื่องเสียง และนอกเหนือจากนี้จะต้องเข้าใจถึงข้อดี ข้อจำกัดของเครื่องมือสื่อสารแต่ละอย่างด้วย ซึ่งเทคโนโลยีการสื่อสารที่นิยมกันในปัจจุบันก็จะมีทีวีหรือโทรทัศน์ วิทยุ และหนังสือพิมพ์ เรียงตามลำดับ แต่อีกสื่อหนึ่งที่มีประสิทธิภาพมากและน่าจับตามองคือ สื่ออินเทอร์เน็ต (BlogGang, 2006)

รวมไปถึงสื่อใหม่ที่เกิดขึ้นหลังจากที่มีสื่อหลัก คือ วิทยุกระจายเสียง วิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ และวารสารต่าง ๆ แต่ในปัจจุบันเป็นยุคของคอมพิวเตอร์ยุคของโลกดิจิทัล ซึ่งจะพบว่ามีการก้าวไปสู่สื่อประเภทอื่น ๆ เช่น สื่อบรอดแบนด์ ด้วยการนำเสนอเนื้อหาสาระข่าวสารต่างๆที่เดิมต้องรับชมเฉพาะจากโทรทัศน์ก็สามารถรับชมผ่านทางคอมพิวเตอร์ ทางอินเทอร์เน็ต และโทรศัพท์มือถือได้ทั่วโลก ด้วยการเชื่อมโยงของระบบอินเทอร์เน็ต และการถ่ายทอดสัญญาณผ่านทางดาวเทียม ที่สามารถให้ผู้รับเลือกชมเนื้อหาต่างๆ ตามวันเวลาได้ตรงตามความต้องการรวมถึง การสนทนาทางห้องสนทนา ซึ่งกำลังเป็นที่นิยมในปัจจุบัน (Blog, 2007)

นอกจากนี้การสื่อสารทางอินเทอร์เน็ตยังสามารถนำไปใช้ทำกิจกรรมต่างๆ ได้มากมาย เช่น ด้านการศึกษาใช้อินเทอร์เน็ตสำหรับการลงทะเบียนเรียนและการค้นคว้าหาข้อมูล ด้านเศรษฐกิจการค้า ใช้อินเทอร์เน็ตเพื่อการพาณิชย์อิเล็กทรอนิกส์ (E-commerce) ด้านบันเทิง ได้แก่ การฟังวิทยุ การอ่านข่าว การตรวจสอบรอบการฉายภาพยนตร์ การสื่อสารกัน โดยการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต ส่งผลให้เกิดสังคมใหม่และภาษาใหม่ ๆ ในอินเทอร์เน็ต เช่น ในการสนทนาผ่านทางห้องสนทนาทำให้ได้รู้จักกับคนที่เราไม่เคยรู้จักเป็นจำนวนมากในระยะเวลาอันสั้น หรือการมีอิสระในการใช้ภาษาซึ่งมิได้คำนึงถึงความเหมาะสม โดยการตัดคำที่ใช้ในการสื่อสารให้สั้นลง เนื่องจากการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต เป็นสังคมที่มีการรวมตัวและที่สำคัญกำลังมีการใช้ภาษาเป็นของตัวเอง จึงเกิดการรุกรานวัฒนธรรมอันดีงามของภาษาไทย โดยการนำคำที่มีอยู่แล้วมาตัดให้สั้นลงหรือพลิกแพลงคำ เช่น คำว่า “สวัสดิ” ก็ตัดให้สั้นลงเป็น “ดี” หรือ หรือคำว่า “ไม่” ก็พลิกแพลงเป็น “มาย” เป็นต้น (แก่นักศึกษาระบบคณาจารย์, 2550)

ภาษาทุกภาษาย่อมมีระดับ เราจะทราบได้ว่าผู้ใดอยู่ในระดับไหน ก็จะทราบได้จากภาษาเขียน และภาษาพูด ภาษาเป็นสมบัติของชาติจึงต้องมีระเบียบมีกฎเกณฑ์ ภาษาจึงเป็นวิชาที่เป็นศาสตร์ ผู้ใช้ต้องรักษากฎเกณฑ์นั้น ๆ แต่กฎเกณฑ์หรือหลักของภาษาไม่ตายตัวเหมือนกฎวิทยาศาสตร์ ซึ่งเป็นไปตามธรรมชาติ ภาษาเป็นสิ่งที่มนุษย์ตั้งขึ้นจึงเปลี่ยนแปลงไปตามกาลสมัย แต่การเปลี่ยนแปลงต้องเป็นไปตามความเห็นชอบของส่วนรวมและมีความเชื่อถือได้ การเปลี่ยนแปลงจะถูกหรือจะดีหรือไม่ อาศัยเวลาเป็นเครื่องตัดสิน ถ้าคำใดหรือระเบียบใดอยู่นาน ก็ถือว่ายอมรับกันว่าดีข้อสำคัญที่สุดอยู่ที่ว่าภาษาต้องสื่อความหมายส่วนรวม การเคารพต่อระเบียบของภาษาจึงเป็น

ส่วนสำคัญมาก โดยเฉพาะภาษาไทยซึ่งถือการเรียงคำเป็นสำคัญ ถ้าเรียงคำผิดที่ผิดทางความหมายก็เปลี่ยนไป ผู้ใช้ภาษาจึงควรต้องรักษาระเบียบอย่างเคร่งครัด (ผะอบ โปษะกฤษณะ, 2522)

นอกจากนี้ วัลยา ช่างขวัญยืน (2538) ยังได้กล่าวไว้ว่า ทักษะการใช้ภาษาเป็นปัจจัยสำคัญในการสื่อสารไม่น้อยไปกว่าทักษะการคิด แม้ว่าผู้รับสารจะมีความคิดแจ่มแจ้งชัดเจนเพียงใด แต่หากผู้ส่งไม่มีทักษะในการใช้ภาษาที่ดีเพียงพอ การสื่อสารอาจไม่บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่ต้องการ การใช้ภาษาจึงเป็นทักษะสำคัญที่ผู้ส่งสารและผู้รับสารต้องเรียนรู้และทำความเข้าใจ เพื่อให้สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ซึ่งการใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนให้ถูกต้องเหมาะสมนั้น ต้องคำนึงถึงการใช้อย่างเหมาะสมของบุคคลและ โอกาสที่ต้องการสื่อสาร เนื่องจากภาษาไทยแบ่งระดับภาษาออกเป็นหลายระดับ ผู้ใช้ภาษาจึงควรเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ในการสื่อสาร ซึ่งระดับของภาษาไทยที่ใช้ในการสื่อสารแบ่งเป็น ภาษาแบบแผน ภาษากึ่งแบบแผนและภาษาไม่เป็นแบบแผน

ภาษาแบบแผน เป็นระดับภาษาที่ใช้พูดหรือใช้เขียนที่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องทางด้านหลักภาษาเป็นสำคัญ ทั้งในเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องเหมาะสม ส่วนในเรื่องการใช้ประโยคต้องให้สมบูรณ์และถูกต้องตามแบบแผนของหลักภาษา รวมทั้งสามารถสื่อความหมายที่ชัดเจน นอกจากนี้ยังต้องควรคำนึงถึงความสะดวกและมารยาทในการสื่อสารอีกด้วย ซึ่งภาษาแบบแผนที่ใช้พูดและใช้เขียน จะใช้ในโอกาสหรือพิธีการที่สำคัญ ตัวอย่างของการใช้ภาษาแบบแผนในการเขียน เช่น “ในศุภวาระดิถีขึ้นปีใหม่ของอาราธนาคุณพระศรีรัตนตรัย จงดลบันดาลให้ท่านและครอบครัว ประสบแต่ความสุขตลอดไปเทอญ” ส่วนการใช้ภาษาแบบแผนในการพูด เช่น “นิสิตนักศึกษาทั้งหลาย ท่านเป็นกำลังสำคัญที่มีคุณค่ายิ่งของชาติ ท่านมีบทบาทและหน้าที่ต่อชาติประการหนึ่งที่ท่านจะละเว้นมิได้ นั่นคือบทบาทหน้าที่ที่จะต้องร่วมกันอนุรักษ์และพัฒนาภาษาไทย” ภาษาแบบแผนส่วนใหญ่จะใช้ในการเขียนมากกว่าการพูด ได้แก่ ภาษาที่ใช้ในการเขียนเอกสารทางราชการ ตำราทางวิชาการ วิทยานิพนธ์ หรือบทความทางวิชาการ เป็นต้น หากจะใช้ในการพูดส่วนใหญ่จะใช้ในโอกาสสำคัญ เช่น คำกราบบังคมทูลในงานพระราชพิธีต่างๆ ปาฐกถา สุนทรพจน์ โอวาท คำประกาศเกียรติคุณ คำปราศรัย และคำกล่าวเปิดประชุม เป็นต้น (วัลยา ช่างขวัญยืน, 2538)

ภาษากึ่งแบบแผน เป็นระดับภาษาที่ใช้พูดหรือใช้เขียนในโอกาสทั่ว ๆ ไป โดยต้องคำนึงถึงเรื่องความสะดวกและมารยาทในการสื่อสาร ตัวอย่างของการใช้ภาษากึ่งแบบแผนในการเขียน เช่น “ในวาระการขึ้นปีใหม่นี้ ขอให้พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ จงบันดาลให้เธอ และครอบครัวมีความสุขตลอดไป” และตัวอย่างของการใช้ภาษากึ่งแบบแผนในการพูด เช่น “คุณช่วยบอกอาการป่วยให้ละเอียดด้วยครับ หมอจะได้รับการรักษาได้ถูกต้อง” ในการเขียนจะใช้ภาษากึ่งแบบแผนในโอกาสที่ไม่เป็นทางการมากนัก ได้แก่ ภาษาที่ใช้เขียนในวารสารและนิตยสาร ทั้งที่เป็นสารคดีและ

บทความต่าง ๆ ส่วนในการพูดจะใช้กับระหว่างบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน หรือเป็นการสนทนาระหว่างผู้มีวัยต่างกันหรือการพูดในที่สาธารณะ เช่น การอภิปราย การบรรยาย การประชุม เป็นต้น (วัลยา ช้างขวัญยืน, 2538)

ภาษาไม่เป็นแบบแผน เป็นภาษาที่ผู้ใช้ไม่ต้องคำนึงถึงในเรื่องหลักภาษามากนัก คือ มุ่งแต่สื่อความหมายพอให้เข้าใจในกลุ่ม ฉะนั้นการใช้ถ้อยคำอาจมี คำสแลง คำย่อ คำตลาด หรือคำต่างประเทศปะปน การสร้างประโยคไม่คำนึงถึงความถูกต้องในการเรียงส่วนของประโยค อาจมีการละส่วนของประโยคบางส่วน ภาษาไม่เป็นแบบแผนนี้สามารถแบ่งเป็น ภาษาปากหรือภาษาตนเอง และภาษาต่ำ (วัลยา ช้างขวัญยืน, 2538) ซึ่งภาษาปากหรือภาษาตนเอง เป็นระดับภาษาที่ใช้พูดในชีวิตประจำวันกับคนทั่วไป เช่น ในการประกอบอาชีพ การติดต่อกัน การซื้อขาย หรือใช้พูดกับกลุ่มคนที่คุ้นเคยกันอาจเป็น บุคคลในครอบครัวหรือเพื่อนสนิท นอกจากนี้ยังใช้ในการโฆษณาทางสื่อต่าง ๆ ด้วย และส่วนการใช้ภาษาที่ไม่เป็นแบบแผนในการเขียนก็จะใช้ใน โอกาสต่าง ๆ เช่น “ในวันขึ้นปีใหม่นี้ขอให้เธอและครอบครัวมีความสุขมาก ๆ นะจ๊ะ” และการใช้ภาษาแบบไม่เป็นแบบแผนในการพูดก็จะเป็นการพูดกับบุคคลทั่วไป เช่น “อันไปเที่ยวห่างกับพวกเราไหมจ๊ะ” ส่วนในการเขียนก็จะใช้กับการเขียนบางประเภท เช่น การเขียนข่าวอาชญากรรม หัวข้อข่าวการเมือง การเขียนจดหมายถึงคนในครอบครัวหรือเพื่อนสนิท รวมทั้งบทสนทนาของ ตัวละครในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อความสมจริง (วัลยา ช้างขวัญยืน, 2538)

วัลยา ช้างขวัญยืน (2538) ยังระบุว่าภาษาต่ำเป็นระดับภาษาที่นอกจากจะไม่ต้องคำนึงถึงความถูกต้องของหลักภาษาแล้ว ยังจัดเป็นภาษาที่ไม่สุภาพถ้าใช้ไม่เหมาะกับบุคคลและสถานการณ์ ส่วนใหญ่ใช้คำหยาบคาย คำที่มีความหมายโดยนัยส่อไปในทางหยาบคาย คำสแลงหรือคำตลาดบางคำ ภาษาระดับนี้จึงไม่เหมาะที่จะใช้สื่อสารโดยทั่วไป ไม่ควรนำไปใช้กับผู้ที่มีความรู้สูงกว่าหรือใช้ในที่สาธารณะ เพราะจะถือว่าไม่มีมารยาทในการพูด หากจะใช้ก็ควรจะใช้เฉพาะกับเพื่อนสนิทที่มีวัยเดียวกันและใช้เฉพาะที่รโหฐาน ฉะนั้นภาษาระดับนี้จึงไม่นิยมใช้ในการเขียน เว้นแต่จะใช้เขียนในบทสนทนาของตัวละครในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อความสมจริง

การเลือกใช้ระดับภาษาให้เหมาะสมนั้น ผู้ใช้จะต้องคำนึงถึงผู้รับสาร สาร และสื่อ นอกจากนี้ยังต้องคำนึงถึงกาลและเทศะระหว่างคู่สนทนา เช่น ถ้าผู้รับสารเป็นอาจารย์ ก็อาจใช้คำพูดที่เหมาะสมเช่น “อาจารย์ไปรับประทานอาหารกลางวันกับพวกผมไหมครับ” หรือถ้าผู้รับสารเป็นเพื่อนก็อาจใช้คำพูดอีกแบบหนึ่งเช่น “อู่ม ไปกินข้าวกันเถอะ” ในการใช้ภาษาในการพูดหรือการเขียนนั้นผู้ใช้อาจไม่ได้ใช้ระดับภาษาเดียวกันทั้งหมด โดยอาจมีการใช้ภาษาในระดับที่ใกล้เคียงกันปะปนบ้าง ดังนั้นการพิจารณาว่าข้อความใดใช้ในระดับภาษาใดนั้น ควรพิจารณาโดยรวมว่าส่วนใหญ่ใช้ภาษาระดับใด

ในการใช้ภาษาให้เหมาะสม ผู้สื่อสารต้องคำนึงถึงฐานะทางสังคมและความสัมพันธ์ของผู้ใช้ภาษา เนื่องจากภาษาไทยมีการกำหนดถ้อยคำที่ใช้ตามฐานะทางสังคมของบุคคลแต่ละกลุ่ม เช่น พระเจ้าแผ่นดินและพระบรมวงศานุวงศ์ พระสงฆ์ ข้าราชการและบุคคลทั่วไป นอกจากนั้น ยังต้องเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเวลาและสถานที่ ตลอดจนโอกาสในการใช้ภาษาอีกด้วยซึ่งแบ่งออกได้เป็น โอกาสที่เป็นทางการและโอกาสที่ไม่เป็นทางการ ทั้งนี้ โอกาสที่เป็นทางการ คือ งานพิธีการ ซึ่งต้องใช้ภาษาแบบแผนในการพูดโดยจะใช้ในโอกาสต่าง ๆ ดังนี้คือ งานพระราชพิธี การกล่าวสุนทรพจน์ การปราศรัย การกล่าวเปิดประชุมหรือสัมมนา ฯลฯ ส่วนการเขียนจะใช้ในการเขียนรายงานทางวิชาการ กิตติกรรมประกาศ ประกาศของทางราชการ สาส์นของบุคคลสำคัญ เอกสารต่าง ๆ ของทางราชการ เป็นต้น ส่วนโอกาสที่ไม่เป็นทางการ คือ การติดต่อสื่อสารกันในชีวิตประจำวันและการติดต่อธุรกิจต่าง ๆ ระดับภาษาที่ใช้อาจเป็นภาษาถิ่นแบบแผนหรือภาษาไม่เป็นแบบแผน โดยอาจใช้ภาษาแบบกึ่งแบบแผนในการพูดคุยกับบุคคลที่ไม่คุ้นเคยกัน การประชุมและใช้เขียนเรื่องที่ไม่เคร่งเครียดหรือเรื่องที่เป็นกันเอง และจะใช้ภาษาไม่เป็นแบบแผนในการสนทนากับกลุ่มคนที่คุ้นเคยกัน การติดต่องาน การซื้อขาย การโฆษณา หรือใช้เขียนหัวข้อข่าวบางประเภท เขียนจดหมายส่วนตัว เขียนบทสนทนาของตัวละครในนวนิยายหรือเรื่องสั้นเพื่อให้ดูสมจริง เป็นต้น

นอกจากการใช้ภาษาแบบต่าง ๆ ดังที่ได้กล่าวมาข้างต้นแล้วยังมีการใช้ภาษาในห้องสนทนาด้วยซึ่งการใช้ภาษาในห้องสนทนายังแฝงความหมายอื่นในการสื่อความ การใช้ภาษาในการสนทนาในห้องสนทนาจึงมีลักษณะที่แตกต่างไปจากการสนทนาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นการสื่อสารที่ผ่านสื่อ คอมพิวเตอร์ ซึ่งทำให้ผู้สนทนาไม่เห็นหน้ากัน ผู้สนทนาในห้องสนทนาจึงกล้าเปิดเผยมากกว่าการสนทนาในชีวิตประจำวัน โดยพยายามทำให้ข้อความหรือภาษาที่ใช้ในการสนทนามีความน่าสนใจและดึงดูดใจผู้สนทนาในห้องสนทนา เพื่อเป็นการสร้างความประทับใจเป็นครั้งแรกในการสนทนา และเป็นการนำเสนอตัวเองให้เด่นชัดขึ้นในการสนทนา ดังนั้น การสนทนาในห้องสนทนาจึงเป็นทางเลือกใหม่ของการสื่อสารที่สะดวกและรวดเร็วทำให้เราสามารถรู้จักคนได้มากขึ้นทั้ง ๆ ที่ไม่เคยรู้จักและไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อน (ศิริพร ปัญญาเมธิกุล, 2546)

แฮริง (Herring, 2001) กล่าวว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตที่เป็นการสนทนาจะเป็นภาษาที่ไม่ค่อยมีความถูกต้อง ไม่ค่อยมีความซับซ้อน และไม่ค่อยมีความต่อเนื่องเหมือนกับภาษาเขียน เนื่องจากผู้ใช้คอมพิวเตอร์มักจะพิมพ์ข้อความสั้น ๆ เพื่อความสะดวกและรวดเร็วในการสนทนาโต้ตอบกัน จึงทำให้เกิดการละประธาน คำสรรพนาม มีการใช้คำย่อ เช่น “mtg” แทนคำว่า “meeting” เป็นต้น จะเห็นได้ว่าภาษาที่ใช้ในการสนทนาที่เกิดขึ้นจะเป็นภาษาที่มีลักษณะต่างจากภาษามาตรฐาน ผู้สนทนาจะเลือกใช้คำที่สั้น เพื่อสะดวกในการพิมพ์และสามารถโต้ตอบได้อย่าง

ทันทั้งที่ การพิมพ์ส่วนใหญ่จึงไม่ค่อยมีการวางแผนมากนัก เนื่องจากการสนทนาแบบนี้ไม่มีรูปแบบในการพิมพ์ จึงทำให้ผู้ส่งข่าวสารผ่านคอมพิวเตอร์มีเวลาในการสร้างประโยค แก้ไข เรียบเรียง ตรวจสอบข้อความก่อนที่จะส่งได้ เช่น ในการเขียนไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ถ้าเป็นเรื่องส่วนตัว ลักษณะภาษาที่อาจจะมีการใช้คำย่อ การละเครื่องหมายต่าง ๆ และการละคำที่แสดงหน้าที่ทางไวยากรณ์ อย่างไรก็ตาม ถ้าเป็นการเขียนที่เป็นทางการ โครงสร้างภาษาก็ยังคงมีความซับซ้อน มีลักษณะกับการเขียนจดหมายที่เป็นทางการ โดยทั่วไปเช่นมีการใช้โครงสร้างการกลายเป็นนามวลี (Nominalization) มีการใช้โครงสร้างประโยคย่อยรอง (Subordinate Clauses) ประโยคย่อยเติมเต็ม (Complement Clauses) และมีการใช้กรรมวาจก (Passive Voice) เป็นต้น ดังนั้น อาจสรุปได้ว่าภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ตเป็นภาษาที่มีความหลากหลาย มีการผสมผสานกันระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเดวิสและบรูเวอร์ (Davis & Brewer, 1997) ที่กล่าวว่า การสื่อสารที่เกิดขึ้นในอินเทอร์เน็ตเป็นการพูดโดยการเขียน ไม่ใช่เป็นเพียงการพูดหรือการเขียนเพียงอย่างเดียว

ดังนั้นภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาจึงจัดเป็นภาษาที่ไม่เป็นแบบแผนหรือเป็นภาษาพูด เช่น “สวัสดี” เป็น “หวัดดี” หรือ “ดีจ้า” เป็นต้น อีกทั้งยังเป็นการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทำให้เกิดจากไวยากรณ์และการสะกด เช่น “เดี๋ยว” เป็น “เด๋ว” หรือ “ละ” เป็น “คำ” เป็นต้น เนื่องจากผู้สนทนาในห้องสนทนาไม่ต้องการที่จะสื่อความหมายให้พอเข้าใจในกลุ่มผู้ที่กำลังสนทนาและต้องการให้สะดวกต่อการพิมพ์ข้อความ จึงตัดทอนคำหรือประโยคให้สั้นลง หรือตั้งคำศัพท์ใหม่ๆ ขึ้นมาเพื่อง่ายต่อการใช้งาน โดยมีได้คำนึงถึงความเหมาะสมตามลักษณะและโครงสร้างของภาษา และสื่อหรือเทคโนโลยีต่าง ๆ มีส่วนทำให้เกิดการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม จึงทำให้ผู้วิจัยมีความสนใจที่จะศึกษาถึงปัจจัยที่กำหนดโครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาว่ามีการใช้ภาษาในรูปแบบใดเพื่อให้ได้มาซึ่งความเข้าใจที่ถูกต้อง

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

ปัจจุบันความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของโลกในด้านข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัยทุกรูปแบบ ทำให้การรับข้อมูลข่าวสารของประชากรโลกเป็นไปอย่างรวดเร็วและสามารถกระจายไปยังทั่วทุกมุมโลกได้อย่างกว้างขวางและมากขึ้น สื่อมวลชนและระบบการสื่อสารมวลชนระหว่างประเทศทำให้มนุษย์สามารถสื่อสารและรับรู้เรื่องราวของกันและกันได้อย่างรวดเร็วและใกล้ชิดกันมากขึ้น (ดร.ฉวี หิรัญรักษ์, 2542) รวมไปถึงเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามามีบทบาทต่อการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ในทุก ๆ ด้านจนแทบจะเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตของคนในสังคมและทุก ๆ วันเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้ถูกพัฒนาให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปอย่างไม่หยุดยั้ง เทคโนโลยีสารสนเทศเอื้ออำนวยความสะดวกให้แก่มนุษย์ในหลาย ๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็น

ด้านการสื่อสาร การคมนาคม ทำให้มนุษย์สามารถติดต่อถึงกันข้ามทวีปได้ โดยใช้เวลาไม่ถึงนาที นอกจากนี้ยังมีด้านการศึกษา ด้านการแพทย์ ฯลฯ แต่ในขณะเดียวกันเทคโนโลยีสารสนเทศอาจก่อให้เกิดโทษมหันต์ได้ หากมนุษย์นำไปใช้ในทางที่ผิด เช่น การโจรกรรมข้อมูล ลักลอบเปลี่ยนแปลงแก้ไขข้อมูลของธนาคารหรือโรงพยาบาล การสร้างจีปนาวุธและระเบิดนิวเคลียร์ต่าง ๆ สิ่งเหล่านี้ล้วนก่อให้เกิดโทษอย่างร้ายแรง ทำให้เกิดการสูญเสียชีวิตและทรัพย์สินเป็นจำนวนมาก อันเป็นปัญหาที่เคยประสบมาแล้ว

อีกทั้งในปัจจุบันยังเป็นยุคของการสื่อสารอย่างแท้จริง การเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจ สังคม และการเมือง ตลอดจนความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีทุก ๆ ด้าน ทำให้การสื่อสารกลายเป็นปัจจัยที่มีความสำคัญอย่างมาก สภาพของสังคมปัจจุบัน ทั้งในระดับชุมชน ระดับประเทศหรือระดับโลก เกิดการขยายตัวทางด้านเศรษฐกิจ การแก่งแย่งทางการค้า จากอดีตที่เคยทำสงครามรบกันด้วยอาวุธ เพื่อครอบครองดินแดน และหาแหล่งทรัพยากร กลายมาเป็นการทำสงครามทางการค้า และสงครามทางวัฒนธรรม สภาพของสังคมเช่นนี้ ผู้ที่ทราบหรือครอบครองข่าวสารข้อมูลมากกว่า ย่อมเป็นผู้ได้เปรียบ ข่าวสารข้อมูลต่าง ๆ ย่อมได้มาโดยวิธีการของการสื่อสาร ซึ่งนับว่าปัจจุบันมีความก้าวหน้าอย่างยิ่ง ทั้งในด้านเทคนิควิธีการ และเครื่องมือสื่อสารอันทันสมัย เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ประสิทธิภาพสูง และใช้งานได้อย่างหลากหลาย การสื่อสารทางไกล ไม่ว่าจะเป็นวิทยุ โทรทัศน์ ไม่เพียงเฉพาะการสื่อสารระหว่างอำเภอ จังหวัด หรือระหว่างประเทศ ข้ามทวีปเท่านั้น ปัจจุบันยังสามารถสื่อสารได้ถึงระดับดวงดาวทั้งภาพ และเสียง

นอกจากนี้ประเทศไทยยังต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วสิ่งต่าง ๆ ที่มาพร้อมกับกระแสโลกาภิวัตน์ ไม่ว่าจะเป็นเทคโนโลยีที่ทันสมัย แม้กระทั่งสื่อต่าง ๆ ทั้งจากภายในประเทศ และภายนอกประเทศหลายด้าน เนื่องจากสังคมไทยเป็นสังคมแบบเปิด จึงมีการเปิดรับวัฒนธรรมจากภายนอกเข้ามาอย่างหลากหลาย ทั้งในเรื่องสังคม และอิทธิพลของเทคโนโลยี การคมนาคมที่เจริญก้าวหน้า รวมทั้งสื่อต่าง ๆ เป็นเหตุทำให้วัฒนธรรมต่างชาติหลังไหลเข้ามาแทนที่วิถีชีวิตของคนไทยอย่างรวดเร็ว ประเทศไทยมีความเจริญก้าวหน้าทางการติดต่อสื่อสารมากขึ้นทุก ๆ วัน มีการรับวัฒนธรรมทางตะวันตกเข้ามาใช้อย่างแพร่หลาย การแพร่หลายทางด้านเทคโนโลยีสมัยใหม่ การศึกษาสมัยใหม่ การสื่อสารทำได้รวดเร็วและสะดวกมากขึ้น ง่ายขึ้น รวดเร็วขึ้น ทำให้สังคมไทยเริ่มมีแนวโน้มของการเปลี่ยนแปลงทางด้านต่าง ๆ มากขึ้น หรือพูดได้อีกนัยหนึ่งว่า “สังคมไทยก้าวไปสู่ความเป็นสมัยใหม่มากขึ้น” (วนิดา จันทสุทธิกร, 2537)

การสื่อสารในยุคปัจจุบันที่เป็นยุคไร้พรมแดนนั้น สามารถเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายเป็นจำนวนมากได้ในระยะเวลาอันสั้น และใช้ต้นทุนในการลงทุนต่ำ และเป็นสิ่งพึงปรารถนาของทุกหน่วยงาน อินเทอร์เน็ตเป็นสื่อที่สามารถตอบสนองต่อความต้องการดังกล่าวได้ จึงมีความจำเป็นที่ทุกคนต้อง

ให้ความสนใจและปรับตัวให้เข้ากับเทคโนโลยีใหม่ ๆ เพื่อจะได้ใช้ประโยชน์จากเทคโนโลยีนี้อย่างเต็มที่ อินเทอร์เน็ตได้พัฒนาขึ้นอย่างรวดเร็ว ซึ่งในปัจจุบัน มีการใช้อินเทอร์เน็ตอยู่ทั่วไป ด้านการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต ก็พัฒนาขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเจน จากกลุ่มบุคคลที่สนทนากันเฉพาะในมหาวิทยาลัยกลายเป็นชุมชนนักสนทนาขนาดใหญ่ มีคนเข้าสู่ห้องสนทนาเป็นจำนวนมากในแต่ละวัน การสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต ได้รับความนิยมนับเป็นอย่างมากเพราะความต้องการพื้นฐานของกลุ่มบุคคลในสังคมที่มักต้องการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม รู้จักเพื่อนใหม่และแลกเปลี่ยนความคิดเห็น การสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตจึงเติบโตอย่างรวดเร็ว (วนิดา จันทูจิรากร, 2537)

การสื่อความคิดของกลุ่มผู้สนทนาอาจจะไม่ได้ตรงตามภาษาที่ใช้ในการสื่อสาร จึงมีการประดิษฐ์คำใหม่ ๆ ขึ้นเพื่อใช้สื่อความในกลุ่มเดียวกัน โดยมีการนำเอาภาษาพูดใส่ปะปนลงไปเป็นภาษาเขียน หรือคิดรูปแบบที่เป็นสัญลักษณ์เพิ่มเติมเข้าไป รูปแบบการใช้ภาษาในห้องสนทนานั้นเป็นการเปลี่ยนแปลงของภาษาที่เกิดขึ้นอย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ส่วนหนึ่งเกิดจากเกมออนไลน์ที่ผู้เล่นเกมสามารถมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันพูดคุยกันได้ ทำให้ต้องพิมพ์เร็วเพื่อสื่อสารผ่านทางอินเทอร์เน็ต จึงทำให้ผู้สนทนาต้องเปลี่ยนแปลงการใช้ภาษาตามไปด้วย แต่ความเปลี่ยนแปลงทางภาษาในอินเทอร์เน็ต คาดการณ์ว่าเกิดจากจดหมายอิเล็กทรอนิกส์หรืออีเมลล์ ซึ่งสามารถใส่เนื้อหาอื่น ๆ ได้มากกว่าการพิมพ์ข้อความ ขณะที่คนที่ใช้บริการอีเมลล์ต้องการสื่อสารความรู้สึกมากกว่าคำพูดทางตัวอักษร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงข้างต้นเป็นสาเหตุหนึ่งเท่านั้น ทั้งนี้การเปลี่ยนแปลงภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาอาจเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ อีกด้วย เช่น ความสามารถที่ด้อยลงในการสะกดคำ หรือเกิดจากภาษาเพลงซึ่งในปัจจุบันนี้ร้องมักออกเสียงภาษาไทยผิดเพี้ยนไปเป็นอันมาก เช่น “ร” ออกเสียงเป็น “R” “ท/ธ” ก็ออกเสียง คล้าย ๆ เสียงตัว “ช” เป็นต้น หรือแม้แต่การพยายามหาวิธีการผสมพยัญชนะให้ได้เสียงที่แปลกออกไปเช่น ใช้คำว่า “กรู” แทน “กู” หรือคำว่า “เมิง” แทน “มึง” เป็นต้น (Manager, 2006)

ธรรมชาติของภาษานั้นย่อมมีการเปลี่ยนแปลงซึ่งภาษาไทยในอดีตก็ไม่ได้มีรูปแบบเช่นเดียวกับภาษาไทยในปัจจุบัน แต่เมื่อเข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ตภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ซึ่งในส่วนของภาษาที่ใช้ในห้องสนทนา (Chat Room) เป็นการเลียนแบบการพูดจึงเกิดรูปแบบคำแปลก ๆ ใหม่ ๆ ขึ้น เพื่อสื่อสารถึงอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งภาษาที่ใช้ในการสนทนาจะอยู่กึ่งกลางระหว่างภาษาทางการกับภาษาพูด และต้องผ่านการพิมพ์ แต่การสนทนาออนไลน์ ไม่มีเวลารองค้ำมากนัก เพราะเป็นการสื่อสารแบบทันทีที่ต้องการสื่อสารออกไปให้ได้อย่างรวดเร็วเพื่อให้ทันต่อความคิดในขณะนั้นจึงเกิดเป็นรูปแบบภาษาใหม่ขึ้น นอกจากนี้คำที่ยาวเกินไป เมื่อมาใช้ในการสนทนาในห้องสนทนาจึงจะถูกย่อให้สั้นลง เช่น จกทท. ย่อมาจาก “เจ้าของกระทุ้” ซึ่งในการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตเป็นพื้นที่ที่มีคนเข้าไปใช้จำนวนมาก จึงทำให้เกิดการใช้ภาษาที่ผิดในห้อง

สนทนาอย่างรวดเร็ว ซึ่งนอกจากภาษาในห้องสนทนาจะใช้เพื่อเป็นเครื่องมือสื่อสารแล้ว ยังใช้เพื่อแสดงตัวตน หรือแสดงความเป็นพวกพ้องของตนเองด้วย (Manager, 2006)

ดังนั้น การใช้ภาษาสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีความผิดพลาดบ่อย ๆ อาจส่งผลกระทบต่อภาษาที่ไม่ถูกต้องในงานเขียน การเรียนและการทำงาน การสะกดที่ไม่ถูกต้องนั้นอาจเป็นเพราะห้องสนทนาต้องการความสะดวกในการพิมพ์ หรือสะกดผิด โดยไม่ได้ตั้งใจ แต่ถ้ามองกันอย่างลึกซึ้ง การใช้ภาษาในการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต อาจมีอิทธิพลต่อการใช้ภาษากับคนรุ่นหลัง ซึ่งลักษณะภาษาที่ใช้สนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต มีตัวอย่างดังต่อไปนี้ (Manager, 2006)

ตารางที่ 1.1 : ตารางแสดงลักษณะภาษาที่ใช้สนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต

ภาษา มาตรฐาน	ภาษา ทางอินเทอร์เน็ต	ภาษามาตรฐาน	ภาษา ทางอินเทอร์เน็ต
คะ	กระ / ณะ / ขระ / ฌระ ฉะ/ คะระ /คะ	ครับ	คับ / ฮับ / ฮัฟ / กั๊บ / ก้าฟ / กั๊ฟ / กรั๊บ/งั๊บ
เดี๋ยว	เด้า	แล้ว	แร้น/แระ
ขา	ขรา / ฌร้า,	ผม	ปืม
หนู	นู้	เป็น	เปง / เปน
โอเวอร์	เว่อ	โคตร	โคด
คิดถึง	คิดถูง / คิดถิ่ง	กรี๊ด	การี๊ด
กลัว	กั้ว	มาก	มู้ก
เหวอ	เหยอ / หรอ	กว่า	กั้ว / ท่า
บ้า	บร้า	ดี	เด
ไม่	ม้าย	ใจ	จัย / จาย
ได้	ด้าย	ไง	จัย / จาย
อ้อ	อ้อ / ออ	เห็น	เหง / เหน

- “เดฆ่า..บัยเดเหยอคะระ คิดถูงเว่อ ๆ เลขนี้”
(แปลว่า - ดีคะ บายดีเหวอคะระ คิดถูงมาก ๆ เลขนะ)
- “ดีฮัฟ มะเจอกานนาน โคด ๆ เลขนะฮัฟ”
(แปลว่า - สวัสดีครับ ไม่เจอกันนานมากเลขนะฮะ)

- “บ๊วยบ๊วย เต๋วต้องไปแรรันริะ เทอจะคิดตุงก้งม่างฮะเป่างะ”
(แปลว่า – บ๊วยบ๊วย เต๋วต้องไปแล้วนะ เธอจะคิดถึงกันบ้างหรือเปล่านะ)
- “ดีคระ ครัยคร้า ว้า ไม่ตออบ นู๊บ๊วยเค่กั้ว”
(แปลว่า - ดีคะ ใครคะ ว้า ไม่ตออบ หนูไปดีกว่า)
- “อ่าว ทักซำจิ่งเคว ออกไปชะแระะ จัยร้อนเจง ๆ วู้ย ใจร้อนม๊ก ๆ ”
(แปลว่า – อ่าว ทักซำนิดเดียว ออกไปเสียแล้ว ใจร้อนจริงๆ ใจร้อนมาก ๆ)
- “อยู่ตงหนายเยื่อชะ นู๊บ๊วยมะเบงอะคระ เฟ่แมวแผนที่มาให้นู๊จิมะ”
(แปลว่า - อยู่ตรงไหนล่ะคะ หนูไปไม่เป็นนะคะ พี่ช่วยเมลล์แผนที่มาให้หนูสิคะ”
- “ก้อมีตุ๊ระอะคระ เต๋วต้องไปก่องนะคระ ว่าง ๆ แรวู้คูก้งหมา่ย”
(แปลว่า – ก็มีตุ๊ระนะคะ เต๋วไปก่อนนะคะ ว่าง ๆ แล้วคุยกันใหม่) (กระปุกดอทคอม, 2006)

การพิมพ์ตัวสะกดและลักษณะของภาษาหรือคำที่ใช้สนทนาในห้องสนทนานั้น มีความหลากหลายมากขึ้น ไม่ว่าจะเป็นโครงสร้างของภาษา รูปแบบของภาษาที่ใช้ในการสนทนา เป็นต้น เนื่องจากความเร่งรีบที่ต้องการจะสื่อสารให้ทันกับเวลา หรือการสร้างคำขึ้นมาใหม่ เพื่อสื่อสารกันภายในกลุ่มของผู้ที่ร่วมสนทนา โดยภาษาหรือคำที่ใช้สนทนาภายในห้องสนทนานั้น ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทยหรือหลักไวยากรณ์ ซึ่งถ้ามีการใช้ภาษาที่ผิดเหล่านี้มากขึ้นอาจทำให้เกิดค่านิยมในการใช้ภาษาไทยที่ผิด ซึ่งจะส่งผลกระทบต่อให้คนรุ่นหลังนำภาษาที่ใช้สนทนาทางอินเทอร์เน็ตไปใช้ในการสื่อสารแบบเป็นทางการในชีวิตประจำวันได้

นอกจากนี้ การใช้ภาษาภายในห้องสนทนา ยังส่งผลทำให้ผู้สนทนานำภาษาเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันด้วย เช่น การส่งข้อความอิเล็กทรอนิกส์ (E-mail) การส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์ การส่งข้อความทางโทรศัพท์ เป็นต้น นอกจากนี้ เจ้าของเว็บไซต์กระทู้ที่เข้าไปสังเกตการณ์และพูดคุยตามห้องสนทนาต่าง ๆ เป็นเวลาหลายวัน ยังระบุด้วยว่า ผู้ที่พูดภาษาเช่นนี้ส่วนใหญ่อายุประมาณ 14 ปีขึ้นไป และเมื่อสอบถามนักสนทนาอายุ 35 ปีขึ้นไปที่ใช้ภาษาเช่นนี้ พบว่า ช่วงแรกก็ใช้ภาษาปกติในห้องสนทนา แต่เมื่อเวลาผ่านไปก็เริ่มใช้ภาษาสนทนาที่ละน้อย เช่น “เอ็ม” หญิงสาววัย 24 สังกัดกรมอุทยาน กระทรวงทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม เข้าร่วมสนทนาในห้องสนทนาเกือบจะทุกวัน และยอมรับว่าเป็นคนหนึ่งที่ใช้ภาษาแชทในการสนทนาผ่านอินเทอร์เน็ต กล่าวว่า “เอ็มเองก็เล่นแชตนะคะ เล่นเยอะด้วย ชนิดแทบจะทุกวันทีเดียว เล่นมาหลายปีแล้ว แรกๆ ที่เล่นก็ไม่ค่อยรู้จักศัพท์แชตหรอกคะ ใช้ไม่เป็นด้วย แต่พอเล่นไปนาน ๆ เห็นบ่อย ๆ ก็เลยซึมซับไปเอง มีปัญหาบ้างเหมือนกันในชีวิตประจำวัน เนื่องจากต้องพิมพ์งาน บางครั้งก็พิมพ์ภาษาแชตลงไป อย่างเช่น “กี้” เอ็มก็จะพิมพ์เป็น “ก้อ” แบบนี้นะคะ” นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ท่านหนึ่งสอนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย ระบุว่า มีนักศึกษาบางคนใช้ภาษาแชท หรือคำย่อต่าง ๆ มาก

ในงานเขียนที่ส่งอาจารย์ เช่น U, ur, etc. เป็นต้น (กระจุกดอมคอม, 2549) จะเห็นได้ว่าการใช้ภาษาในห้องสนทนาส่งผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันเป็นอย่างมาก นอกจากปัญหาในการใช้ภาษาในห้องสนทนาแล้ว ปัญหาของงานที่ศึกษาวิจัยเกี่ยวกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนายังมีน้อยมาก

จากลักษณะภาษาที่ใช้ในการสื่อสารทางห้องสนทนา ผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาวิเคราะห์โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนา ก็เพื่อให้ทราบถึงลักษณะต่าง ๆ ที่ปรากฏให้ลึกซึ้งยิ่งขึ้น ซึ่งการใช้ภาษาในห้องสนทนานี้อาจทำให้เกิดค่านิยมในการใช้ภาษาที่ผิดได้ รวมไปถึงปัจจัยต่าง ๆ เช่น สื่อหรือเทคโนโลยีที่เข้ามามีส่วนในการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาทางห้องสนทนา ดังนั้น ผู้วิจัยจึงต้องการศึกษาถึงโครงสร้างและรูปแบบการใช้ประโยคทางห้องสนทนา เพื่อที่จะได้เป็นข้อมูลสำหรับผู้เกี่ยวข้องในการกำหนดแนวทางเพื่อแก้ไขต่อไป

คำถามนำวิจัย

1. โครงสร้างของภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร
2. รูปแบบของการใช้ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร
3. ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาส่งผลให้ผู้สนทนานำภาษาเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันหรือไม่
4. ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาเช่น สื่อ / เทคโนโลยี มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาหรือไม่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างของภาษาที่ใช้สนทนาในห้องสนทนา
2. เพื่อศึกษารูปแบบของการใช้ภาษาที่ใช้สนทนาในห้องสนทนา
3. เพื่อศึกษาการนำภาษาที่ใช้ในห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน
4. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาเช่น สื่อ / เทคโนโลยี ที่มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา

ความสำคัญของงานวิจัย

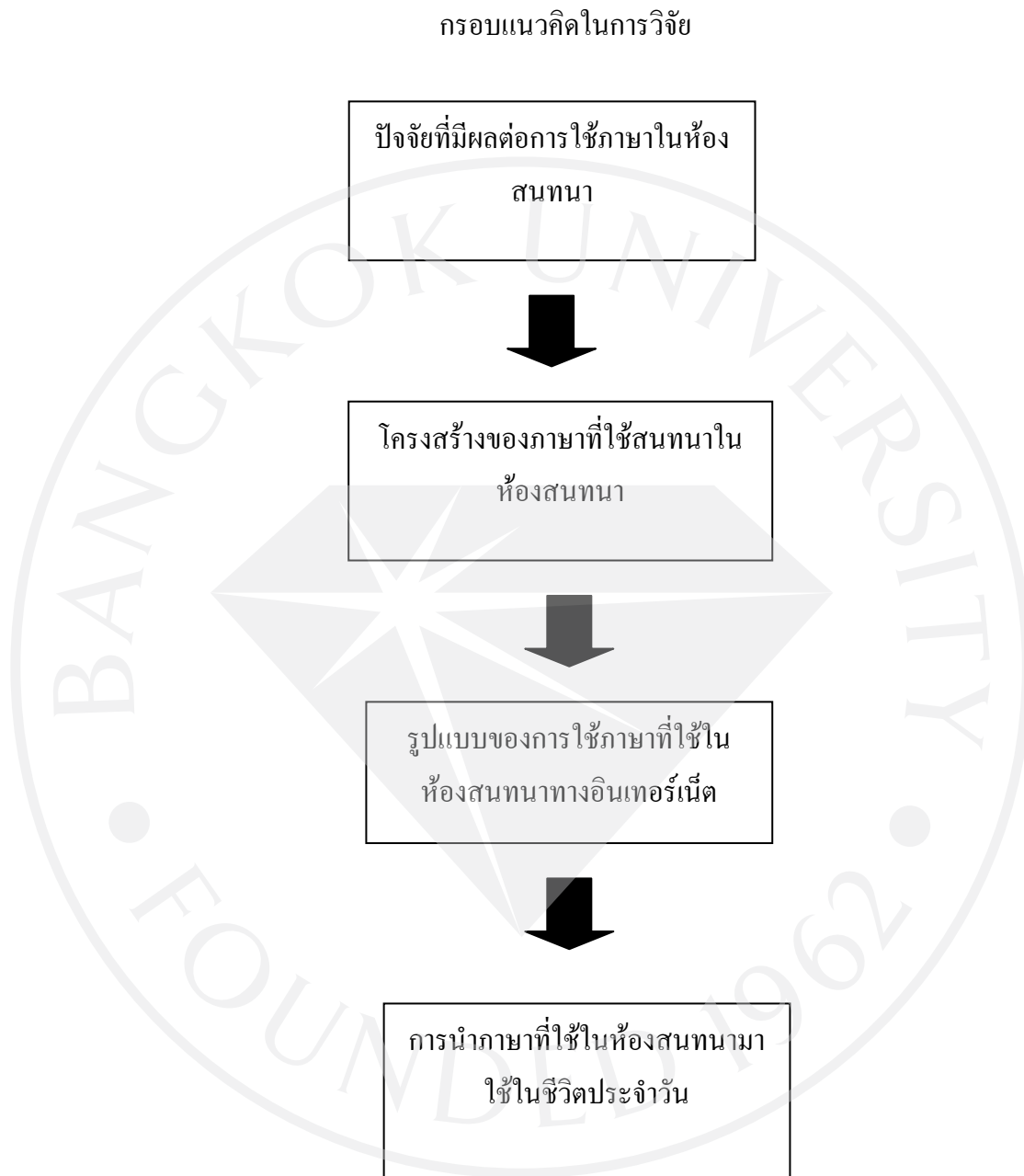
การศึกษาวิจัยเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” นั้นจะทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงโครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา และปัจจัยต่าง ๆ ที่มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา รวมไปถึงปัญหาที่เกิดขึ้นในการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และการสร้างคำใหม่ขึ้นมารวมทั้งการนำภาษาที่ใช้ภายในห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวันด้วย ซึ่งข้อมูลที่ได้จากการวิจัยในครั้งนี้สามารถนำไปใช้ประกอบการวิเคราะห์เรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา”

การศึกษาวิจัยในเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” จะเป็นประโยชน์ต่อประชาชนทั่วไป นักเรียน นักศึกษา เนื่องจากบุคคลเหล่านี้เป็นกลุ่มที่ใช้อินเทอร์เน็ตในการทำงานหรือการเรียน และเป็นกลุ่มที่เข้าไปสนทนาในห้องสนทนาเป็นจำนวนมากและใช้ภาษาแชทในการสนทนา จึงทำให้งานวิจัยชิ้นนี้มีประโยชน์ต่อบุคคลกลุ่มนี้เป็นอย่างมาก เพื่อที่จะได้เป็นแนวทางในการที่จะพัฒนาในด้านการใช้ภาษาให้ถูกตามหลักไวยากรณ์ และงานวิจัยเล่มนี้ยังทำให้ทราบถึงการเปลี่ยนพฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้ที่เข้ามาสนทนาทางห้องสนทนาและทำให้เห็นความแตกต่างระหว่างการใช้ภาษาในการสนทนาแบบปกติและการใช้ภาษาสนทนาในห้องสนทนา

ดังนั้นในการทำวิจัยเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” นั้น ส่งผลให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา เพื่อที่จะศึกษาวิเคราะห์ถึงโครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ผิดไปจากเดิมที่ใช้ภายในห้องสนทนา ให้มีความเข้าใจที่ลึกซึ้งถึงการให้ภาษาให้ถูกต้องเนื่องจากการใช้ภาษาทางห้องสนทนาดังกล่าวอาจส่งผลกระทบต่อภาษาไทยงานวิจัยนี้จะช่วยสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนาที่ผิดไปจากเดิมว่ามีโครงสร้างและรูปแบบเป็นอย่างไร รวมถึงปัจจัยที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เช่น สื่อหรือเทคโนโลยีที่ทำให้การใช้ภาษาทางห้องสนทนาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม ดังนั้นจึงควรที่จะศึกษาถึงโครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา และงานวิจัยเล่มนี้จะทำให้ผู้อ่านได้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในเรื่องของการใช้ภาษาที่ถูกต้องมากขึ้น

ภาพที่ 1.1 : กรอบแนวคิดในการวิจัย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

- ปัจจัยที่กำหนดโครงสร้างและรูปแบบของภาษาทางห้องสนทนา หมายถึง สิ่งต่าง ๆ ที่มีส่วนทำให้ภาษาในห้องสนทนาเปลี่ยนแปลงไป เช่น เทคโนโลยี สื่อ สังคม วัฒนธรรม วิวัฒนาการของภาษา เป็นต้น

- โครงสร้างของภาษา หมายถึง รูปประโยคในภาษาไทยที่ประกอบไปด้วย โครงสร้างของคำ โครงสร้างของประโยค และระบบไวยากรณ์ ซึ่งในงานวิจัยเล่มนี้จะศึกษาถึง โครงสร้างของคำที่ใช้ทางห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตที่มีโครงสร้างของคำไม่ถูกต้องและผิดไปจากโครงสร้างของคำที่มีอยู่จากของเดิมที่ใช้กันในชีวิตประจำวัน เช่น ไข่ – ซ้าย, ใต้ – ค้าย เป็นต้น
- รูปแบบของภาษา หมายถึง ภาษาที่มีลักษณะที่แตกต่างกันออกไป เช่น รูปแบบของการใช้คำ เช่น หัวดี, บ้ายดี, บ้ายบาย เป็นต้น นอกจากนี้ก็ยังมีการใช้ตัวเลขในการแสดงอาการหัวเราะ เช่น 555 หรือใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษแสดงอารมณ์ด้วย เช่น T_T รวมไปถึงตัวการ์ตูนแสดงอารมณ์ต่าง ๆ เช่น ☺, ☹, จะเห็นได้ว่ารูปแบบของการสนทนาในห้องสนทนาจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันไป
- การสนทนา (Chat) หมายถึง การสื่อสารกันโดยอาจจะไม่รู้จักและไม่เคยเห็นหน้ากันมาก่อนมีจำนวนคนตั้งแต่สองคนขึ้นไป โดยจะมีการพูดคุยและ แสดงความคิดเห็นแลกเปลี่ยนกันโดยใช้การพิมพ์ข้อความโต้ตอบ ในการแชทแต่ละครั้งนั้น อาจจะต้องมีการลงทะเบียนก่อนหรือไม่ ต้องลงทะเบียนก่อนที่จะเข้าไปสนทนาในห้องสนทนาก็ได้
- ภาษาสนทนา หมายถึง ถ้อยคำที่ใช้สื่อสารเฉพาะในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต ซึ่งเป็นคำที่ผิดเพี้ยนไปจากคำเดิมหรือเป็นคำที่สร้างขึ้นใหม่เพื่อใช้สนทนากัน โดยเฉพาะกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งภายในห้องสนทนา ซึ่งภาษาที่ใช้ก็จะไม่ถูกต้องตามหลัก โครงสร้างของภาษา เช่น เธอ – เทอ, รัก – ร้าก เป็นต้น จึงทำให้เกิดภาษาใหม่ขึ้นภายในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ต
- ห้องสนทนา (Chat Room) ในเว็บไซต์ หมายถึง เว็บเพจที่เป็นสถานที่นัดพบเพื่อพูดคุยกันกับบุคคลที่ สนใจเรื่องเดียวกันบนอินเทอร์เน็ตซึ่งอาจจะเป็นการสนทนากับผู้ที่เราไม่เคยรู้จักหรือเห็นหน้ากันมาก่อน เช่น การสนทนาใน www.pantip.com หรือในเว็บของ www.kapook.com เป็นต้น ซึ่งการสนทนาในเว็บไซต์นี้จะต้องมีการลงทะเบียนก่อนถึงจะเข้าไปสนทนาตามห้องต่างๆ ของเว็บไซต์นั้น ๆ ได้ นอกจากนี้เรายังสามารถคุยกับคนได้เป็นจำนวนมาก ทั้งนี้เป็นแบบ Real Time หรือ ไม่ Real Time ก็ได้
- การนำภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาไปใช้ในชีวิตประจำวัน หมายถึง การที่ผู้สนทนา นำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาไปใช้ในการเรียน การทำงาน การส่งอีเมลล์ การส่งข้อความผ่านทางโทรศัพท์ และการส่งข้อความทางโทรศัพท์ เป็นต้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

บทนำ

การศึกษาเรื่อง โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา มีวัตถุประสงค์เพื่อใช้เป็นแนวทางในการศึกษาและทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างและรูปแบบของคำที่ใช้ภายในห้องสนทนา ในการศึกษาครั้งนี้ผู้วิจัยได้กำหนดกรอบแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นแนวทางในการวิจัยดังนี้

1. โครงสร้างทางภาษา
2. แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language)
3. แนวคิดทฤษฎีการสื่อสารผ่านตัวกลางด้วยคอมพิวเตอร์ (Computer – mediated Communication)
4. การสื่อสารในห้องสนทนา
5. แนวคิดกระบวนการสร้างคำใหม่ในการสื่อสาร (Words and Word – formation Processes)
6. การนำภาษาทางห้องสนทนาไปใช้ในความเป็นจริง

ผู้วิจัยได้นำแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น มาเรียบเรียงและประยุกต์ใช้ในการวิเคราะห์เพื่อให้สอดคล้องกับการศึกษาเรื่องโครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา โดยสาระสำคัญขอเสนอเป็นลำดับ ดังนี้

โครงสร้างทางภาษา

ภาษา คือ ถ้อยคำที่มีระเบียบและมีความหมายซึ่งมนุษย์ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารความคิด ความรู้สึกความต้องการและใช้ในการประกอบกิจกรรมร่วมกัน ดังนั้นเมื่อพูดถึงภาษา ก็อาจจะหมายถึงเสียงพูดที่ไม่ใช่ตัวอักษร แต่เสียงพูดก็เกี่ยวข้องกับตัวอักษรในแง่ที่ว่าเราประดิษฐ์ตัวอักษรขึ้นมาเพื่อใช้แทนเสียงพูด และได้วางระเบียบในการใช้ตัวอักษร การผสมอักษร ไว้เป็นกฎเกณฑ์ในการสะกดการันต์ หรือที่เรียกว่า ระบบการเขียน ซึ่งใน โครงสร้างทางภาษาจะขอกล่าวถึง ระบบเสียงและระบบไวยากรณ์

ไวยากรณ์ มีทั้งที่ใช้อธิบายภาษาโดยรวม กับที่อธิบายเพียงบางส่วนของภาษา ซึ่งไวยากรณ์ของแต่ละภาษาย่อมแตกต่างกันเพราะทุกภาษามีความแตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ทุกภาษามีความเหมือนกันในไวยากรณ์สากลหรือลักษณะสากลทางภาษาศาสตร์ (อุดม วโรตม์สถิตจิตต์, 2545) ดังนั้น ไวยากรณ์ ตามแนวคิดของนักภาษาศาสตร์ โครงสร้างจึงหมายถึง ระเบียบส่วนหนึ่งของภาษา

เท่านั้น ไม่ใช่ระเบียบทั้งหมดในภาษา เพราะในแต่ละภาษาจะมีระเบียบที่สังเกตโดยตรงได้เป็นระบบอยู่ 2 ระบบ ซึ่งแสดงลักษณะเฉพาะของภาษาแต่ละภาษาได้ คือ ระบบเสียงและระบบไวยากรณ์

ระบบเสียง (Phonological System) เป็นการจัดระบบเสียงเป็นหน่วยเสียง เป็นพยางค์และเป็นคำ เช่น ไป ใจ ให้ เป็นต้น นอกจากนี้ระบบไวยากรณ์ (Grammatical System) ยังแบ่งออกได้เป็น 2 เรื่อง คือ การจัดระเบียบของ “หน่วยคำ” (Morpheme) เข้าเป็นคำ และการจัดระเบียบของคำเข้าเป็นประโยค เช่น ฉันจะไปกินข้าว หรือ ฉันจะไปดูหนัง เป็นต้น

ภาษาต่าง ๆ ในโลกมีวิธีการประกอบรูปคำสลับซับซ้อนมาก และส่วนที่ประกอบกันนั้นแต่ละส่วนก็มีความหมาย แต่บางส่วนอาจจะใช้คำฟังได้ บางส่วนจะใช้คำฟังไม่ได้ ส่วนที่ใช้คำฟังได้จะถือเป็น “คำ” ส่วนที่ใช้คำฟังไม่ได้ก็ไม่ใช้คำ จึงต้องกำหนดคำว่า “หน่วยคำ” หรือ “หน่วยความ” ขึ้นมา ซึ่งหมายถึง ส่วน (ของคำพูด) ที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย (ความหมายในที่นี้อาจจะหมายถึงความโดยทั่วไป หรือความหมายทางไวยากรณ์โดยเฉพาะ) ซึ่งอาจจะเป็นคำด้วย หรือเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคำก็ได้

หน่วยคำมีหลายขนาดเกณฑ์ที่จะใช้ในการกำหนดว่า เป็นหน่วยคำหรือไม่ ก็จะแยกหน่วยคำออกเป็นส่วนที่เล็กกว่า และมีความหมายอีกไม่ได้แล้ว เช่น นาฬิกา / ใน / ห้อง / นี้ / ดี / ทุก / ลิบ / ห้า / นาฬิกา / ที่เดียว / ดังนั้น นาฬิกา นาฬิกา นาฬิกา ถือว่าเป็นคำที่มี 1 หน่วยคำ เพราะเราจะแบ่งออกให้เล็กกว่านี้ไม่ได้แล้ว ส่วนคำว่า ลิบห้า ถือว่าเป็นคำที่มี 2 หน่วยคำ เพราะเราแยกได้เป็น ลิบ กับ ห้า หน่วยคำอาจแบ่งออกได้เป็น 2 ประเภทคือ หน่วยคำอิสระและหน่วยคำไม่อิสระ (วิจิตร ภาณุพงศ์, 2543)

หน่วยคำอิสระ หมายถึง คำที่ปรากฏตามคำฟังได้ เช่น ยืน เดิน คน สบาย ถนน นาฬิกา ดังกะสี ลักษณะ และหน่วยคำไม่อิสระ หมายถึง คำที่ปรากฏร่วมกับหน่วยคำอื่นเท่านั้น เช่น นัก ใน ตัวอย่างว่า นักเรียน นักเขียน หรือ ชาว ในตัวอย่างว่า ชาวบ้าน ชาวไทย จะปรากฏตามคำฟังไม่ได้ เช่น จะพูดว่า มีนักอยู่ 2 นัก หรือ มีชาวอยู่ 2 ชาว ไม่ได้ ฉะนั้น ถ้าพิจารณาตามหลักนี้ ชาว กับ นัก ก็ไม่ใช่คำ เป็นเพียงหน่วยคำเท่านั้นและเป็นหน่วยคำประเภทไม่อิสระ และหน่วยคำก็สามารถนำมา รวมกันเป็นคำประสมได้โดย อนงค์ เอียวอุบล (2525) ได้ศึกษาคำประสมในภาษาไทย พบว่า คำประสมจะต้องเป็นคำที่เกิดจากหน่วยอิสระที่มีความหมายต่างกัน ตั้งแต่ 2 หน่วยคำขึ้นไปประกอบกัน คำประสมแต่ละคำจะต้องมีส่วนประกอบ 2 ส่วน แต่ละส่วนนั้นอาจจะเป็นหน่วยคำอิสระ หรือเป็นหน่วยคำอิสระซึ่งประกอบกันเป็นกลุ่มคำ รวมเป็นคำประสม หรือ คำซ้อนก็ได้ เช่น ไฟฟ้า ปากกา นักร้อง เป็นต้น ทั้งนี้คำประสมเป็นคำที่มาจากภาษาไทยกับภาษาไทย หรือ ภาษาไทยกับภาษาอื่น เช่น แม่น้ำ สาขาวิทยาการคอมพิวเตอร์ ศิลปการแสดง การสื่อสารแบรนด์ เป็นต้น

นอกจากโครงสร้างของภาษาหรือหน่วยคำของภาษาไทยที่ใช้กันอย่างถูกต้องแล้ว ยังมีโครงสร้างของคำที่ใช้ในห้องสนทนาที่ผิดไปจากโครงสร้างเดิม เนื่องจากในสังคมปัจจุบัน เทคโนโลยีการสื่อสารได้เข้ามามีอิทธิพลเป็นอย่างมากทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางการใช้ภาษามากขึ้นตามไปด้วย อย่างเช่น สื่ออินเทอร์เน็ต หรือ แชนทรม ซึ่งเป็นที่นิยมในสังคมปัจจุบันเพราะผู้ใช้สามารถเข้าไปหาความรู้จากสื่ออินเทอร์เน็ตหรือเข้าไปพูดคุยสนทนากับคนที่ไม่รู้จัก รวมไปถึงการสนทนาโดยใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เช่น ผู้สนทนาในห้องสนทนาสามารถจะแสดงอารมณ์ออกมาเป็นตัวหนังสือ โดยอาศัยวิธีลัดง่าย ๆ คือการเปลี่ยนโครงสร้างของคำที่มีอยู่เดิมเช่น ใจ – จัย, ให้ – หัย, ไป – ปาย เป็นต้น หรือการเปลี่ยนพยัญชนะต้นตัวสะกดหรือวรรณยุกต์ เช่น คั้น- งั้น, จัก - หัก, อืม – อ้อม เป็นต้น จะเห็นได้ว่าเมื่อมาอยู่ในห้องสนทนา คำที่ใช้ส่วนใหญ่ในชีวิตประจำวันจะถูกเปลี่ยนโครงสร้างไปเพื่อให้การสนทนาเร็วยิ่งขึ้น และเมื่อนำคำที่ผิดโครงสร้างเหล่านี้มาเขียนเป็นประโยคก็จะทำให้อ่านยากยิ่งขึ้น เช่น “จะไปไหนกันหรือ ไปด้วยคน” ก็เขียนว่า “จาพายหนายกานหรือ ปายด้วยโคน” หรือ “เดี๋ยวเขามาจะตัวเอง” ก็เขียนว่า “เด่วเค้ามา นัวตัวเอ็ง” และ “ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย มันไม่ดีเลยนะ รู้ไหม” ก็เขียนว่า “ทามมายต้องทำแบบนี้ด้วย มันมายดีเลยนะ รุ้มัย” เป็นต้น นอกจากนี้คำเหล่านี้จะทำให้อ่านยากแล้ว ยังเป็นการใช้คำที่ไม่ถูกต้องอีกด้วย (กระปุกดอทคอม, 2549)

ดังนั้น การที่ผู้สนทนานำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ในเรื่องของการเรียน การทำงาน ก็อาจจะทำให้เกิดผลกระทบตามมาได้ เนื่องจากภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาส่วนใหญ่จะเป็นคำที่คิดขึ้นมาใหม่หรือตัดคำให้สั้นลงเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสนทนากับผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งหรือใช้คำเหล่านี้ เพื่อบรรยายอารมณ์ ความรู้สึก ออกมาเป็น “คำเขียน” จึงคิดรูปแบบการเขียนเฉพาะขึ้นมาใหม่ เพื่อสะท้อนอารมณ์ ออกมาแบบง่าย ๆ ตามความเข้าใจ เช่น คำว่า “จริง” เปลี่ยนเป็น “จิง” หรือ “กรรม” เปลี่ยนเป็น “ก่า” เป็นต้น ดังนั้นหากผู้สนทนานำคำเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันก็อาจทำให้เกิดความเสียหายได้ เนื่องจากเป็นคำที่ไม่ถูกต้องตามหลักโครงสร้างทางภาษา และอาจจะส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาของคนรุ่นหลังได้

จากโครงสร้างทางภาษาที่กล่าวมาข้างต้น ทำให้ผู้วิจัยได้เล็งเห็นความสำคัญของโครงสร้างทางไวยากรณ์มากขึ้น เพราะในปัจจุบันการใช้ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปมาก โดยเฉพาะการใช้ภาษาในห้องสนทนาที่มีการใช้คำที่ผิดโครงสร้างทางไวยากรณ์ หรือมีการนำภาษาพูดมาเป็นภาษาเขียน เช่น ใจ – จัย หรือ ใจ – จัย ฯลฯ นอกจากนี้ยังมีบทความที่เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา คือ งานของชลธิชา บำรุงรักษ์ (2535) กล่าวถึงภาษาเขียน (Written Language) ไว้ในเอกสารการวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่างๆ ในภาษาไทย โดยจัดภาษาเขียนไว้ในภาษาระดับข้อความตามสื่อที่ใช้ในการสื่อสารประเภทหนึ่ง คือ ผ่านสื่อที่เป็นตัวหนังสือ นอกจากนี้ ชลธิชา ยังได้กล่าวว่าภาษาเขียนจะพบ

ในบางสังคมเท่านั้น โดยบางสังคมจะมีเพียงภาษาพูดอย่างเดียว และบางสังคมจะมีทั้งภาษาพูด และ ภาษาเขียน นอกจากนี้ภาษาเขียนเป็นการถ่ายทอดถ้อยคำที่เราต้องการพูดออกมา โดยที่ภาษาเขียนจะมีลักษณะเฉพาะที่แตกต่างจากภาษาพูด ภาษาเขียนจะใช้คำที่เลือกสรรเป็นอย่างดี และมีโครงสร้างประโยคที่ดี กล่าวคือมีความถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Supa Chodchoey, 1992)

ผู้วิจัยจึงนำโครงสร้างทางภาษามาเป็นแนวทางในการศึกษาเรื่อง “ปัจจัยที่กำหนด โครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา (แชทรูม)” ว่ามีการใช้คำและรูปแบบที่ใช้ สนทนาเป็นไปในลักษณะใด เพื่อทำให้เกิดความเข้าใจในเรื่องของโครงสร้างทางภาษาและทำให้ เห็นถึงความแตกต่างของโครงสร้างทางภาษาระหว่างการใช้โครงสร้างทางภาษาที่ใช้ใน ชีวิตประจำวันและโครงสร้างภาษาที่ใช้ทางอินเทอร์เน็ตว่ามีความแตกต่างกันในเรื่องของการใช้คำ ที่ผิดไปจากรูปแบบเดิม เนื่องจากการสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเป็นการสื่อสารที่ไร้ขีดจำกัด ทำให้ผู้ สื่อสารสามารถใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องในการสนทนา แต่ถ้าเป็นการเขียนในชีวิตประจำวัน เช่น ในการเรียนหรือการทำงานนั้นไม่สามารถที่จะทำได้

ในส่วนต่อไปจะขอกล่าวถึงเรื่องของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารทางห้องสนทนา เพื่อให้ เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นในเรื่องของการใช้ภาษาในรูปแบบต่างๆว่าการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น มีการสื่อสารในรูปแบบไหนบ้าง

แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language)

ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Language) หมายถึง การใช้ภาษาเพื่อให้บรรลุ วัตถุประสงค์ที่ผู้ส่งสารต้องการ ภาษาเพื่อการสื่อสารนอกจากเป็นภาษาสัญลักษณ์ (Symbolic Language) แล้ว ยังเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับมนุษย์ที่มีสัญชาตญาณการอยู่ร่วมกันเป็นสังคม ซึ่งปฏิสัมพันธ์ที่เกิดจากการอยู่ร่วมกันดังกล่าวจำเป็นต้องมีการสื่อสารเป็นเครื่องมือ (Rosengren, 2000)

ภาษาเพื่อการสื่อสารแตกต่างจากภาษาทั่วไป เพราะเกิดขึ้นโดยการตระหนักรู้ (Awareness) คือผู้สื่อสารตระหนักรู้ว่ากำลังทำการสื่อสารอยู่กับใครและเพื่อวัตถุประสงค์ใด ดังนั้น ภาษาเพื่อการ สื่อสารจึงเกิดขึ้นด้วยเจตน์จำนง (Intention) คือเพื่อหวังผลอย่างใดอย่างหนึ่ง และอาจนำมาซึ่ง พฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง ตัวอย่างของภาษาเพื่อการสื่อสารได้แก่ ภาษาเพื่อการชักจูงใจในการ โฆษณาซึ่งหวังผลให้ผู้บริโภคซื้อสินค้า หรือการหาเสียงทางการเมืองซึ่งหวังผลให้ประชาชน ลงคะแนนเสียงเลือกตั้งให้กับผู้สมัครรับเลือกตั้ง เป็นต้น

นอกจากนี้ภาษาเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ยังมีบทบาทที่หลากหลายคือ (พิณทิพย์ ทวยเจริญ, 2543) เพื่อให้ความรู้หรือข้อมูลต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคม เป็น Cognitive or Referential Function เช่น การรับรู้ข้อมูลข่าวสารจากสื่อต่างๆ เช่น โทรทัศน์ วิทยุ หรือหนังสือพิมพ์ เป็นต้น หรือการแสดง

อารมณ์ทัศนคติ ความรู้สึกของผู้สื่อสาร เป็น Expressive or Emotive Function และยังแสดงอำนาจหรือคำสั่งสำหรับบุคคลในสถานการณ์หนึ่ง ๆ เป็น Injunctive Function เช่น เจ้านายสั่งงานลูกน้อง หรือครูสั่งการบ้านนักเรียน เป็นต้น นอกจากนี้ยังใช้ในพิธีกรรมหรือธรรมเนียมปฏิบัติต่าง ๆ ในสังคม เช่น ทักทายหรือกล่าวลา หรือการใช้ภาษาเพื่อ “สร้าง” และ “รักษา” สัมพันธภาพระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เป็น Phatic function รวมไปถึงเน้นการ “แสดงออก” จากรูปแบบภาษา โดยใช้ในวรรณกรรมมากที่สุด เป็น Aesthetic or Poetic Function ซึ่งช่วยให้การสื่อความในบริบทหนึ่งๆบรรลุไปได้ด้วยดี เป็นบทบาทและหน้าที่ของภาษาด้านการใช้ปฏิบัติในสังคม เป็น Pragmatic Function และช่วยควบคุมการสนทนา เช่น เปลี่ยนจากผู้พูดมาเป็นผู้ฟังหรือจากผู้ฟังมาเป็นผู้พูด เป็น Magical Function นอกจากนี้ยังสร้างความเพลิดเพลินระหว่างผู้พูดและผู้ฟังด้วย เช่น เพลงกล่อมเด็ก เป็น Imaginative Function รวมไปถึงตรวจสอบว่าผู้ฟังเข้าใจตรงกันกับผู้พูดหรือไม่ เช่น เข้าใจไหม ได้ยินไหม เป็น Metalinguistic Function

รูปแบบภาษาเพื่อการสื่อสารคือการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารเพื่อแสดงถึงรูปแบบภาษาที่ผู้สื่อสารใช้ (Speech Act) ดังต่อไปนี้ 1) ประโยคบอกเล่า เช่น ป้ากำลังไปจ่ายตลาด เราทำความสะดวกบ้านทุกวันอาทิตย์ 2) ประโยคคำถาม เช่น ป้ากำลังไปจ่ายตลาดหรือ กางเกงสีอะไร 3) ประโยคคำสั่ง เช่น ปิดหน้าต่างเดี๋ยวนี้ 4) ประโยคสัญญา เช่น ฉันสัญญาว่าจะช่วยเธอทำการบ้าน และ 5) ประโยคอุทาน เช่น โอ้โฮ! สวยอะไรอย่างนี้! (Rosengren, 2000)

ภาษาที่ให้ข้อมูลข่าวสารจะมีความสัมพันธ์กับรูปแบบภาษาที่เป็นประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม ภาษาที่ใช้เพื่อควบคุมมีความสัมพันธ์กับประโยคคำสั่ง และภาษาที่แสดงความรู้สึกมีความสัมพันธ์กับประโยคอุทาน ส่วนภาษาที่ใช้เพื่อการปรับตัวให้เข้ากับสังคมมีความสัมพันธ์กับรูปแบบภาษาใดก็ได้หรือมากกว่ารูปแบบใดก็ได้เช่นกัน รวมไปถึงผู้สื่อสารก็มีความสำคัญในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในการนี้ ผู้สื่อสารต้องมีความรู้ ความสามารถ มีความจริงใจในการสื่อสาร ต้องให้ข้อมูลข่าวสารที่เป็นจริงและถูกต้อง มิฉะนั้น ผู้สื่อสารจะไม่สามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารให้มีประสิทธิภาพ (Rosengren, 2000)

นอกจากการสื่อสารโดยใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนแล้ว ภาษาเพื่อการสื่อสารยังรวมถึงการสื่อสารโดยวิธีทางอื่นๆ นอกเหนือจากการใช้คำพูด ซึ่งเรียกว่าการสื่อสารแบบอวัจนภาษา แนปปี และฮอลล์ (Knapp & Hall, 1992) กล่าวว่าอวัจนภาษาจะสื่อสารถึงอารมณ์และความรู้สึกของผู้สื่อสาร รูปแบบของการสื่อสารแบบอวัจนภาษาแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท คือ ภาษาสัญญาณ (Sign Language) หมายถึง การใช้ท่าทางหรืออวัยวะส่วนต่างๆของร่างกายสื่อสารแทนคำพูด ซึ่งอาจเป็นการสื่อสารเป็นคำ (Monosyllabic) ได้แก่ สัญญาณมือห้ามรถให้หยุด หรืออาจเป็นระบบ (System) เช่น การใช้สัญญาณมือของผู้พิการทางหู เป็นต้น ภาษาท่าทาง (Action Language) หมายถึง การ

เคลื่อนไหวร่างกายเพื่อสื่อความหมาย เช่น การขมวดคิ้วแสดงถึงความสงสัย การยิ้มแสดงว่าดีใจ เป็นต้น ทั้งนี้ผู้รับสารอาจแปลความหมายแตกต่างกันไป เช่น เมื่อผู้ฟังหาวขณะฟังการบรรยาย อาจแปลความหมายได้ว่าบุคคลผู้นั้นกำลังง่วงนอนหรือกำลังเบื่อก็ได้ ภาษาวัตถุ (Object Language) หมายถึง การสื่อความหมายผ่านสิ่งของทั้งโดยตั้งใจหรือไม่ตั้งใจ ได้แก่ เสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรืองานศิลปะ เป็นต้น

การแปรของภาษามีทั้งในเรื่องเสียง เรื่องคำ และเรื่องประโยค การเปลี่ยนแปลงของภาษา หมายถึงการแปรไปตามกาลเวลา ซึ่งมีทั้งในด้านคำและด้านประโยค คือ การแปรของภาษาเกิดจากเงื่อนไขทางสังคม เช่น ผู้ที่ไม่ได้รับการศึกษาหรือผู้ที่มีการศึกษาอาจจะออกเสียง ร หรือเสียงควบไม่ได้ หรือออกเสียง “คว” เป็นเสียง “ฟ” เช่น พูดว่า “ฟามลัก” แทนที่จะพูดว่า “ความรัก” พูดว่า “ลู้อีออง” แทนที่จะพูดว่า “รู้เรื่อง” เป็นต้น ส่วนการเปลี่ยนแปลงของภาษาเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทั้งทางด้านเสียงและความหมาย ซึ่งอาจมีสาเหตุจากการกร่อนเสียงในการพูด เช่น หมากขาม เป็น มะขาม หรือการกลมกลืนเสียง เช่น “อย่างไร” เป็น “ยังไง” อิทธิพลจากภาษาอื่น เช่น เกียร์ เมตร ไมล์ เป็นต้น ความเปลี่ยนแปลงของสิ่งแวดล้อม เช่น จานดาวเทียม โทรศัพท์มือถือ เป็นต้น รวมไปถึงการเรียนภาษาของเด็ก เช่น หม่า แทนคำว่า กิน เป็นต้น (โครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชน, 2007) คงไม่มีภาษาใดในโลกนี้ที่ไม่มีการเปลี่ยนแปลง ภาษาเป็นสมบัติของสังคมและเมื่อสังคมเปลี่ยนแปลง ภาษาก็ย่อมต้องเปลี่ยนตามไปด้วย

นอกจากนี้ภาษาที่ใช้สื่อสารกันในชีวิตประจำวันนั้นมีลักษณะแตกต่างกันไปตามกาลเทศะ เพศ อายุ สถานภาพทางสังคม ฯลฯ นักภาษาศาสตร์สังคมเรียกภาษาที่มีลักษณะแตกต่างกันนี้ว่า วิธภาษา (Language Variety) ซึ่งหมายถึง ชนิดต่างๆของภาษาใดภาษาหนึ่ง เช่น ภาษาท้องถิ่น ภาษาวัยรุ่น ภาษาโฆษณา ฯลฯ วิธภาษา แบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ ประเภทที่หนึ่งคือ วิธภาษาที่แตกต่างทางลักษณะทางสังคมของผู้พูด เช่น เพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ ชั้นทางสังคม ฯลฯ เรียกว่า วิธภาษาสังคม ส่วนประเภทที่สองคือ วิธภาษาที่แตกต่างกันโดยสถานการณ์การใช้หรือหน้าที่ เช่น วิธภาษาข่าว มีหน้าที่เสนอข่าววิธภาษากฎหมาย ใช้ในการเขียนกฎหมาย และวิธภาษาโฆษณา มีหน้าที่เฉพาะคือใช้ในการโฆษณา เป็นต้น วิธภาษาประเภทที่ 2 นี้ เรียกว่า วิธภาษาหน้าที่ หรือเรียกว่า ทำเนียบภาษา (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540)

ภาษาไทยมีทำเนียบภาษาที่ดูเหมือนว่าจะไม่แตกต่างจากภาษาอื่น ๆ มากนัก ยกเว้นในเรื่องการใช้คำราชาศัพท์ ทำเนียบภาษาอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารในชีวิตประจำวันก็คือ ทำเนียบภาษาที่เกิดจากการใช้ภาษาตามสถานการณ์ เช่น ภาษาที่ใช้ในพิธีการ ภาษาที่ใช้บรรยายในชั้นเรียน ฯลฯ ทำเนียบภาษาที่เกิดจากวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกัน เช่น ภาษาโฆษณา ภาษากฎหมาย ฯลฯ และทำเนียบภาษาที่เกิดจากสื่อต่างประเภทกัน เช่น ภาษาในโทรสาร โทรศัพท์ ฯลฯ (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540)

ดังนั้นความหลากหลายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารจึงเกี่ยวข้องกับทำเนียบภาษา 3 ประเภทได้แก่ ทำเนียบภาษาที่เกิดจากการใช้ภาษาตามสถานการณ์ ทำเนียบภาษาที่เกิดจากวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน และทำเนียบภาษาที่เกิดจากการใช้สื่อต่างประเภทกัน

ในสถานการณ์ที่ต่างกัันนั้นผู้ใช้ภาษาจะใช้ภาษาที่มีรูปแบบแตกต่างกันออกไป รูปแบบหรือลักษณะของวิธภาษาที่แตกต่างกันตามสถานการณ์การใช้ภาษานี้เรียกว่า วัจนลีลา (Style / Speech Style) วัจนลีลาในสังคมไทยแบ่งออกกว้าง ๆ ได้เป็น 2 ระดับ คือ วัจนลีลาเป็นทางการ (ระดับสูง) และวัจนลีลาไม่เป็นทางการ (ระดับต่ำ) วัจนลีลาเป็นทางการ คือรูปแบบภาษาไทยที่มีลักษณะสมบูรณ์ในทุกด้าน เช่น คำว่า มหาวิทยาลัย ออกเสียงชัดเจนว่า มะ - หา - วิด - ทะ - ยา - ลัย คำว่า อย่างนี้ ออกเสียงชัดเจนว่า อย่าง - นี้ รูปประโยคก็สมบูรณ์ ไม่มีการละประธาน วัจนลีลาประเภทนี้ใช้ในการกล่าวสุนทรพจน์ กล่าวรายงานต่อบุคคลที่มีสถานภาพทางสังคมสูงกว่า เป็นต้น ส่วนวัจนลีลาไม่เป็นทางการนั้น มีลักษณะตรงกันข้าม คำว่า มหาวิทยาลัย อาจจะกลายเป็น “มะหา ลัย” คำว่า “อย่างนี้” อาจจะกลายเป็น “ยังจี้” ประโยคที่พูดก็อาจจะละประธานได้ ดังนั้นวัจนลีลาประเภทนี้ใช้พูดกับคนที่ใกล้ชิดหรือต่ำกว่า หรือพูดเรื่องเล่น ๆ ไม่จริงจัง วัจนลีลาที่ต่างกันเกิดจากการใช้รูปภาษาให้ต่างกันตามสถานการณ์ อันเกิดจากปัจจัย 4 ประการรวมกัน คือ กาลเทศะ เรื่องที่พูด ความสัมพันธ์ทางสังคมระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง และทัศนคติของผู้พูด (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540) เช่นเดียวกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนา ซึ่งเป็นวัจนลีลาที่ไม่เป็นทางการ เพราะภาษาที่ใช้ส่วนใหญ่ จะเป็นภาษาที่ถูกตัดให้สั้นลงหรือดัดแปลง เพื่อให้ง่ายและทันต่อการสนทนาได้ต่อกัน ดังนั้นผู้สนทนาจึงไม่ได้คำนึงถึงความถูกต้องของภาษาที่ใช้ในการสนทนา

ทำเนียบภาษาที่เกิดจากวัตถุประสงค์ที่ต่างกัน หรืออาจเรียกว่า “ภาษาเฉพาะกิจ” ก็ได้ ตัวอย่างเช่น ภาษาเพื่อขอบคุณ ขอโทษ ขอร้อง ทักทาย ออลา ถามเอาข้อมูล ฯลฯ ภาษาเฉพาะกิจที่เด่น ๆ ของไทยได้แก่ ภาษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อนำมาชักจูงผู้ฟังให้เชื่อหรือคล้อยตาม เรียกว่า ภาษาโฆษณา ภาษาที่มีวัตถุประสงค์เพื่อแจ้งข้อเท็จจริงหรือรายงานเหตุการณ์ต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่า ภาษาข่าว ภาษาที่ใช้กำหนดกฎเกณฑ์หรือระเบียบให้คนยึดถือปฏิบัติตาม ซึ่งเรียกว่า ภาษากฎหมาย ภาษาที่เสนอความจริงอย่างชัดเจน ไม่มีอคติ ซึ่งเรียกว่า ภาษาวิทยาศาสตร์ และภาษาที่ใช้เพื่อการค้าขายหรือดำเนินกิจการธุรกิจต่าง ๆ ซึ่งเรียกว่า ภาษาธุรกิจ เป็นต้น (อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์, 2540)

ทำเนียบภาษาประการสุดท้ายเกิดจากการใช้สื่อต่างประเภทกัน ซึ่งทำให้ภาษาที่ใช้อาจแปรไปตามวิธีการสื่อสารหรือสื่อที่ใช้ เช่น ภาษาที่สื่อทางโทรทัศน์ โทรสาร จดหมาย หรือพูดตัวต่อตัวย่อมมีลักษณะต่างกัน เพราะสื่อเป็นตัวบังคับให้ภาษาที่ใช้มีรูปแบบแตกต่างกันไป ตัวอย่างเช่น ภาษาโฆษณาอาจจะใช้ภาษาต่างประเทศ และมีคำสร้างใหม่มากกว่าภาษาประเภทอื่น เพราะต้องการโน้มน้าวใจผู้บริโภค ภาษาที่ใช้ทางโทรศัพท์อาจจะเย็นเยือกและใช้ประโยคซ้ำมากกว่าการ

พูดกันต่อหน้า เพราะเป็นการสื่อสารชนิดที่ไม่เห็นหน้ากัน ในขณะเดียวกัน การใช้ภาษาในการเขียน จดหมาย แม้จะใช้ภาษาพูด แต่เนื่องจากมีเวลาคิดมากกว่า จึงมีภาษาเขียนเข้ามาปะปน ส่วนภาษาในโทรเลขจะมีลักษณะสั้นพอได้ใจความ ในปัจจุบันนี้แม้จะไม่มีผู้นิยมใช้โทรเลขแล้ว แต่ลักษณะภาษาที่ใช้ก็ยังติดเข้ามาในสื่อแบบใหม่ นั่นคือ การสื่อสารทางอีเมล หรือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีลักษณะสั้น กระชับ

อีกทั้งในปัจจุบันจำเป็นต้องอาศัยสื่อเพื่อเป็นเครื่องมือถ่ายทอดและอาศัยการสร้าง ความหมายขึ้นจาก “สัญญาณทางการสื่อสาร” (Communication Code) ซึ่งเรารู้จักในฐานะ “ภาษา” นั่นเอง กล่าวคือภาษามีความสำคัญในฐานะ “ตัวทำการเปลี่ยนแปลง” (Agents of Change) ต่อรูปแบบการสื่อสารของมนุษยชาติ ซึ่งลำดับการเกิดขึ้นของ “ภาษาพูด” (Spoken Language) และ “ภาษาเขียน” (Written Language) มีความเกี่ยวข้องกับรูปแบบการสื่อสารของมนุษย์ ทำให้มนุษย์สามารถแสดงออกถึงความคิดตามครรลองของวัฒนธรรมและอารยธรรม วิถีชีวิตของมนุษย์ เปลี่ยนแปลงไปอันมีแรงขับที่สำคัญมาจากมนุษย์มีภาษาพูดและภาษาเขียน ซึ่งเปรียบเสมือนตัวทำการเปลี่ยนแปลง และมาถึงยุคการเกิดตัวทำการเปลี่ยนแปลงหรือภาษาในรูปแบบใหม่ นั่นก็คือ “ภาษาระบบตัวเลข” (Digital Language) ที่เป็นเหมือนกับ “ภาษาผสม” (Lingua Franca) ของระบบเครือข่ายคอมพิวเตอร์และการสื่อสารโทรคมนาคม (สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ, 2547)

ในอดีตภาษาเขียนมีลักษณะสัมพันธ์อยู่กับรูปแบบการสื่อสารของมนุษย์ใน 36 รูปแบบ หลักทั้งการสื่อสารระหว่างบุคคล การสื่อสารด้วยเอกสาร การสื่อสารด้วยการกระจายภาพและเสียง มนุษยชาติมีความผูกพันอยู่กับภาษาเขียนนานร่วม 6 ล้านปี แต่การเกิดขึ้นของภาษาระบบตัวเลขในช่วงเวลาเพียง 200 ปีที่ผ่านมา กลับมีผลอย่างเอนกอนันต์ในเวลาน้อยกว่ากันมากนัก

ลำดับพัฒนาการของเทคโนโลยีสื่อ 3 สื่อหลักที่เกี่ยวข้องกับรูปแบบการสื่อสารของมนุษย์ นั้น ได้แก่

1. เทคโนโลยีการสื่อสารระหว่างบุคคล (The Interpersonal Domain)
2. เทคโนโลยีการสื่อสารประเภทวิทยุกระจายเสียงและวิทยุโทรทัศน์ (The Broadcast Domain)
3. เทคโนโลยีการสื่อสารประเภทสิ่งพิมพ์ (The Document Domain)

ภาพรวมของพัฒนาการเทคโนโลยีสื่อทั้ง 3 สื่อหลักข้างต้น อาจพิจารณาจากพัฒนาการของการเกิดขึ้นของ “ภาษา” (Language) แต่ละประเภท อันเป็นช่วงเวลาสำคัญของมนุษย์ ที่เกิดการปฏิวัติการสื่อสารของมนุษย์นับตั้งแต่เกิดภาษาเขียน (Written Language) ขึ้น เนื่องจากภาษาเปรียบเสมือนตัวทำหน้าที่เป็น “สื่อกลางในการสื่อสารของมนุษยชาติ” ดังนั้นพัฒนาการของภาษา 3 ช่วงเวลาในอดีตกาล จึงทำให้เข้าใจถึงพัฒนาการเทคโนโลยีสื่อได้อย่างชัดเจน กล่าวคือ

1. ช่วงแรกประมาณ 30,000 ปีก่อน เป็นช่วงที่มนุษย์มีภาษาพูด ทำให้มนุษย์มีรูปแบบการสื่อสารในลักษณะ “การสื่อสารระหว่างบุคคล” (Interpersonal Domain) มีการเห็นหน้าค่าตากัน (Face – to – Face Communication) ทำให้มนุษย์สามารถถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้มากกว่าเก่า ยุคนี้มนุษย์มีความเกี่ยวพันใกล้ชิดกับการบอกเล่า จนกระทั่งพัฒนาไปสู่รูปแบบ “การสื่อสารโดยการกระจายเสียงและภาพ” (Broadcast Domain) ในเวลาต่อมาช่วยให้การถ่ายทอดวัฒนธรรมเป็นไปได้สะดวกยิ่งขึ้น
2. ช่วงที่สอง เริ่มประมาณ 6,000 ปีก่อน เป็นช่วงเวลาที่มีมนุษย์มีภาษาเขียนใช้ ทำให้เกิดรูปแบบการสื่อสารในลักษณะบันทึกเป็นเอกสาร (Document Domain) หรือ “สื่อสิ่งพิมพ์” ขึ้นช่วยร่นระยะเวลาให้กับการเผยแพร่และการดำรงรักษาความรู้และวัฒนธรรมของมนุษยชาติได้มาก
3. ช่วงที่สาม เริ่มประมาณ 200 ปีก่อน (ประมาณ 2 ศตวรรษที่ผ่านมา) การประยุกต์ใช้อิเล็กทรอนิกส์และเทคโนโลยีการสื่อยิ่งช่วยร่นระยะเวลาขึ้นอีกมาก การพัฒนาของสื่อที่ใช้ในการสื่อสารรูปแบบใหม่เกิดขึ้นอย่างมากในช่วงเวลาเพียง 2 ศตวรรษที่ผ่านมา เมื่อเปรียบเทียบกับช่วงระยะเวลาแรกและช่วงระยะเวลาที่สองที่อาศัยเวลานานกว่ามากที่จะก้าวเข้าสู่ช่วงที่สาม เป็นช่วงที่มนุษยชาติได้สัมผัสกับภาษาระบบตัวเลข (Digital Language) ซึ่งเป็นกลไกสำคัญของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ และเทคโนโลยีการสื่อสารทุกรูปแบบ

ตารางที่ 2.1 : ตารางแสดงอิทธิพลของภาษาที่มีต่อรูปแบบการสื่อสารของมนุษยชาติ

ภาษา / ช่วงเวลา	ประเภทการสื่อสาร (Domain) ที่มีอิทธิพล	ลักษณะการสื่อสารของมนุษย์	เหตุการณ์สำคัญ
ภาษาพูด (Spoken Language) 30,000 ปีก่อน	การสื่อสารระหว่างบุคคล (Interpersonal Domain)	- เห็นหน้าค่าตา (Face – to – Face communication) - ถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดได้ดีขึ้นกว่าเก่า - การบอกเล่า	
ภาษาเขียน (Written Language) 6,000 ปีก่อน	การสื่อสารทางเอกสาร (Document Domain)	- บันทึกเป็นเอกสาร - สื่อสิ่งพิมพ์ - ถ่ายทอดความรู้และมรดกวัฒนธรรม	- เกิดเทคโนโลยีการพิมพ์ - การเผยแพร่ศาสนา
ภาษาระบบตัวเลข (Digital Language) 200 ปีก่อน	การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Broadcast Domain)	- สื่อสารผ่านสื่อเทคโนโลยีการสื่อสาร เช่น คอมพิวเตอร์, โทรคมนาคม	- สื่อสารดาวเทียม - อินเทอร์เน็ต - สื่อใหม่

ดังนั้น สื่อแต่ละประเภทมีภาษาของตนเอง ผู้เปิดรับสื่อเป็นผู้ตีความสิ่งที่สื่อนำเสนอ สื่อที่ใช้แต่เสียงอย่างเดียว อย่างวิทยุกระจายเสียงใช้ภาษาพูดเป็นหลัก แต่สื่อสิ่งพิมพ์จะใช้ภาษาเขียนเป็นหลัก ในขณะที่เดียวกัน สิ่งประกอบอยู่ในสื่อต่าง ๆ สามารถเป็นสัญลักษณ์ที่สื่อความหมายได้ โครงสร้างการเล่าเรื่อง การดำเนินเรื่องของภาพยนตร์ต่าง ๆ ใช้การตัดต่อภาพสื่อความหมายได้ด้วยเช่นกัน ละครอาจสื่อ ความดี ความชั่ว ผ่านตัวละครต่าง ๆ ได้ สิ่งที่สื่อด้วยภาษาใช้การสร้างรหัสเพื่อสื่อความหมาย แต่ผู้รับสารจะเป็นผู้ถอดรหัสและตีความออกมาตามประสบการณ์และความรู้ของตนเอง รวมไปถึงการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ที่ผู้สนทนาทางห้องสนทนามีการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องในการสนทนาจึงทำให้เกิดภาษารูปแบบใหม่ขึ้น (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์, 2538)

รวมไปถึงในปัจจุบันภาษาที่ใช้สื่อสารในห้องสนทนาส่วนใหญ่เป็นการสนทนาที่ไม่มีขีดจำกัด ไม่มีกฎระเบียบ จึงทำให้ผู้สนทนาที่มีการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องเหมาะสม ทำให้เกิดคำนิยมใน

การใช้ภาษาในการสื่อสารทางห้องสนทนาที่ไม่ถูกต้องเป็นจำนวนมาก เพราะการใช้ภาษาทางห้องสนทนาในปัจจุบันเป็นการใช้ภาษาที่ผิดไปจากของเดิมที่มีอยู่ ซึ่งแนวคิดนี้ทำให้เราทราบถึงการเปลี่ยนแปลงของภาษาจากอดีตจนถึงปัจจุบัน จึงทำให้สอดคล้องกับการใช้ภาษาในการสื่อสารภายในห้องสนทนาที่มีการเปลี่ยนแปลงไปจากเดิม นอกจากนี้ ญาดานูซ เติมียศิลปิน (2546) พบว่า ลักษณะภาษาในห้องสนทนาภาษาไทยและห้องสนทนาภาษาอังกฤษมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ในการเปิดสนทนาผู้สนทนาใช้การทักทายสูงสุด ในขณะที่การปิดสนทนาปรากฏการอำลามากที่สุด สำหรับการเปลี่ยนหัวข้อสนทนาพบการใช้ประโยคคำถามมากที่สุด การพิมพ์ซ้ำปรากฏมากที่สุดในห้องสนทนาภาษาไทยส่วนการแทนเสียงจะปรากฏมากที่สุดในห้องสนทนาภาษาอังกฤษ ประโยคความเดียวเป็นชนิดของประโยคที่ปรากฏทั้งห้องสนทนาภาษาไทยและห้องสนทนาภาษาอังกฤษมากที่สุด (มากกว่าร้อยละ 90 ของประโยคทั้งหมด) จำนวนประโยคที่มีความถี่สูงสุดต่อ 1 ข้อความของห้องสนทนาทั้งสองคือ 1 ประโยค ส่วนจำนวนคำที่ปรากฏต่อ 1 ข้อความ และจำนวนคำต่อ 1 ประโยค คือ 4 – 6 คำซึ่งผลการวิจัยปรากฏเหมือนกันทั้งห้องสนทนาภาษาไทยและห้องสนทนาภาษาอังกฤษ

จากที่กล่าวมาข้างต้นแนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสารทำให้ผู้วิจัยทราบถึงการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในหลายรูปแบบที่มีการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในลักษณะของวันลีลา การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในการสื่อสารทำความเข้าใจกัน เพื่อที่จะได้เป็นกรอบในการวิเคราะห์เรื่องการสื่อสารทางห้องสนทนา แต่ก่อนที่จะกล่าวถึงการสื่อสารทางห้องสนทนาผู้วิจัยจะขอกล่าวถึง ทฤษฎีการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ก่อน เนื่องจากทฤษฎีการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์เป็นจุดเริ่มต้นของการสื่อสารทางห้องสนทนา ดังนั้นผู้วิจัยจะขอกล่าวเป็นลำดับต่อไป

ทฤษฎีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ (Computer – mediated Communication)

การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer – mediated Communication : CMC) หมายถึง การนำระบบ World Wide Web มาใช้ในช่องทางการสื่อสาร การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์เป็นระบบการสื่อสารข้อมูลที่เป็นข้อความ ภาพ สัญลักษณ์และเสียง ระหว่างคอมพิวเตอร์เครื่องหนึ่งไปสู่คอมพิวเตอร์อีกเครื่องหนึ่ง หรือหลาย ๆ เครื่อง โดยใช้สื่อคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่อกับระบบคมนาคม เช่น โทรศัพท์ เคเบิลใยแก้วหรือดาวเทียม เป็นสื่อกลาง (วลัยลักษณ์ เอี่ยมวิวัฒน์กิจ, 2541)

การสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์เป็นการสื่อสารที่มีลักษณะไม่เป็นกันเอง มีความไม่เจาะจงในการสื่อสารที่ไม่เจาะจงผู้รับสารหรือปราศจากอารมณ์ในการสื่อสาร ซึ่งไม่เหมือนกับการสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face – to – Face Communication) ทั้งนี้ ผู้ร่วมสื่อสารแบบ CMC จะต้องปรับสภาพตัวเองเพื่อให้เข้ากับการสื่อสารมากกว่าการสร้างปฏิสัมพันธ์แบบเผชิญหน้า

ในการศึกษาเรื่องการใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการสื่อสาร ส่วนใหญ่จะศึกษาในแนวเทคโนโลยีที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารมากกว่าที่จะศึกษาโครงสร้างสภาพแวดล้อม มีงานวิจัยไม่มากนักที่ศึกษาการสื่อสารในรูปแบบนี้ในแง่มนุษย์และสังคม ซึ่งจะศึกษาบทบาทเฉพาะบุคคลในรูปแบบพฤติกรรมที่แสดงออกในการสื่อสาร และเป็นที่น่าสังเกตว่าการศึกษาในแง่มนุษย์และสังคม จะมีประโยชน์และสามารถเข้าใจถึงผลกระทบของเทคโนโลยีทางด้านคอมพิวเตอร์ที่มีผลต่อพฤติกรรมของมนุษย์และการติดต่อซึ่งกันและกัน (Kiesler & Zubrow, 1984 ; Sproull & Kiesler, 1991)

ในส่วนของการวิเคราะห์ทางการสื่อสารที่มีปฏิสัมพันธ์กันทางด้านภาษาส่วนใหญ่จะวิเคราะห์ในกระบวนการทัศน์ของการพูดคุยกันแบบเห็นหน้ากัน (Face – to –Face) แต่ในประเด็นของการสื่อสารแบบ CMC นี้ผู้ส่งสารและผู้รับสารไม่เห็นหน้ากัน และติดต่อถึงกันทางคอมพิวเตอร์ โดยไม่มีข้อจำกัดทางด้านเวลาและสถานที่ (Space and Time) ซึ่งรูปแบบในการติดต่อสื่อสารถึงกันสามารถติดต่อถึงกันได้หลากหลายรูปแบบไม่ว่าจะเป็นแบบ จากบุคคลหนึ่งไปยังบุคคลหนึ่ง (One – to – One) จากบุคคลหนึ่งไปยังหลายบุคคล (One – to – Many) และจากหลายบุคคลไปยังบุคคลอื่นๆ (Many – to – Many) (Kiesler & Zubrow ,1984 ; Sproull & Kiesler, 1991)

ในการสื่อสารแบบ CMC ผู้สื่อสารมีอิสระในการสื่อสาร เนื่องจากการสื่อสารที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและสถานที่ที่ทำการสื่อสาร ดังนั้น ผู้ที่สื่อสารในห้องสนทนาสามารถใช้โครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ไม่ถูกต้องในการสื่อสารกับผู้รับสารอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยไม่มีผลกระทบหรือห้ามปรามและไม่ต้องทำตามกฎระเบียบข้อบังคับใด ๆ (Rafaeli, 1986)

การสื่อสารแบบ CMC เป็นการแสดงความคิดที่กระทำได้อย่างอิสระ เป็นระบบและเป็นการสื่อสารที่ดีกว่าการสนทนาแบบปกติ เป็นการสื่อสารแบบไม่พร้อมกัน (Asynchronous Communication) ที่มีความเกี่ยวข้องกับบริบท (Context) โดยผู้สื่อสารจะทิ้งข้อความ ได้อย่างไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและสถานที่ที่ทำการสื่อสาร (Unlimited Time and Space) และเมื่อผู้รับสารได้รับข้อความก็จะมีเวลาในการพิจารณาเรื่องราวก่อนที่จะตอบกลับ การที่มีเวลาในการคิดและการทิ้งสิ่งบ่งชี้ถึงความแตกต่างทางสังคมนั้นอาจเป็นการเพิ่มความเร็วในการตัดสินใจที่จะสื่อสารกับผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง (Hiltz & Turoff, 1993) นอกจากนี้วิทวัส เกื่อนทอ (2543) พบว่า โครงสร้างการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาเครือข่ายไออาร์ซี (Internet Relay Chat) ประกอบด้วยการสื่อสารจาก 3 ส่วน คือ การสื่อสารจากแม่ข่ายไออาร์ซี การสื่อสารจากผู้ร่วมสนทนา การสื่อสารจากโปรแกรมเสมือนผู้สนทนา และการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนายบนเครือข่ายไออาร์ซีในส่วนต่าง ๆ จะผ่านมายังแม่ข่ายไออาร์ซีก่อนเสมอ เพื่อยืนยันแหล่งที่มาของสารที่ส่งมายังห้องสนทนา โดยวัตถุประสงค์ในการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาเป็นการสื่อสารเพื่อรักษาความสัมพันธ์เดิมและสร้างสาน

ความสัมพันธ์ใหม่ อีกทั้งธรรมชาติของการสื่อสารบนเครือข่ายไออาร์ซีมีความจำกัดในการสื่อสารด้วยตัวอักษรความจำกัดของเวลาในการสื่อสาร และมีการสนทนาพร้อมกันหลายบุคคล นอกจากนี้การใช้ภาษาในการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี มีลักษณะเฉพาะในการใช้คำและการสะกด ระดับภาษาที่ใช้ในการสื่อสารสื่อความหมาย การใช้สัญลักษณ์ และการควบคุมการใช้ภาษาและการสื่อสาร

นอกจากนี้ เชสโบร และ บอนซอล (Chesebro & Bonsall, 1989) กล่าวว่า สิ่งสำคัญของการสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์นั่นก็คือ “ การส่งผ่านข้อมูลข่าวสาร” เนื่องจากเป็นระบบที่เครื่องคอมพิวเตอร์ส่วนบุคคลสามารถสื่อสารเชื่อมต่อไปยังคอมพิวเตอร์อื่น ๆ ได้ โดยเราอาจจำแนกความสามารถในการส่งผ่านข้อมูลข่าวสารของ CMC ได้ดังนี้

1. จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Mail) เป็นการส่งผ่านข้อมูลข่าวสารในลักษณะของจดหมาย การแลกเปลี่ยนข่าวสารชนิดนี้สามารถทำได้ทั้งในรูปแบบของการสื่อสารระหว่างบุคคลหรือระหว่างกลุ่ม โดยผู้ส่งสารและผู้รับสารจะต้องมีที่อยู่บนเครือข่ายการสื่อสาร (Email Address) รวมถึง ทอมและมาร์ติน (Tom, Russell & Martin, 2000) กล่าวว่า Email เป็นวิธีการส่ง การเก็บและการรับข้อความอิเล็กทรอนิกส์ไว้ที่ที่อยู่ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์โดยอาศัยเครือข่ายคอมพิวเตอร์
2. กระดานข่าวฝากอิเล็กทรอนิกส์ (Electronic Bulletin Boards) หมายถึง ระบบที่ใช้จดหมายอิเล็กทรอนิกส์ส่งข้อความแลกเปลี่ยนข่าวสารหรือข้อคิดเห็นระหว่างกัน โดยไม่เจาะจงผู้รับ ทุกคนมีสิทธิ์อ่านได้หมด มีลักษณะเหมือนกันตั้งแต่กลุ่มแสดงความคิดเห็น (อูมาพรธณ สุรนาคะพันธุ์, 2541)
3. การประชุมผ่านคอมพิวเตอร์ (Computer Conferencing) เป็นการประชุมทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ (Email) ที่ถูกจัดการขึ้นตามลักษณะของหัวข้อที่ประชุม โดยจะแจ้งให้สมาชิกทราบผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ สมาชิกลงทะเบียนเพื่อการประชุมโดยการเพิ่มชื่อลงในรายชื่อของการประชุมทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ การลงทะเบียนจะต้องแจ้งให้ผู้จัดการประชุมทราบเพื่อจัดตำแหน่งให้สมาชิกใหม่ในรายชื่อของการประชุม เมื่อลงทะเบียนเรียบร้อยแล้ว รายงานการประชุมจะถูกส่งอัตโนมัติไปยังสมาชิกหรือที่อยู่ของจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ของผู้ลงทะเบียน (Tom, Russell & Martin, 2000)
4. การส่งข้อความหรือสนทนาโต้ตอบกัน (Interactive Messaging and Chatting) เป็นการแลกเปลี่ยนและส่งผ่านข้อมูลข่าวสาร โดยเป็นการมีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสารในเวลาเดียวกัน (Synchronous)

นอกจากนั้น แม็กคอมบ์ (McComb, 1996) ยังพบว่าถึงแม้การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ จะมีความสะดวกและมีประสิทธิภาพมากมายหลายอย่างที่การสื่อสารแบบเผชิญหน้า (Face – to –Face) ไม่มีแต่ก็ไม่สามารถทดแทนกันได้อย่างสมบูรณ์ นอกจากนี้ วิลเลียม (William, 1997) กล่าวว่า การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์อาจจะขาดแคลนวัจนภาษาและอวัจนภาษาในการมีปฏิสัมพันธ์กัน แต่การสื่อสารผ่านคอมพิวเตอร์ทำให้เกิดการแลกเปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคล และช่วยพัฒนาความสัมพันธ์ระหว่างคู่สื่อสารขึ้นระหว่างการสื่อสาร

รวมถึงการพัฒนาทางด้านสื่อในปัจจุบันที่เน้นในเรื่องของความรวดเร็วเป็นหลัก โดยเฉพาะสื่อคอมพิวเตอร์ซึ่งกำลังส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาของคนสมัยใหม่ ฉะนั้นผู้ที่ใช้อินเทอร์เน็ตที่เข้าไปในห้องสนทนาต่าง ๆ จะเห็นว่าภาษาในห้องสนทนาเป็นคนละแบบกับภาษาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ หรือใครที่นิยมส่งข้อความสั้น ๆ ทางโทรศัพท์ ก็เช่นเดียวกันจะทราบว่าภาษาเฉพาะขึ้นมา เพราะจะไปใช้ภาษาเต็ม ๆ ทั้งการสะกดหรือการผูกประโยคทั้งหมด เป็นการปฏิบัติได้ยากเมื่อต้องการความรวดเร็วของการสื่อสาร ซึ่งภาษาคือกลไกหรือเครื่องมือหนึ่งที่เราต้องการใช้ในการสื่อสาร การใช้ภาษาในแต่ละสถานการณ์ก็ต้องดูตามความเหมาะสม สิ่งที่ไม่ควรยอมรับก็คือ การนำภาษาอย่างที่ใช้ในสื่อซึ่งเน้นความรวดเร็วเหล่านั้นมาใช้ในภาษาเขียนโดยทั่วไป นอกจากนี้ต้องใช้ภาษาอย่างเข้าใจว่าภาษาเขียนก็อย่างหนึ่ง ภาษาพูดก็อย่างหนึ่ง ภาษา SMS ก็ต้องอย่างหนึ่ง ภาษาในห้องสนทนาจึงต้องอย่างหนึ่ง เพราะเมื่อไปเน้นถึงความรวดเร็ว หรือไปให้น้ำหนักกับความรวดเร็วมากเกินไปทำให้ไม่ระมัดระวังการใช้ภาษาผลเสียทางด้านอื่นก็จะเกิดขึ้น (คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2547)

จากแนวคิดนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบว่า การสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์มีการสื่อสารที่หลากหลายรูปแบบโดยไม่มีขีดจำกัดและ ไม่มีข้อบังคับจึงเป็นการง่ายที่จะสามารถทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ เช่น การเข้าไปหาความรู้ใหม่ ๆ หรือรวมไปถึงการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องภายในห้องสนทนา จึงทำให้เกิดรูปแบบค่านิยมในการใช้ภาษาทางห้องสนทนาที่ผิด และนำไปสู่การใช้ภาษาที่ผิดในการทำงานด้านอื่นด้วย อีกทั้งการสื่อสารทางห้องสนทนาที่ต้องใช้คอมพิวเตอร์เป็นตัวกลางในการสื่อสารนั้นขาดการควบคุมจึงทำให้มีการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องได้ง่าย ซึ่งในลำดับต่อไปจะขอกล่าวถึงการสื่อสารทางห้องสนทนา เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นเกี่ยวกับการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องในการสื่อสารทางห้องสนทนา

การสื่อสารในห้องสนทนา

ปัจจุบันการสื่อสารทางห้องสนทนาได้รับความนิยมและแพร่หลายเป็นอย่างมาก เนื่องจากการสื่อสารที่มีหลากหลายรูปแบบ ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารทางห้องสนทนาตามเว็บไซต์ต่าง ๆ หรือ การสนทนาทางเอ็มเอสเอ็น และจากการสื่อสารทางห้องสนทนาทำให้ทราบว่า การใช้ภาษา

ภายในห้องสนทนามีลักษณะที่แตกต่างกันไป ทำให้มีผู้สนใจศึกษาการใช้ภาษาที่เกิดขึ้นภายในห้องสนทนาทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำการศึกษา เรื่องการใช้ภาษาในห้องสนทนาในรูปแบบต่าง ๆ มาอธิบายเพื่อที่จะได้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น เนื่องจากการสนทนาภายในห้องสนทนานั้นจะต้องสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์และต้องใช้การพิมพ์ด้วยแป้นพิมพ์ในการติดต่อสื่อสารกัน ทำให้เกิดความล่าช้าในการสนทนา ผู้สนทนาจึงพยายามหาวิธีหลีกเลี่ยงการพิมพ์ข้อความยาว ๆ โดยใช้วิธีการหลากหลาย เช่น การใช้ถ้อยคำหรือสำนวนที่เป็นที่รู้จักกันในหมู่ผู้สนทนา การใช้คำย่อ การใช้สัญลักษณ์พิเศษ เพื่อสื่อสารถึงความรู้สึกของผู้สนทนา ทำให้ภาษามีรูปแบบที่แปลกออกไป (ปัญญา เปรมปรีดี, 2544)

นอกจากนี้การใช้ภาษาทางห้องสนทนา จะมีลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนาที่เริ่มจากการเปิดและปิดการสนทนา โดยการเปิดสนทนาพบการทักทายและเรียกขานซึ่งเป็นการใช้ภาษาในการเปิดการสนทนาในกรณีที่คู่สนทนาต่างรู้จักซึ่งกันและกันแล้ว ในส่วนของการปิดการสนทนาซึ่งประกอบด้วยส่วนสำคัญสองส่วน คือ ส่วนก่อนการปิดการสนทนา และส่วนก่อนปิดการสนทนา ส่วนก่อนปิดการสนทนาเป็นลักษณะภาษาที่แสดงให้เห็นว่าคู่สนทนาเริ่มจบการสนทนา สำหรับส่วนการปิดการสนทนาเป็นลักษณะภาษาที่แสดงการจบการสนทนาโดยสมบูรณ์ รวมไปถึงการใช้ส่วนค้นคำพูด และการเปลี่ยนหัวข้อในการสนทนา พบการเปลี่ยนหัวข้อด้วยประโยคคำถาม การเล่าความด้วยประโยคบอกเล่า อีกทั้งการเปลี่ยนการสะกดคำเพื่อแสดงความสุภาพในการสนทนา เมื่อผู้สนทนาต้องการใช้คำต้องห้ามในภาษาไทย (ชัชวดี ศรีลัมพ์, 2544)

อีกทั้งเพ็ญพรรณ ริวโชติกุล (2544) ยังพบว่า รูปแบบวาทกรรมที่เกิดขึ้นบนกระดานข่าวฝาก (Bulletin Board) ของเว็บไซต์พันทิพย์มีรูปแบบที่ทางภาษาที่ส่วนใหญ่เป็นการใช้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการ ในลักษณะที่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน มีการใช้คำรุนแรงหรือหยาบคาย เมื่อเกิดความขัดแย้ง ตลอดจนมีความบกพร่องในการใช้ภาษาและยังมีรูปแบบการแสดงความคิดเห็นซึ่งมีรูปแบบที่ไม่แน่นอนคงที่ รวมถึงกุศลทิพย์ ไชยสีวามงคล (2548) ยังพบอีกว่าผู้ใช้โปรแกรม Pirch 98 มักใช้นามแฝงมากกว่าที่จะใช้ชื่อจริงในการสนทนา ซึ่งนามแฝงที่ใช้นั้นเป็นสิ่งสำคัญที่จะดึงดูดให้มีผู้สนใจเข้ามาสนทนาด้วย รวมถึงการใช้ข้อความทักทายที่น่าสนใจ ข้อความต่าง ๆ ที่ใช้ในการสนทนานั้นมีการผสมผสานข้อความ หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ และมีการใช้ศัพท์ที่ใช้กันเฉพาะกลุ่ม รวมถึงการใช้คำที่ผิดเพี้ยนไปจากไวยากรณ์นั้น เป็นการแสดงออกโดยการเรียนรู้จากผู้ใช้ห้องสนทนานั้น ๆ อยู่เดิม ซึ่งผู้สนทนามีการปกป้องตนเองในการสนทนา โดยสวมบทบาทสมมติหรือปกปิดข้อมูลส่วนตัวบางอย่าง

นอกจากนี้ สุมนา อุษณีย์มาศ (2543) พบว่า สัญญะทางเพศ (Libido Sign) หมายถึงสัญญะที่คนกลุ่มหนึ่งได้ตกลงกันใช้สิ่งนั้นเป็นเครื่องหมายถึงอีกสิ่งหนึ่งซึ่งไม่ได้ปรากฏอยู่ในสัญญะนั้น

โดยสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในห้องสนทนาทางคอมพิวเตอร์ ได้แก่ รูปภาพ และสัญลักษณ์ลักษณะพิเศษที่เกิดจากสัญชาตญาณทางเพศเป็นตัวขับเคลื่อนในการสร้าง ซึ่งประเภทของสัญลักษณ์ทางเพศมี 3 ประเภทได้แก่ 1) สัญลักษณ์ (Icon) หมายถึง สัญลักษณ์ที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงหรือเหมือนกับวัตถุที่มีจริงอย่างมากที่สุด เช่น รูปโป๊ 2) ดัชนี (Index) หมายถึง สัญลักษณ์ที่มีความเกี่ยวพันโดยตรงกับวัตถุที่มีอยู่จริง เช่น รูปเตียงนอน และ 3) สัญลักษณ์ (Symbol) หมายถึง สัญลักษณ์ที่เกิดจากข้อตกลงร่วมกันระหว่างผู้ใช้ เช่น ภาษาและสัญลักษณ์ที่แสดงเกี่ยวกับเรื่องเพศ แต่ทั้งนี้ในห้องสนทนาพบเพียง สัญลักษณ์เท่านั้น ซึ่งส่วนใหญ่แสดงออกมาทางภาษาโดยสามารถแบ่งได้เป็นสัญลักษณ์ระดับธรรมดา และสัญลักษณ์ระดับลึก ทั้งนี้ สัญลักษณ์ระดับธรรมดา ได้แก่ ภาษาไทยที่ผสมผสานระหว่างภาษาพูดและภาษาเขียน ส่วนสัญลักษณ์ระดับลึก ได้แก่ สัญลักษณ์ลักษณะพิเศษที่เกิดขึ้นจากการนำเครื่องหมายวรรคตอนและเครื่องหมายอื่น ๆ ที่ปรากฏอยู่บนแป้นพิมพ์คอมพิวเตอร์ซึ่งมีอยู่แล้ว นำมาผสมกันจนเกิดเป็นสัญลักษณ์ลักษณะพิเศษ และเกิดความหมายใหม่ในบริบทการสนทนาทางคอมพิวเตอร์ เช่น $\wedge$ $\wedge$ $\{*_*\}$:-[เป็นต้น

ในการนี้ วรารรรถ เชาวน์ศิริกิจ (2545) พบว่า สัญลักษณ์ที่ปรากฏในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็ลด์ ไซด์ เว็บคอตพันทิปคอตคอม แบ่งได้ออกเป็น 3 ลักษณะ คือ สัญลักษณ์ (Icon) เป็นสัญลักษณ์ที่มีรูปร่างหน้าตาคล้ายหรือเหมือนกับวัตถุที่มีจริงอย่างมากที่สุด เช่น ภาพถ่าย รูปวาด ดัชนี เป็นสัญลักษณ์ที่มีความเกี่ยวพันโดยตรงกับวัตถุที่มีอยู่จริง การถอดรหัสดัชนี นั้นจะใช้การคิดหาเหตุผลเชื่อมโยงหาความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล ระหว่าง ดัชนี กับวัตถุได้แก่ การตกแต่งภาพเพื่อสร้างความหมาย และ สัญลักษณ์ (Symbol) ผู้สนทนาจะใช้สัญลักษณ์ในการทดแทนภาษากาย เพื่อบอกถึงอารมณ์ความรู้สึกของตนให้คู่สนทนาเข้าใจ และใช้สัญลักษณ์เพื่อบอกการกระทำของตน ให้คู่สนทนาทราบว่า ตนต้องการแสดงการกระทำใดให้คู่สนทนาทราบ

การวิจัยในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็ลด์ ไซด์ เว็บคอตพันทิปคอตคอม นั้น ยังพบรหัสทางวัฒนธรรมอีกด้วย ซึ่งหมายถึงการแสดงออกทางด้านความคิดออกมาเป็นตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในรูปแบบต่าง ๆ ในแต่ละชุมชนอย่างมีขอบเขตและมีกติกาที่ได้ตั้งไว้ ซึ่งในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็ลด์ ไซด์ เว็บคอตพันทิปคอตคอมที่มีลักษณะแตกต่างกันในแต่ละกลุ่ม ถือเป็นรหัสทางวัฒนธรรมเฉพาะของแต่ละกลุ่ม ความต่างกันของรหัสทางวัฒนธรรมนั้น ทำให้การถอดรหัสมีความหมายที่แตกต่างกัน เนื่องจากในแต่ละกลุ่มมีความสนใจเฉพาะด้านที่ต่างกัน ทำให้สะท้อนอัตลักษณ์ของแต่ละกลุ่มออกมาต่างกัน นอกจากนี้จะมีวัฒนธรรมเฉพาะแล้ว ยังมีการใช้รหัสทางวัฒนธรรมร่วม ซึ่งรหัสทางวัฒนธรรมของกลุ่มต่าง ๆ ในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็ลด์ ไซด์ เว็บคอตพันทิปคอตคอมที่มีลักษณะเหมือนกันถือเป็นวัฒนธรรมร่วมของทุกกลุ่มในชุมชนนั้น สมาชิกในชุมชนทุกกลุ่ม ต่างสามารถถอดรหัสออกมาได้ความหมายเดียวกัน และเป็นความหมายร่วมของ

ชุมชน ได้แก่ รหัสทางวัฒนธรรมการใช้ภาษาเป็นหลักในการติดต่อสื่อสาร รหัสทางวัฒนธรรมด้านมารยาททางสังคม รหัสทางวัฒนธรรมด้านการผูกพันกับถิ่นที่อยู่อาศัย เป็นต้น

ลักษณะในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์นั้นเป็นเวทีเสวนาทางวัฒนธรรม (Cultural Forum) ที่มีประเด็นตามความสนใจของผู้ใช้งาน และยังมีลักษณะเป็นชุมชนเสมือน (Virtual Community) ที่เกิดขึ้นขนานไปกับโลกแห่งความเป็นจริงลักษณะการมีส่วนร่วมเป็นการปฏิสัมพันธ์กับเครื่องคอมพิวเตอร์ (Machine Interactivity) หน้าที่ในมณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์คือเป็นช่องทางให้ผู้ใช้งานมีส่วนร่วมในหน้าที่คือ การให้ข้อมูลสาธารณะ การสอดส่องดูแลสภาพแวดล้อม การกระตุ้นเร้าและผลักดันเพื่อพัฒนาผลประโยชน์แห่งชาติ การสร้างสายสัมพันธ์ การให้ความบันเทิงและช่องทางการสื่อสารต้องห้าม นอกจากนี้ผู้ใช้งานยังใช้มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์เพื่อประโยชน์และความพึงพอใจของตนเองดังนี้ คือ การใช้มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์เพื่อตอบสนองความต้องการส่วนตัว เป็นแหล่งข้อมูลเพื่อรับฟังความคิดเห็นจากคนอื่น ๆ เพื่อนำไปเป็นประโยชน์ต่อตัวเอง และใช้เพื่อเป็นตัวกลางในการสร้างสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ (รัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์, 2542)

พฤติกรรมสื่อสารของผู้สนทนาเป็นไปทั้งในรูปแบบที่แตกต่างและคล้ายคลึงกันกับการแสดงออกในโลกของความเป็นจริง และเปิดโอกาสให้ผู้สนทนามีอิสระเสรีภาพในการแสดงออกในการสื่อสารอย่างไร้ขอบเขต นอกจากนี้ผู้สนทนาจะใช้ข้อความตลอดจนสัญลักษณ์ในการแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึกในการสนทนา อีกทั้งจะสร้างคำและรูปแบบประโยคใหม่ ๆ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของรูปแบบการสื่อสารผ่านตัวกลางคอมพิวเตอร์ เนื่องจากลักษณะห้องสนทนาเป็นชุมชนจำลองที่มีสถานะไร้การขัดขวางและการควบคุมทำให้ผู้สื่อสารสามารถแสดงออกได้อย่างอิสระโดยไม่มีบทบาททางสังคมมาขัดกั้นการแสดงออกทางพฤติกรรม การไร้ขอบเขตในการสร้างความหมายทำให้ผู้สื่อสารกำหนดสัญลักษณ์ร่วมในการสื่อสาร และอีกปัจจัยหนึ่งคือการไม่รู้จักผู้สื่อสารก็ทำให้ผู้สื่อสารสามารถเป็นใครก็ได้ตามที่ต้องการ ทำให้เกิดการปลอมตัว การหลอกลวงหรือการเปลี่ยนเพศในการสนทนา ซึ่งผู้สนทนาอาจจะเปลี่ยนแปลงตัวเองเป็นเพศตรงข้ามกับเพศในโลกของความเป็นจริง (สุนิสา ทดลา, 2542) รวมถึงการแปลงตัวตนขณะสื่อสารซึ่งลักษณะตัวตนที่พบเห็นในห้องสนทนาตามเกณฑ์ทางประชากร โดยมากเป็นเพศชาย อายุ 18-25 ปี การศึกษาระดับปริญญาตรี โสค อาศัยในกรุงเทพฯ และเป็นนักศึกษา ส่วนในเชิงจิตวิทยา ลักษณะตัวตนที่พบแบ่งออกเป็น 5 กลุ่มคือ ตัวตนที่มีความอ่อนไหว ตัวตนที่รักอิสระ ตัวตนที่เรียกร้องความสนใจ ตัวตนที่ต้องการอำนาจ และตัวตนที่มีความเป็นตัวของตัวเอง โดยตัวตนที่พบเห็นมักเป็นตัวตนประเภทปิดบังตัวเอง คือ รู้จักตนเองแต่ผู้อื่นไม่รู้ ตัวตนประเภทนี้ จะเข้ามาเพื่อ

แสดงอารมณ์ความรู้สึกซึ่งในโลกจริงไม่สามารถกระทำได้ เนื่องจากมีบรรทัดฐานทางสังคมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมอยู่ และตัวตนประเภทไม่รู้จักตนเองที่เข้ามาเพื่อค้นหาตัวตนที่แท้จริง รวมถึงแรงจูงใจต่อการแปลงตัวตนเกิดจากความต้องการชนิดต่าง ๆ โดยแบ่งเป็นความต้องการทางกายเช่นเรื่องเพศ และความต้องการทางใจ เช่น การต้องการอำนาจ ความรัก หลีกเลี้ยงการถูกลงโทษ และอื่น ๆ ซึ่งความต้องการเหล่านี้ทำให้เกิดแรงขับ ให้เกิดกระบวนการแปลงตัวตน ไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ อีกทั้งบริบททางคอมพิวเตอร์มีส่วนเอื้ออำนวยให้เกิดการแปลงตัวตน เพราะเป็นบริบทที่ลดความรู้สึกทางประสาทสัมผัสทั้งห้า สภาพที่ไร้ขอบเขตในการสื่อสาร ความมีตัวตนที่หลากหลาย และความสามารถในการรับรู้ที่แตกต่าง (คารินท์ สวัสดิ์เสวี, 2545)

ในต่างประเทศ ได้มีการศึกษาการใช้ภาษาทางห้องสนทนาเช่นกัน ฮาร์ท (Hard af Segerstad, 2000) ได้ศึกษาภาษาสวีเดนในห้องสนทนา พบว่า ภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาส่วนใหญ่คือภาษาสวีเดน โดยมีภาษาอังกฤษปนเป็นบางส่วน ส่วนกลวิธีที่ใช้ในการสนทนาในห้องสนทนา คือ การใช้คำย่อที่ใช้ตัวอักษรต้นของคำมาผสมกันเช่น (“istf” แทน I stallet for แปลว่า “instead of”) การใช้ตัวเลขแทนเสียง (“3vligt” แทน “trevligt” แปลว่า “nice”) การใช้ตัวอักษรใหญ่เพื่อสื่อสารอารมณ์ของน้ำเสียง (“you IDIOT”) การใช้เครื่องหมาย และการใช้สัญลักษณ์ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะการสื่อสารในห้องสนทนาเป็นการสื่อสารที่เกิดขึ้นทันทีทันใด (Real-Time) มีลักษณะเหมือนการสนทนาแต่สื่อสารออกมาทางภาษาเขียนทางคอมพิวเตอร์ จึงทำให้เกิดผลต่อลักษณะภาษาในห้องสนทนา กล่าวคือ ผู้สนทนามีเวลาจำกัดในการพิมพ์ข้อความเพราะต้องอ่านและโต้ตอบในเวลาเดียวกัน ทำให้ข้อความที่เกิดขึ้นเป็นข้อความสั้น ๆ โต้ตอบกันไปมาเพื่อประหยัดเวลา ทำให้เกิดลักษณะภาษาเฉพาะในห้องสนทนา ซึ่งข้อความส่วนใหญ่ในห้องสนทนาจะประกอบไปด้วยประโยคความเดียวเป็นส่วนใหญ่ หรือเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ มีการใช้คำย่อ เช่น คำว่า btw หมายถึง between, คำว่า r u หมายถึง are you และความยาวของข้อความโดยเฉลี่ย 4.23 คำ โดยส่วนใหญ่จะประกอบด้วย 5 คำหรือน้อยกว่านั้น ความยาวของคำจะลดลงโดยผู้สนทนาจะเลือกใช้การย่อคำในบางคำ คำที่พบในห้องสนทนาส่วนใหญ่จะเป็นคำ 1 พยางค์ เช่นคำว่า Bye เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบลักษณะภาษาอื่นเช่น การใช้สัญลักษณ์ (Emoticons) ซึ่งส่วนใหญ่จะใช้อยู่ 2 แบบ คือ :-) มีความหมายว่า ดีใจ หรือ :- (มีความหมายว่า เสียใจเป็นหลักหรือการใช้คำย่อ เช่น LOL (Laugh out Loud) เป็นต้น อีกทั้งมีการใช้เครื่องหมายต่าง ๆ การใช้ตัวอักษรใหญ่และการสะกดเพื่อเป็นสื่อแทนน้ำเสียง ทำทางแทนการพูดที่ไม่สามารถเห็นหน้าและไม่ได้ยินเสียงกันระหว่างผู้สนทนา รวมถึงการใช้คำเลียนเสียงธรรมชาติ ส่วนการศึกษารูปเขียนพบการเขียนเครื่องหมายเพื่อแสดงการหยุด ระดับเสียง ความรู้สึก เพื่อสื่อออกให้เหมือนผู้สนทนาได้สนทนากัน

จริง ๆ ในส่วนของไวยากรณ์ พบว่าประโยคที่พบในห้องสนทนาเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์ เช่น มีการละคำในประโยคมาก (Werry, 1996; Doell, 1998; และ Crystal, 2001)

จากงานวิจัยที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้นจะเห็นได้ว่า ส่วนใหญ่จะเป็นการวิเคราะห์ลักษณะภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ทั้งในประเทศและต่างประเทศ ดังนั้นผู้วิจัยจึงได้นำงานวิจัยทั้งหมดนี้มาเป็นแนวทางในการที่จะศึกษาในเรื่องของ “โครงสร้างและรูปแบบประโยคที่ใช้ในห้องสนทนา” จะเห็นได้ว่าลักษณะในการสื่อสารทางห้องสนทนานั้นมีทั้งการใช้สัญลักษณ์แทนการสื่ออารมณ์ในรูปแบบต่าง ๆ มีการตัดคำให้สั้นลงเพื่อให้ทันต่อการสนทนา และการใช้คำย่อต่าง ๆ เพื่อทำให้เกิดความรวดเร็วในการสนทนา และเพื่อให้สอดคล้องกับแนวคิดนี้ในลำดับต่อไปผู้วิจัยจะกล่าวถึงกระบวนการการสร้างคำใหม่ในการสื่อสาร เพื่อให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้น

แนวคิดกระบวนการการสร้างคำใหม่ในการสื่อสาร (Words and Word – formation Processes)

จากแนวคิดที่ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของสังคมและวัฒนธรรม (George Yule, 1987) เชื่อว่าปัจจุบันคนในสังคมจะสามารถเข้าใจคำที่เกิดขึ้นมาและจัดการใช้คำนั้น ๆ ต่างรูปแบบกันไป ซึ่งความสามารถเหล่านี้จะแตกต่างกันไปตามประสบการณ์และพื้นหลังทางสังคมของแต่ละบุคคล อีกทั้งขึ้นอยู่กับกระบวนการการสร้างคำในภาษาที่สังคมนั้นใช้อยู่เราควรมุ่งไปที่กระบวนการของการเติบโตและเกิดขึ้นของคำใหม่ มากกว่าจะมุ่งสนใจโต้แย้งการเปลี่ยนแปลงในกระบวนการนี้ หากพิจารณาถึงสาเหตุของการเกิดใหม่ของคำ จะพบว่าการเกิดคำใหม่ขึ้นในสังคมมาจากปัจจัยต่าง ๆ ต่อไปนี้

1. การประดิษฐ์สร้าง (Coinage) เป็นกระบวนการพื้นฐานของการเกิดคำใหม่ ๆ โดยคำใหม่นี้มาจากการเรียกชื่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งในชีวิตประจำวันเช่นเรียกกระดาดชำระว่า “ทิชชู” ในห้องสนทนา เรียก ไอศกรีมว่า “ติม” เป็นต้น
2. การยืมจากภาษาอื่น (Borrowing) เป็นกระบวนการพื้นฐานอีกอย่างหนึ่งที่หยิบยืมคำจากภาษาอื่นมาใช้ในสังคมตน โดยเป็นกระบวนการที่แปลความหน่วยคำนั้นๆ มาโดยตรง เช่น ใช้คำว่า “โอเค” แทน “ตกลง” ใช้คำว่า “อีเมลล์” แทน “จดหมายอิเล็กทรอนิกส์” หรือในห้องสนทนาใช้คำว่า “เลเค” แทน “โอเค” และคำว่า “เมล์” แทน “อีเมลล์” เป็นต้น
3. การประสมรวม (Compounding) เป็นการนำคำใดคำหนึ่งมาประสมกับอีกคำหนึ่งเพื่อให้ได้คำที่มีความหมายใหม่ เช่น “ไม้ป่าเดียวกัน” หรือ คำที่ใช้ในห้องสนทนาจะใช้คำว่า “เกย์” เป็นต้น
4. การผสมให้เหมาะสม (Blending) เป็นการเลือกใช้บางส่วนของคำนั้นเพื่อความสะดวกหรือเหมาะสมในการใช้ หรืออาจนำคำสองคำมารวมกันแล้วตัดบางส่วนออกเกิดเป็นคำใหม่

ขึ้น เช่น “เด็กแนว” หมายถึงวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมหรือแต่งตัวตามแนวของตน หรือในห้องสนทนา ย่อเหลือคำว่า “แนว” เป็นต้น

5. การตัดคำ (Clipping) เป็นกระบวนการที่ตัดส่วนหนึ่งส่วนใดของคำออกเพื่อให้สั้นลงเพื่อความสะดวกในการพูด โดยส่วนใหญ่จะเป็นคำที่มากกว่า 1 พยางค์ เช่น “สวัสดิ” ย่อเหลือคำว่า “ดี” “โอเค” ย่อเหลือคำว่า “โอ” และ “เซ็นทรัลปิ่นเกล้า” ย่อเหลือคำว่า “เซ็นปิ่น” เป็นต้น

6. การกลับหน้าที่ของคำ (Backformation) เป็นกระบวนการพิเศษในการสร้างคำใหม่ โดยเปลี่ยนคำซึ่งเดิมมีหน้าที่หนึ่งมาใช้ในอีกหน้าที่หนึ่งโดยเพิ่มหรือลดคำเข้าไปในหน่วยคำเดิม เช่น “แห้ว” แทนคำว่า “ผิดหวังหรือไม่สมหวัง” หรือ คำที่ใช้ในห้องสนทนา เช่น “ดิงต้อง” หมายถึง “ไม่เต็มเต็ง” หรือ “ปัญญาอ่อน” เป็นต้น

7. การเปลี่ยนหน้าที่ของคำ (Conversion) เป็นกระบวนการการเปลี่ยนหน้าที่ของคำโดยสิ้นเชิง เช่น จากเดิมมีหน้าที่เป็นคำนาม ก็ถูกนำมาใช้เป็นกริยา โดยไม่ลดหรือเพิ่มจากหน่วยคำเดิม เช่น “ก๊ิก” มาจากคำว่า “जू” เป็นต้น

8. การใช้คำย่อ (Acronyms) เป็นการนำตัวอักษรแรกของแต่ละคำมารวมกันเกิดเป็นคำใหม่ส่วนใหญ่จะเป็นคำที่ยาว หรือเป็นคำศัพท์พิเศษ เช่น “จกท” ย่อมาจาก “เจ้าของกระทู้”

9. การสร้างคำหลากหลายและการเติมคำอุปสรรคหรือคำปัจจัย (Derivation, Prefixes, and Suffixes) เป็นการใช้คำเติมหน้าหรือหลังคำเดิม เพื่อให้มีความหมายใหม่ที่คล้ายเดิมหรือเปลี่ยนไป เช่น “ก๊ิบ” ก็เป็น “ก๊ิบเก้” เป็นต้น

10. กระบวนการหลากหลาย (Multiple Processes) กระบวนการเกิดคำใหม่อาจเกิดจากหลายๆกระบวนการที่กล่าวมาแล้วเพื่อสร้างคำใหม่ขึ้นใช้เพื่อความสะดวกและเหมาะสมในการใช้สื่อสารกันเช่น “ชิว ๆ” ย่อมาจาก “ชิลเอาท์ (Chill out)” แปลว่า “ง่าย ๆ สบาย ๆ” เป็นต้น

ดังนั้น ภาษาจึงเป็นเครื่องมือในการสื่อสารของมนุษย์ในการถ่ายทอดข้อมูลความรู้ ความคิด ความรู้สึกและประสบการณ์ เมื่อผ่านกาลเวลา ภาษาย่อมได้รับการเปลี่ยนแปลงจากวิวัฒนาการในด้านต่าง ๆ ให้เกิดความกะทัดรัด สั้นหรือดิ่ง คุณความสนใจกลายเป็นภาษาพูด ในกรณีนี้ ศ.ดร. กาญจนา นาคสกุล (2550) ได้กล่าวว่าปัจจุบันในยุคโลกาภิวัตน์ มีคำศัพท์เกิดขึ้นมากมายที่นำมาใช้ในทุกสาขาวิชาให้เหมาะสมกับความจำเป็นของวิทยาการสมัยใหม่ เพื่อให้คนที่ได้ยินคำนั้นหรือใช้คำๆ นั้น ได้ยินได้ฟังแล้วเกิดความพอใจ เมื่อพูดออกมาแล้วสื่อความหมายได้ตรงกัน โดยใช้หลักการนำคำไทยมาประกอบรวมกันแล้วเกิดเป็นคำใหม่ จึงจะใช้คำไทยนั้นแต่ถ้าไม่มี จะหาในคำบาลี สันสกฤตหรือคำที่ใกล้เคียงกับคำบาลีสันสกฤตซึ่งเป็นคำที่คุ้นเคย เข้าใจความหมายหรือพอจะสื่อสารกัน ได้มาสร้างเป็นศัพท์บัญญัติขึ้น อาทิ Globalization แปลตามศัพท์บัญญัติว่า โลกาภิวัตน์ Video แปลตามศัพท์บัญญัติว่า วิดิทัศน์ แม้คำบางคำยังไม่เป็นที่ยอมรับว่าถูกต้องตามหลัก

ภาษาไทยแต่คงปฏิเสธไม่ได้ว่าคำเหล่านี้มีอิทธิพลต่อคนยุคนั้น ๆ เพราะมีการใช้กันเหมือนเป็นปกติธรรมดา

นอกจากนี้คำที่เกิดขึ้นใหม่ ๆ โดยเฉพาะภาษาใหม่ ๆ ที่ผู้สนทนานำมาสื่อสารในห้องสนทนาจะเป็นคำเฉพาะของผู้ส่งสารกับผู้รับสารซึ่งมักจะหาคำใหม่ ๆ มาสะท้อนถึงอารมณ์ความรู้สึก โดยผ่านการพิมพ์เป็นข้อความและมักคัดแปลงเป็นคำสั้น ๆ มาสนทนากัน เพื่อให้เกิดความสะดวกในการสื่อสาร ซึ่งมีรูปคำที่เปลี่ยนแปลงจากเดิม เน้นคำโดด ๆ สั้น ๆ บางคำไม่มี ความหมายแต่เป็นคำที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม เช่น อะนะ, หจ, เตะ, จิงดิ เป็นต้น และมักจะมาจากกริยาการตัดเสียงเล็ก ๆ ของผู้สนทนา เช่น คำว่า ไซ่ใหม่ เปลี่ยนเป็น ซิเมะ ซิปะ หรือ จริงเฮอร์ เป็น จิง-จ้อ (ลากเสียงยาว ๆ) ซึ่งมีหลายคำที่ผู้สนทนาได้นำมาใช้จนกลายเป็นลีลาภาษานิยมของผู้สนทนา (วัตนะชัย ยะพินทร, 2550)

ในปัจจุบันการสื่อสารที่ไม่มีขีดจำกัด โดยเฉพาะการสื่อสารภายในห้องสนทนานั้น การใช้ภาษาส่วนใหญ่จะเป็นคำที่คิดเพี้ยนไปจากคำเดิมหรือมีการใช้คำแสลงรวมทั้งมีการตัดคำให้สั้นลงจึงทำให้เกิดภาษาใหม่เป็นจำนวนมาก เช่น สวัสดิ - ดิ, หนู - นู๋, ไม่ - ม่าย ฯลฯ จากแนวคิดนี้ทำให้ผู้วิจัยทราบว่าภาษาที่คิดภายในห้องสนทนานั้นเกิดมาจากการที่ผู้สนทนาต้องการสนทนาให้ทันกับผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง จึงตัดคำให้สั้นลง หรือมีการดัดแปลงคำขึ้นมาเพื่อใช้ในการสนทนา และผู้สนทนาส่วนใหญ่จะใช้ภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน จึงทำให้เกิดการใช้ภาษาที่คิดภายในห้องสนทนา และยังรวมไปถึงการเปลี่ยนไปของสังคมหรือเปลี่ยนไปตามยุคสมัย นอกจากนี้แล้วการที่ผู้สนทนาใช้คำเหล่านี้ในการสนทนาบ่อยครั้ง ก็อาจจะทำให้เกิดการนำคำเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวัน อย่างเช่น การเรียนหรือการทำงานได้ จึงทำให้สอดคล้องกับแนวคิดต่อไป ซึ่งผู้วิจัยจะขอกล่าวถึง การนำภาษาในห้องสนทนาไปใช้ในความเป็นจริง

การนำภาษาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตไปใช้ในความเป็นจริง

การเขียนเพื่อการสื่อสาร คือ การถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ อารมณ์ ความรู้สึก และประสบการณ์ของผู้เขียนไปยังผู้อ่านให้เข้าใจตรงตามจุดประสงค์ของผู้เขียน โดยใช้ตัวอักษรในภาษาเป็นเครื่องมือ นอกจากนี้ การเขียนเพื่อการสื่อสารมีความสำคัญอย่างยิ่งคือ 1) การเขียนเป็นทักษะหนึ่งที่ใช้ในการติดต่อสื่อสารทั้งในการดำเนินชีวิตประจำวัน เช่น เขียนจดหมายส่วนตัว เขียนบันทึกขนาดสั้น กรอกแบบพิมพ์ เอกสารต่าง ๆ เป็นต้น ในการศึกษา เช่น เขียนบันทึกย่อคำบรรยายของอาจารย์ เขียนบทความ เขียนรายงาน เป็นต้น ในการประกอบอาชีพการงาน เช่น เขียนจดหมายโต้ตอบ ทั้งทางราชการและธุรกิจ เขียนรายงานการประชุม เขียนข่าว เขียนบทความ เขียนบทราชการต่าง ๆ เป็นต้น 2) การเขียนยังเป็นเครื่องมือบันทึกทรัพย์สินทางปัญญาของบรรพบุรุษส่งต่อไปยังอนุชน เช่น ตำรานาน พงสาวดาร วรรณคดี จดหมายเหตุ เป็นต้นและ 3) การเขียนยังเป็นงาน

อาชีพที่ทำรายได้ให้แก่ผู้ที่ประกอบอาชีพการเขียนไม่น้อยเลยทีเดียว เช่น นักเขียนบทละคร นักเขียนบทรายการวิทยุ โทรทัศน์ นักเขียนเรื่องสั้น นักเขียนนวนิยายนักเขียนบทความต่างๆ เป็นต้น (สิริวรรณ นันทขันทุล, 2543)

การเขียนจึงเป็นการสื่อสารที่มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต การเขียนให้ดีมีประสิทธิภาพ จะช่วยให้การสื่อสารสัมฤทธิ์ผลตามที่ต้องการ เพราะการเขียนเป็นการแสดงความรู้ ความคิด ความรู้สึก และความต้องการของผู้เขียน นอกจากนี้การเขียนยังเป็นการถ่ายทอดความรู้และ ประสบการณ์ให้แก่บุคคลรุ่นหลัง ๆ ได้อย่างถูกต้องสมบูรณ์ นอกจากนี้ ลักษณะเฉพาะของการ เขียนเพื่อการสื่อสาร เป็นการนำความรู้ไปใช้ให้เกิดประโยชน์ในชีวิตประจำวัน จึงต้องฝึกฝนให้เกิด ความชำนาญ สามารถเขียนติดต่่อสื่อสารได้ถูกต้องทั้งรูปแบบถ้อยคำ ลำนวน เพื่อให้การสื่อสาร เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ (Bloggang, 2550b)

ดังนั้นในการดำเนินชีวิตประจำวันของมนุษย์ย่อมต้องมีการติดต่่อสื่อสารระหว่างกันโดย ตลอด ทั้งนี้เพื่อให้ทุกคนทราบข้อมูลต่างๆของกันและกัน เช่น ความต้องการ ความรู้สึกนึกคิด เหตุการณ์เรื่องราวที่เกิดขึ้น (สิริวรรณ นันทขันทุล, 2543) รวมทั้งการติดต่อกับบุคคลหรือกลุ่ม บุคคลในรูปแบบต่างๆตลอดเวลา เช่น การพูดคุยกับพ่อแม่หรือญาติพี่น้อง การพูดคุยกับเพื่อน ร่วมงาน เป็นต้น (กุสุมา รักษมณี, 2540)

อีกทั้งระบบการสื่อสารสมัยใหม่ เช่น ภาพยนตร์ โทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร การ โฆษณา และสื่อที่ใช้ในการ ได้ตอบกันอย่างหลากหลาย อย่างเช่น Interactive Multimedia นอกจากนี้ยังสามารถรวมเรื่องของวิดีโอเกมส์ คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์มือถือ เพจเจอร์ อินเทอร์เน็ต เข้ามารวมไว้ได้ด้วยได้ การนิยามเกี่ยวกับสื่อเป็นเรื่องที่ไม่ง่าย เพราะสื่อได้มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ ตลอดเวลาด้วยพัฒนาการของรูปแบบใหม่ๆ และเทคโนโลยี (Itstation, 2550)

นอกจากนี้ ยังมีสื่อที่มีบทบาทต่อชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้นหนึ่งนั่นคือสื่ออินเทอร์เน็ต วิวัฒนาการ ของคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ตก้าวไกลจนทำให้บุคคลในที่แตกต่างกันสามารถสื่อสารกัน ได้ด้วยโปรแกรมสนทนาที่มีอยู่หลากหลาย เช่น MSN, QQ, Pirch, Yahoo Messenger, ICQต่างๆ เพื่อรองรับความก้าวหน้าของสังคม ซึ่งเทคโนโลยีที่ก้าวหน้าไปทุกวันทำให้คนละเลยสิ่งที่เป็น วัฒนธรรมที่ควรอนุรักษ์ไว้ ในฐานะเอกลักษณ์ของชาติ “ ภาษาไทย” ภาษาที่มีความเป็นมาช้านาน กลับถูกนำไปใช้อย่างไม่เหมาะสมไม่ว่าจะเป็นเพราะความสนุก ความสะดวก หรือความทันสมัย ซึ่งทั้งหมดล้วนไม่ถูกต้อง (กระปุกคอตคอม, 2549)

รวมถึงการเปลี่ยนแปลงจากคำที่วัยรุ่นใช้กันอยู่ แต่มีภาวะแฝงในชีวิตประจำวันกับสิ่ง อำนาจความสะดวกต่างๆในการใช้อุปกรณ์การสื่อสาร เช่น โทรศัพท์ เครื่องข่ายทางอินเทอร์เน็ต E-Mail การส่งข้อความ (SMS) กล้องถ่ายรูป ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ช่วยอำนวยความสะดวกในการ

ติดต่อสื่อสารทำให้มองข้ามความถูกต้องของภาษาไป แต่จะบั่นทอนคุณภาพของภาษาให้ลดลงตาม กับศักยภาพที่เพิ่มขึ้นของความทันสมัย สร้างค่านิยมให้วัยรุ่นกลุ่มผู้บริโภคร่วมใช้ภาษาแบบด้อย ความรู้ แต่พยายามเริ่มสร้างคำศัพท์ใหม่ขึ้นใช้กับกลุ่มเดียวกันเองหรือแค่กลุ่มเล็ก แต่สิ่งที่สร้างความแปลกไปจากที่เคยเห็น ก็จะค่อยๆ กระจายไปจากกลุ่มหนึ่งสู่กลุ่มหนึ่งจนเป็นวงกว้างความทันสมัยในเทคโนโลยีที่ช่วยอำนวยความสะดวกส่วนใหญ่ต้องการเพียงแค่ความรวดเร็วทันใจ ตามใจผู้ต้องการใช้แค่นั้น ถ้าไม่รู้จักระวังที่จะใช้แล้วอีกไม่นานก็จะย้อนกลับเข้ามาทำร้ายความถูกต้องที่สั่งสมมาเป็นเวลานาน ดังเช่นภาษาไทยหรือภาษาเพื่อนบ้าน โดยถูกตัดทอนหรือย่อขนาดคำให้กะทัดรัดเหมาะแก่การส่งถึงกันเพียงเข้าใจเท่านั้น

นอกจากนี้การรู้จักใช้ภาษาของสื่อเทคโนโลยีอันมีความทันสมัยรอบด้าน จากการใช้เทคโนโลยีที่เติมเต็มไปด้วยการใส่ใจองค์คุณค่าของการสื่อสารภาษาไทยให้เกิดความเข้าใจครบถ้วนทุกตัวอักษร หากวัยรุ่นยังใช้เทคโนโลยีและยึดติดสุขลักษณะความสะดวกสบายมาใช้กับภาษา ก็จะทำให้ภาษาไทยถึงคราวจบสิ้นได้ไม่ช้าก็เร็ว ควรให้วัฒนธรรมของภาษาอยู่อย่างครบความหมายเป็นรูปแบบคำที่สมบูรณ์จากโบราณกาล ไม่ควรให้เปล่งความตามความทันสมัยของเทคโนโลยี เนื่องมาจากแนวโน้มเกี่ยวกับเทคโนโลยีสามารถรับรู้ข้อมูลได้ครบถ้วนทุกตัวอักษร ไม่ใช่ได้เพียงใจความที่สมบูรณ์เพียงความฉับไวกะทัดรัดเพียงอย่างเดียว (โครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชน, 2550)

จะเห็นได้ว่า ธรรมชาติของภาษานั้นมีการเปลี่ยนแปลง ซึ่งภาษาไทยในอดีตก็ไม่ได้มีรูปแบบเช่นเดียวกับภาษาไทยในปัจจุบัน แต่เมื่อเข้าสู่ยุคอินเทอร์เน็ตภาษาเกิดการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วภาษาแชท เป็นภาษาที่ใช้การพิมพ์เป็นหลัก แต่เลียนแบบการพูดจึงเกิดรูปแบบคำแปลกๆ ใหม่ๆ ขึ้น เพื่อสื่อสารถึงอารมณ์ความรู้สึกซึ่งภาษาในห้วงสนทนาจะอยู่กึ่งกลางระหว่างภาษาทางการกับภาษาพูด และต้องผ่านการพิมพ์ แต่การสนทนาออนไลน์ไม่มีเวลากรองคำมากนัก เพราะเป็นการสื่อสารแบบทันทีที่ต้องการสื่อสารออกไปให้ได้อย่างรวดเร็ว เพื่อให้ทันต่อความคิดในขณะนั้นจึงเกิดเป็นรูปแบบภาษาใหม่ขึ้น

สำหรับนักภาษาศาสตร์ ภาษาที่ใช้ในการสนทนาทางห้วงสนทนาเป็นการวิวัฒนาการของภาษาเขียนในรูปแบบใหม่ ลักษณะเฉพาะของภาษาในห้วงสนทนา ทั้งหลายค่อนข้างคล้ายๆ กันและเหมือนกันไม่ว่าจะเป็นภาษาอะไรก็ตาม คือ เน้นทางด้านกรสื่อสารให้เข้าใจเป็นหลักในช่วงเวลาจริง ภาษาที่ใช้ในห้วงสนทนาจะคล้ายๆ ภาษาพูด ผู้รับสารจะยอมรับการไวยากรณ์ที่ผิดได้ง่ายกว่าภาษาเขียนปกติ เพราะจุดมุ่งหมายหลักของการสื่อสารประเภทนี้คือ ความรวดเร็วในการสื่อสาร และการโต้ตอบ-ต่อความในบทสนทนา (กระปุกดอทคอม, 2549)

ในอดีตคนเราจะใช้ภาษาเขียนในลักษณะ Monograph คือ เขียนสื่อสารให้ผู้อ่านฝ่ายเดียว (เช่น นิยาย จดหมาย) จำเป็นต้องคงแบบแผน (Norm) ของภาษาเขียนไว้อย่างมาก เพราะจุดมุ่งหมายคือ สื่อสารให้มวลชนกลุ่มใหญ่เข้าใจแต่ภาษาในห้องสนทนาจะไม่ใช่ออย่างนั้น ภาษาในห้องสนทนาจะเป็นภาษาที่อยู่ระหว่างภาษาเขียนและภาษาพูด เป็นภาษาที่เป็น บทสนทนา ส่วนใหญ่จะใช้ในการสื่อสารเฉพาะกลุ่มหรือคนจำนวนน้อย ยังมีการถกเถียงกันว่า ภาษาอินเทอร์เน็ตนี้เป็นวิวัฒนาการของภาษาพูดแบบใหม่ หรือเป็นภาษาเขียนแบบใหม่ที่อยู่ในรูปแบบของบทสนทนา นอกจากนี้ บีอีสเวอร์เกอร์ (Beisswenger, 2003) ได้ให้คำจำกัดความของ ภาษาในรูปแบบนี้ว่าเป็น Conceptual Hybrid หมายถึง เป็นภาษาที่มีลักษณะพิเศษ ไม่ใช่ทั้งภาษาเขียนและภาษาพูด แต่เป็นภาษาที่อยู่กึ่งกลางสองภาษานี้ที่ผสมผสานลักษณะสำคัญของภาษาทั้งสองแบบ (กระปุกดอทคอม, 2549)

ในความคิดของนักภาษาศาสตร์บางคน ภาษาในห้องสนทนาเป็นภาษาที่ทำให้ภาษาเขียนถดถอย แต่ขณะเดียวกันภาษาทางห้องสนทนา คือ การเริ่มต้นของภาษาในรูปแบบใหม่ เป็นภาษาที่นำจุดประสงค์หลักภาษาพูดมาเป็นภาษาเขียน ทำให้ระยะห่าง (ทางด้านเวลา, ภูมิศาสตร์, ความคุ้นเคย ฯลฯ) ระหว่างผู้ผลิตสารและผู้รับสารน้อยลง ภาษาลักษณะนี้เกิดในศตวรรษที่ 21 เป็นครั้งแรก ภาษาที่ใช้ในการแชท ไม่ใช่ภาษาเขียนตามปกติแต่เป็นภาษาที่เกิดจากการที่ผู้สนทนาอยากจะพิมพ์ให้ทันต่อการสื่อสารในขณะนั้น จึงตัดคำให้สั้นลงหรือคิดคำใหม่ขึ้นมาเพื่อสื่อสารกันภายในห้องสนทนา (Blockgang, 2550b)

นอกจากนี้ การใช้ภาษาไทยของคนในปัจจุบันส่วนใหญ่ใช้ภาษาพูดและภาษาเขียนที่คิดจากเดิมมากเนื่องจากเคยชินกับการสนทนาทางอินเทอร์เน็ต และมองว่าเป็นคำที่ทันสมัยและใช้เวลาพูดหรือเขียนสั้นสื่อสารได้รวดเร็วจึงมีการตัดแปลงจากภาษาเดิมให้สั้นลง เช่นคำว่า “อะฮะ” ซึ่งหมายถึงการขานรับแทนการพูดว่า “ครับ/ค่ะ” หรือแม้แต่คำว่า “สวัสดี” ที่เป็นสัญลักษณ์ของความ เป็นไทย ก็เปลี่ยนไปในหลายรูปแบบ เช่น หัวดี หรือ ดีค่ะหรือ การลดพยัญชนะ สระ เพื่อลดเสียงลงจาก “ใช่หรือเปล่า” เป็น “ชิปะะ” หรือ จาก “จริงหรือเปล่า” เป็น “จิงปะะ” เป็นต้น (Blockgang, 2550a)

ภาษาทางห้องสนทนา จึงเป็นคำเฉพาะของผู้ส่งสารกับผู้รับสาร ซึ่งมักจะหาคำใหม่ๆ มาสะท้อนถึงอารมณ์ ความรู้สึก โดยผ่านการพิมพ์เป็นข้อความ และมักตัดแปลงเป็นคำสั้นๆ มาสนทนากัน เพื่อให้เกิดความสะดวกในการสื่อสาร ซึ่งมีรูปคำที่เปลี่ยนแปลงจากเดิม เน้นคำโดดๆ สั้นๆ บางคำไม่มีความหมายแต่เป็นคำที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่ม เช่น อะนะ, หจ, เอะ, จิงดิ, ขอบจย, ทัมรัย, มีรัย หรือ กู (กู) เมิง (เมิง) เป็นต้น นับว่าเป็นภาษาหนึ่งที่ผู้คนในห้องสนทนานิยมใช้ในการติดต่อและสื่อสารกัน ถือเป็นภาษาที่มีรูปแบบเฉพาะตัวอย่างเห็นได้ชัดคือ สั้น กะทัดรัดได้ใจความ ทำความเข้าใจได้ง่าย โดยอาศัยหลักการง่ายๆ ในการนำมาประยุกต์ใช้คือ การตัดคำ ย่อคำ ทับศัพท์ หรือสร้างภาพเข้ามาช่วยแทน เพื่อให้การสื่อสารรวดเร็วขึ้น และตรงประเด็น (Blockgang, 2550a)

นอกจากการที่ผู้สนทนาในห้องสนทนาจะมีการย่อคำให้สั้นลงแล้ว บางครั้งผู้สนทนายังนำคำที่อ่านเหมือนกันมาใช้ทางห้องสนทนาอีกด้วยเช่น "น่า" กับ "หน้า" "กรรม" กับ "กำ" หรือ "สัตว์" กับ "สัตย์" เป็นต้น เพื่อให้การสนทนาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้อง เพราะคำบางคำจะอ่านเหมือนกันแต่จะเขียนต่างกัน ดังนั้นเมื่อนำคำเหล่านี้มาใช้มากขึ้นก็อาจจะทำให้สับสนว่า คำที่ถูกต้องนั้นเป็นคำไหน จนทำให้ส่งผลต่อการเรียน หรือการเขียนในชีวิตประจำวันได้

นอกจากนี้ ศ.ดร.ปราณี กุลละวณิช (2550) อังในโครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชน, 2550) ผู้อำนวยการศูนย์ภาษาไทยสิรินธร จุฬาฯ กล่าวถึงปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในระดับอุดมศึกษาว่า “ขณะนี้การเรียนการสอนภาษาไทยในมหาวิทยาลัยกำลังเกิดภาวะวิกฤติ และคาดว่ามหาวิทยาลัยอื่น ๆ ก็ประสบปัญหาเดียวกัน ยกตัวอย่างในจุฬาฯ การพูด การเขียนข้อสอบตอบครู อาจารย์ไม่รู้เรื่อง นิสิตไม่สามารถเรียบเรียงความคิดแล้วเขียนเป็นเรื่องราวได้ อีกทั้งการใช้ภาษาที่ผิดเพี้ยนมาก จนทำให้อาจารย์ผู้ตรวจข้อสอบต้องเสียเวลาในการอ่านเพื่อวิเคราะห์ให้คะแนนเพราะนิสิตเขียนภาษาไทยได้ไม่ดี ซึ่งวิกฤติดังกล่าวรวมไปถึงการเขียนสารนิพนธ์และวิทยานิพนธ์ที่ทำให้ขั้นตอนการตรวจชะงักและใช้เวลานาน” ทั้งนี้ ศ.ดร.ปราณี กุลละวณิช (2550) ได้กล่าวถึงสาเหตุของปัญหาว่า “เกิดจากเด็กไทยในปัจจุบันไม่สามารถที่จะเรียบเรียงความคิดในการตอบข้อสอบให้เป็นเหตุเป็นผลได้ นีก็จะเผลอออกก็เขียนไป ซึ่งส่วนนี้เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษา หากความคิดไม่กระจ่างไม่ต่อเนื่อง ก็จะไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาที่ดีได้ เนื้อความที่ถ่ายทอดออกมาไม่บ่งบอกถึงความชัดเจน วกไปวนมา อีกทั้งยังใช้คำผิดความหมาย และใช้บุพบทแบบผิด ๆ แถมบางครั้งยังเอาภาษาบันเทิง ภาษาอินเทอร์เน็ตเข้ามาตอบข้อสอบอีกด้วย” (โครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชน, 2550)

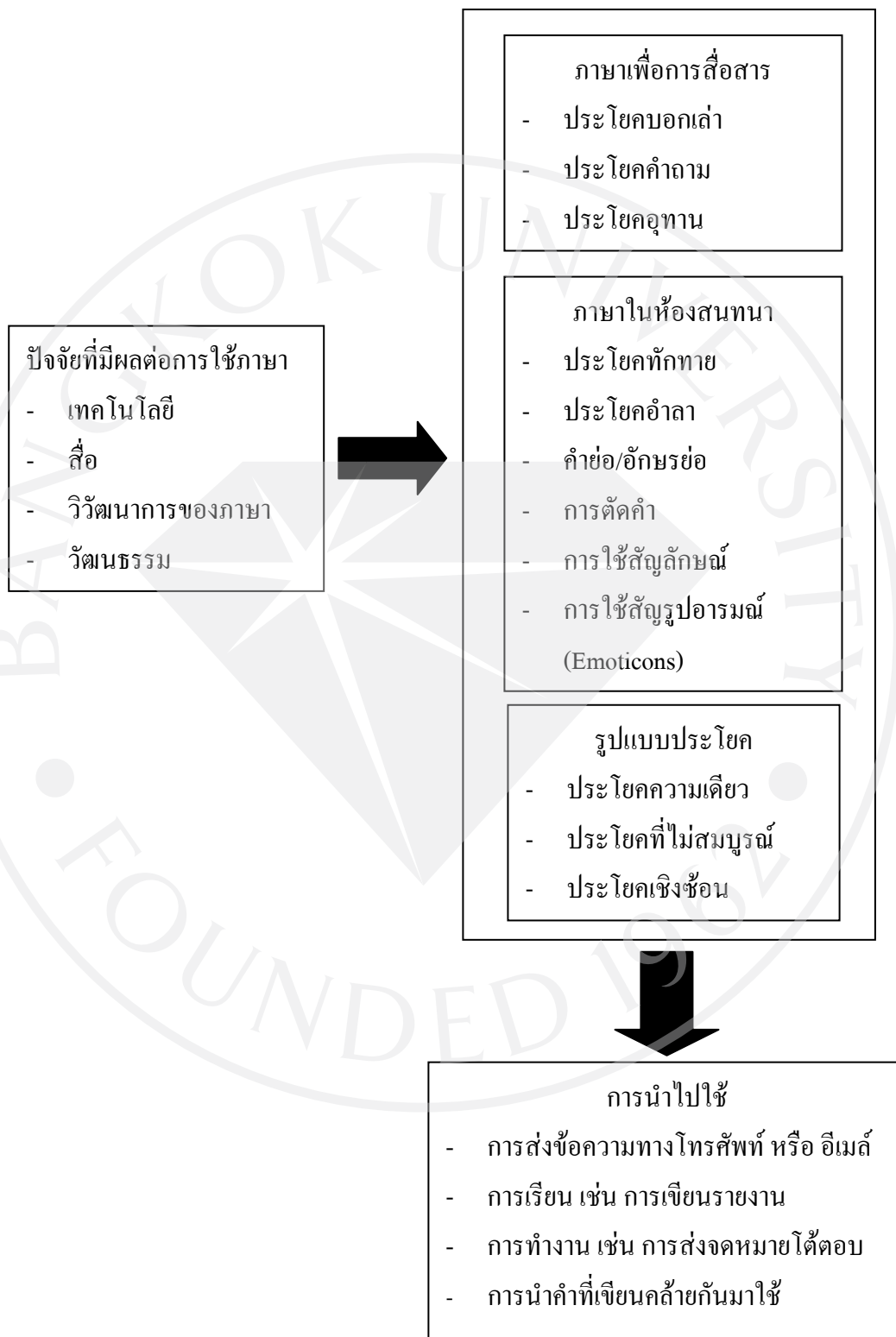
ดังนั้น การนำเอาภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน อาจทำให้บุคคลที่สนทนาทางอินเทอร์เน็ตเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าภาษานั้นๆ เป็นภาษาที่ถูกต้องจนทำให้คิดไปใช้ในการทำงาน เช่น การพิมพ์จดหมาย เพราะถ้าใช้จนเคยชินจะทำให้ภาษาที่ใช้พูดหรือภาษาเขียนเปลี่ยนแปลงตามไปและอาจจะนำมาผสมกัน จนแยกไม่ออกว่าการใช้ภาษาไหนถูกหรือผิด อาจทำให้บุคคลที่สื่อสารผ่านอินเทอร์เน็ตเกิดความเข้าใจผิดคิดว่าภาษานั้น ๆ เป็นภาษาที่ถูกต้องแล้ว ซึ่งการพิมพ์บ่อย ๆ อาจจะติดการใช้คำดังกล่าวเพราะคนที่แชทส่วนใหญ่จะติดภาษาที่ใช้ในอินเทอร์เน็ต มาใช้ในชีวิตประจำแต่ส่วนมากก็ขึ้นอยู่กับการใช้ และการรู้จักควบคุมตัวเองว่าจะใช้สื่อสารในรูปแบบใดและสถานการณ์แบบไหน เพราะภาษาไทยเป็นภาษาที่มีแบบแผนที่ต้องอยู่แล้ว จึงควรที่จะใช้ให้เหมาะสมกับการใช้งาน

จากที่กล่าวมาข้างต้นจะเห็นได้ว่า การนำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนามาใช้ในความเป็นจริง นั้น สืบเนื่องมาจากความเคยชินในการพิมพ์คำโต้ตอบทางห้องสนทนา จนทำให้เกิดความเข้าใจผิด และเกิดความสับสนต่อคำที่ใช้สนทนา จึงส่งผลให้นำมาใช้ในการเรียนและการทำงาน จึงทำให้ ผู้วิจัยได้ทราบว่า การที่ผู้สนทนานำคำที่ไม่ถูกต้องเหล่านี้มาใช้ เป็นเพราะเกิดจากความสับสนและ คำนึงกับคำที่ใช้ทางห้องสนทนา จึงทำให้ติดมาใช้ในการชีวิตประจำวัน

จากที่กล่าวมาข้างต้นถึงการสื่อสารทางด้านภาษา ทำให้ผู้วิจัยได้ทราบถึงการใ้ภาษาใน ลักษณะต่าง ๆ รวมไปถึงการสร้างคำใหม่ขึ้นในการสนทนาที่มีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ ซึ่ง แนวคิดต่างๆที่กล่าวมาแล้วนั้นจะทำให้ได้มาซึ่งกรอบแนวคิดเชิงลึก ซึ่งจะเป็นแนวทางในการที่จะ ศึกษาทางด้านภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาต่อไป

ภาพที่ 2 : กรอบแนวคิดเชิงลึกในการวิจัย

คำถามวิจัยเชิงลึก

1. โครงสร้างของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาประกอบไปด้วยประโยคแบบใดบ้าง และแต่ละประโยคมีลักษณะแตกต่างกันอย่างไร
2. รูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาประกอบไปด้วยรูปแบบสัญลักษณ์มีกี่ประเภท อะไรบ้าง และแต่ละรูปแบบมีความแตกต่างกันอย่างไร
3. ภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาส่งผลให้ผู้สนทนานำภาษาเหล่านี้ไปใช้ในการเรียนและการทำงานรวมถึงการส่งข้อความทางโทรศัพท์อย่างไร
4. ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาเช่น สื่อ / เทคโนโลยี มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาอย่างไร

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาถึงภาษาที่ใช้สื่อสารในห้องสนทนาซึ่งผู้วิจัยจะใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) เพื่อหารูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาในห้องสนทนา โดยอาศัยการแจกแจงและจัดกลุ่มรวมถึงการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ซึ่งบทที่ 3 จะกล่าวถึงระเบียบวิธีวิจัยของงานวิจัยชิ้นนี้ อันประกอบไปด้วยประชากรและกลุ่มตัวอย่างประเด็นที่จะศึกษา เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลระยะเวลาการเก็บข้อมูลการเก็บข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งจะอธิบายรายละเอียดของหัวข้อต่าง ๆ ตามลำดับ ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ในการเก็บข้อมูลครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แบ่งประชากรและกลุ่มตัวอย่างออกเป็น 2 ส่วนคือ ส่วนของเว็บไซต์ที่จะทำการเก็บข้อมูลและส่วนของประชากรที่จะสัมภาษณ์ มีดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 กลุ่มตัวอย่างของเว็บไซต์และห้องสนทนา

ผู้วิจัยจะเลือกเว็บไซต์ที่มีผู้เข้าไปใช้มากที่สุด และจากการสำรวจเบื้องต้นของเว็บไซต์ truehits.net เมื่อวันที่ 7 พฤศจิกายน 2550 พบว่าเว็บไซต์ที่มีการจัดอันดับผู้ที่เข้าไปใช้มากที่สุด 10 อันดับแรก มีดังต่อไปนี้

1. www.sanook.com	2. www.kapook.com
3. www.mthai.com	4. www.manager.com
5. www.teenee.com	6. www.pantip.com
7. www.dek_d.com	8. www.BlogGang.com
9. www.exteen.com	10. www.Asiasoft.com

ผู้วิจัยจะใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกเว็บไซต์สนุก (www.sanook.com) เนื่องจากเป็นเว็บไซต์ที่วัยรุ่นนิยมสูงสุด (Truehits, 2550) ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะเลือกศึกษาประโยคและสัญลักษณ์ที่สื่อสารอารมณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นภายในห้องสนทนาจากเว็บไซต์สนุก โดยเลือกศึกษาจำนวน 4 ห้องจากเว็บไซต์สนุก

กลุ่มตัวอย่างของห้องสนทนา

ห้องสนทนา มีจำนวนทั้งสิ้น 18 ห้อง โดยจำนวนผู้ที่เข้ามาสนทนาในแต่ละห้องมีการเปลี่ยนแปลงทุกวัน ทั้งนี้ ณ วันที่ 4 ธันวาคม 2550 (สนุกคอมคอม, 2550) มีจำนวนผู้ที่เข้ามาสนทนาในแต่ละห้องซึ่งแสดงให้เห็นดังตัวเลขในวงเล็บ ดังต่อไปนี้

1. ห้องสนุกแซท (182 คน)	2. ห้องม.ปลาย (74 คน)
3. ห้องนี้สี่ชมพู (83 คน)	4. ห้องสนุกวีไอพี (11 คน)
5. ห้องมหาวิทยาลัย (85 คน)	6. ห้องคนรักต้นไม้ (31 คน)
7. ห้องสนุกไทยเมท (81 คน)	8. ห้องอาวูโต (76 คน)
9. ห้องแสนสนิท (29 คน)	10. ห้องแสนสงบ (20 คน)
11. ศาลาคนเสวี (42 คน)	12. ห้องแสนสบาย (38 คน)
13. ห้องรับแขก (48 คน)	14. ห้องคุณหนูนอนดิ๊ก (79 คน)
15. International (61 คน)	16. ห้องคอม (26 คน)
17. Technical (23 คน)	18. ห้องคนรักสัตว์ (21 คน)

ในการนี้ผู้วิจัยได้เลือกห้องสนทนาจำนวน 4 ห้อง คือ ห้องสนุกแซท (182 คน) ห้องมหาวิทยาลัย (85 คน) ห้องนี้คุณหนูนอนดิ๊ก (79 คน) ห้องอาวูโต (76 คน) เพื่อศึกษาภาษาและสัญลักษณ์รูปออรามณ์ที่ผู้สนทนาใช้ในการสนทนา ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะขอความร่วมมือจากเว็บมาสเตอร์ของเว็บไซต์สนุกในการเก็บบันทึกข้อมูลและประโยชน์ที่ใช้สนทนา รวมไปถึงสัญลักษณ์ต่าง ๆ เป็นเวลา 2 สัปดาห์เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ต้องการครบถ้วน

ส่วนที่ 2 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการสัมภาษณ์เจาะลึก

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการสัมภาษณ์ครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษามหาวิทยาลัยของรัฐและเอกชน และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเนื่องจากเป็นกลุ่มที่มีการเล่นอินเทอร์เน็ตมากที่สุดและเป็นกลุ่มที่มีการสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตเป็นจำนวนมาก (กระทู้ดอทคอม, 2549) รวมไปถึงนักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย และนักเทคโนโลยีด้วย

กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยจะเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) โดยจะสัมภาษณ์นักศึกษาทั้งชายและหญิงจำนวน 10 คน จากมหาวิทยาลัยของรัฐ 1 แห่งและมหาวิทยาลัยเอกชน 1 แห่ง และผู้ใช้อินเทอร์เน็ต 10 คน ทั้งนี้ นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตต้องมีอายุตั้งแต่ 18 – 30 ปี และเป็นผู้ที่เคยเข้าไปสนทนาทางห้องสนทนาอย่างน้อย 3 ครั้งขึ้นไป ภายในระยะเวลา 6 เดือน เพื่อให้ได้ผู้ซึ่งมีประสบการณ์เข้าสนทนาในห้องสนทนา และสัมภาษณ์นักภาษาศาสตร์จำนวน 2 ท่าน และนักเทคโนโลยีจำนวน 2 ท่าน อาจารย์ภาษาไทย จำนวน 2 ท่านเพื่อให้ได้คำตอบที่หลากหลาย

ประเด็นที่ศึกษา

ในการศึกษาภาษาที่ใช้สื่อสารในห้องสนทนา ผู้วิจัยจะศึกษาประเด็นภาษาที่ใช้ในห้องสนทนา จากการวิเคราะห์เนื้อหาและประเด็นการนำภาษาในห้องสนทนาไปใช้จากการสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์เนื้อหา

1. ประโยคที่ใช้สนทนาภายในห้องสนทนาจะประกอบไปด้วยประโยค ทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน
2. การใช้คำย่อ เช่น สวม. แปลว่า สบายมาก หรือ การตัดคำ เช่น สวัสดิ์ – ดี
3. รูปแบบการใช้สัญลักษณ์ (Emoticons) ได้แก่ 😊, 😞 หรือ ตัวอักษรแอสกี ได้แก่ T_T, @_@

ส่วนที่ 2 การสัมภาษณ์

1. การนำภาษาที่ใช้ในห้องสนทนาไปใช้ในชีวิตประจำวัน
2. การนำภาษาในห้องสนทนาไปใช้ในด้าน การเรียน หรือ การทำงาน เช่น การส่งข้อความทางโทรศัพท์ การส่งอีเมล การเขียนรายงาน
3. การนำคำที่คล้ายกันมาใช้ในการสนทนา เช่น “กรรม” เขียนเป็น “กำ” “หน้า” เขียนเป็น “นำ”
4. ปัจจัยที่กำหนดในการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เช่น สื่อ หรือ เทคโนโลยี

เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) เพื่อศึกษาถึงลักษณะและประโยคข้อความต่าง ๆ ที่ใช้ในห้องสนทนา และการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview) โดยใช้คำถามในการสัมภาษณ์เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการศึกษา โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ในการวิเคราะห์เนื้อหา (Textual Analysis) ผู้วิจัยใช้แผ่นลงรหัส (Code Sheet) ตามตารางที่ 1 เพื่อแยกแยะและจัดกลุ่มประโยคของข้อความที่เกิดขึ้นภายในห้องสนทนา และแจกแจงจำนวนประโยคและสัญลักษณ์ที่ปรากฏ โดยการวิเคราะห์รูปแบบประโยคที่เกิดขึ้นในขณะที่ผู้สนทนาใช้สื่อสารกันภายในห้องสนทนา รวมถึงไปถึงรูปแบบสัญลักษณ์ที่ใช้เป็นสื่อทางอารมณ์ต่าง ๆ ด้วยโดยเว็บมาสเตอร์จะเป็นผู้บันทึกในการเก็บข้อมูลในครั้งนี้ ซึ่งมีแนวคำถามดังต่อไปนี้

1. โครงสร้างของภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร
  - 1.1 ภาษาที่ใช้สื่อสารทางห้องสนทนาประกอบไปด้วยประโยคแบบใดบ้าง เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคทักทาย ประโยคอำลา เป็นต้น
2. รูปแบบของการใช้ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร
  - 2.1 รูปแบบของการใช้ภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนามีที่รูปแบบอะไรบ้าง เช่น สัญลักษณ์ รูปแสดงอารมณ์ หรือ ตัวอักษรสื่ออารมณ์ เป็นต้น
  - 2.2 การใช้รูปแบบสัญลักษณ์เวลาสนทนามีอะไรบ้าง เช่น ☺, ☹, T_T, @_@

ตารางที่ 3.1 : แสดงรายละเอียดหลักเกณฑ์ (Coding Sheet) ในการศึกษา รูปแบบประโยคและ รูปแบบสัญลักษณ์

หลักเกณฑ์การศึกษา	ห้องสนุก	ห้องคุณหนู นอนดึก	ห้อง มหาวิทยาลัย	ห้อง อาวุโส	รวม
ประโยคบอกเล่า					
ประโยคคำถาม					
ประโยคอุทาน					
ประโยคทักทาย					
ประโยคอำลา					
ประโยคความเดียว					
ประโยคไม่สมบูรณ์					
คำย่อ					
การตัดคำ					
การใช้สัญลักษณ์					
Emoticons					
รวม					

ส่วนที่ 2 ในการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interview) จะแบ่งเป็น 2 ส่วน ซึ่งผู้วิจัยจะตั้งคำถามกับนักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อทราบถึงการนำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาไปใช้ในชีวิตประจำวันและเหตุผลที่ผู้สนทนาเลือกใช้ภาษาเหล่านี้ในการสื่อสารทางห้อง

สนทนา รวมถึงไปถึงความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทยและนักเทคโนโลยีว่ามีความคิดเห็นเกี่ยวกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนาอย่างไร โดยมีแนวคำถามดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 คำถามสำหรับนักศึกษาและผู้ให้ทั่วไป

1. ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาส่งผลให้ผู้สนทนามีการนำภาษาเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันอย่างไร
  - 1.1 การใช้ภาษาทางห้องสนทนา มีผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันหรือไม่ เพราะอะไร
  - 1.2 เคยนำภาษาทางห้องสนทนามาเขียนรายงานหรือส่งจดหมายโต้ตอบบ้างหรือไม่ เพราะ
  - 1.3 เคยใช้ภาษาทางห้องสนทนาทำกิจกรรมบนอินเทอร์เน็ต เช่น การส่งอีเมล หรือ การโพสต์ข้อความบ้างหรือไม่ เพราะ
  - 1.4 ในการสนทนามีการใช้คำที่เขียนคล้ายกัน เช่น “กรรม” เขียนเป็น “กำ” ในการสนทนาบ้างหรือไม่ เพราะอะไร
  - 1.5 ทำไมจึงเลือกที่จะสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ต
  - 1.6 ทำไมจึงเลือกใช้ภาษาทางห้องสนทนา เช่น “มึง” แทนคำว่า “เมิง” ในการสนทนา
  - 1.7 ทำไมต้องย่อคำที่ใช้สนทนาภายในห้องสนทนา เช่น ใจ – จัย หรือ สวัสดิ – ดิ เป็นต้น เพราะอะไร
  - 1.8 ทำไมจึงเลือกที่จะใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์แทนการสนทนา
  - 1.9 มีการสนทนาในห้องสนทนาบ่อยแค่ไหน แล้วต้องสนทนาทุกวันหรือไม่ เพราะอะไร
  - 1.10 คิดว่าภาษาในห้องสนทนาเป็นเหมือนแฟชั่นที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนตามยุคสมัยหรือไม่ ทำไม
  - 1.11 คิดว่าเทคโนโลยี เช่นการแชทหรือเกมส์ มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาหรือไม่ถ้ามีเพราะอะไร
  - 1.12 คิดว่าสื่อ เช่น ดารา นักร้อง หรือการนำเสนอข่าวต่างๆ มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาหรือไม่ ถ้ามีเพราะอะไร

ส่วนที่ 2 คำถามสำหรับนักภาษาศาสตร์และนักเทคโนโลยี

- 2.1 มีความคิดเห็นอย่างไร กับการที่ปัจจุบันคนส่วนใหญ่หรือวัยรุ่นที่สนทนาในห้องสนทนาใช้ภาษาที่ผิดไปจากของเดิม เช่น “มิ่ง” แทนคำว่า “เมิ่ง” หรือ “จัย” แทนคำว่า “ใจ” ในการสนทนา
- 2.2 คิดว่าสื่อต่างๆ เช่น เทคโนโลยี สังคม วัฒนธรรม วิวัฒนาการของภาษา มีผลต่อการใช้ภาษาในห้องสนทนาหรือไม่ เพราะอะไร
- 2.3 คิดว่าภาษาในห้องสนทนาเป็นเหมือนแฟชั่นที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนตามยุคสมัยหรือไม่
- 2.4 คิดว่าแนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตเป็นอย่างไร

ระยะเวลาในการเก็บข้อมูล

ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลโดยมีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากห้องสนทนาวันพุธ วันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ ช่วงเวลา 21.00-23.00 น. เนื่องจากเป็นช่วงเวลาที่มีคนใช้อินเทอร์เน็ตหนาแน่นที่สุด (มหัศจรรย์ อรุณสวัสดิ์, 2539) และคนส่วนใหญ่กลับบ้านแล้ว โดยจะเลือกทำการเก็บข้อมูลห้องละ 45 นาที ดังมีแผนผังระยะเวลาในการเก็บข้อมูล ตามตารางที่ 4

ตารางที่ 3.2 : แสดงวันและเวลาในการเก็บข้อมูลจากข้อความ

วัน /เวลา	จ	อ	พ	พฤ	ศ	ส	อา
21.00			●		●		
22.00						●	
23.00							●

ส่วนที่ 2 ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์ เจาะลึกกลุ่มตัวอย่าง วันอังคาร วันพุธ และวันพฤหัสบดี ตั้งแต่เวลา 13.00 – 15.00 น. วันละ 5 คน จนครบตามจำนวนที่ได้กำหนดไว้ แล้วนำข้อมูลจากการสัมภาษณ์ไปทำการวิเคราะห์ ดังมีแผนผังระยะเวลาในการเก็บข้อมูลตามตารางที่ 5

ตารางที่ 3.3 : แสดงวันและเวลาในการเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์

วัน /เวลา	จ	อ	พ	พฤ	ศ	ส	อา
13.00		↔					
14.00			↔				
15.00				↔			

การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการเก็บข้อมูลของการศึกษาเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” ในครั้งนี้ จะใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล 2 ช่วง คือ การเก็บข้อมูลจากเนื้อหา และการเก็บข้อมูลการสัมภาษณ์ ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้ คือ

การเก็บข้อมูลจากเนื้อหา (Textual Analysis)

ผู้วิจัยจะเก็บข้อมูลจากห้องสนทนา 4 ห้อง คือ ห้องสนุก ห้องมหาวิทยาลัย ห้องคุณหนู นอนดึก และห้องอาวุโส ห้องละ 45 นาที ในวันพุธ วันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ เป็นเวลา 2 สัปดาห์ โดยจะนับจำนวนประโยคและสัญลักษณ์ที่สื่ออารมณ์ที่ปรากฏในห้องสนทนาขณะนั้นทั้งหมด ทั้งนี้ เว็บบาสเตอร์สนุกจะบันทึกข้อมูลจากห้องสนทนาที่ได้เลือกไว้ลงแผ่นซีดี จากนั้นผู้วิจัยจะจัดกลุ่มและเจนนับประโยคและสัญลักษณ์ที่ได้รับลงในแผ่นลงรหัสจากนั้นจึงวิเคราะห์คำร้อยละของจำนวนและรูปแบบของสัญลักษณ์สื่ออารมณ์

การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-Depth Interview)

ผู้วิจัยจะสัมภาษณ์นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตรวมถึงนักภาษาศาสตร์ นักเทคโนโลยี โดยใช้คำถามที่ได้เตรียมไว้เป็นเครื่องมือในการสัมภาษณ์ และขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์ โดยจะเริ่มให้แนะนำตนเอง หลังจากนั้นผู้วิจัยจะนำคำถามที่เตรียมไว้มาสัมภาษณ์ ซึ่งจะใช้เวลาในการสัมภาษณ์คนละ 30 นาที และจะเก็บข้อมูลจากการสัมภาษณ์โดยการบันทึกเทปเพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

การวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาในครั้งนี้ ผู้วิจัยจะแบ่งการวิเคราะห์ข้อมูลออกเป็น 3 ส่วน คือ วิเคราะห์การเจนนับ วิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหา (Textual Analysis) และวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-Depth Interview) ซึ่งมีขั้นตอนในการวิเคราะห์ข้อมูลดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 วิเคราะห์การเจงนั้บ

ผู้วิจัยได้จัดทำแผ่นลกรหัส (Coding Sheet) เพื่อเก็บข้อมูลเกี่ยวกับจำนวนและรูปแบบของประโยคและสัญลักษณ์ที่สื่ออารมณ์ที่ใช้สื่อสารทางห้องสนทนา แล้วนำข้อมูลที่ได้มาทำการหาค่าจำนวนร้อยละ เพื่อหาค่าสัดส่วนของจำนวนประโยคและสัญลักษณ์ที่สื่ออารมณ์

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์ข้อมูลจากเนื้อหา (Textual Analysis)

ผู้วิจัยจะวิเคราะห์ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคที่ไม่สมบูรณ์ รวมไปถึงลักษณะรูปแบบภาษาเฉพาะที่ปรากฏในห้องสนทนา เช่น การใช้คำย่อ การใช้สัญลักษณ์อารมณ์ (Emoticons) โดยจะนับจำนวนครั้งของการปรากฏข้อความในห้องสนทนาและนำมาคำนวณหาร้อยละและจำนวนของประโยคที่ได้จากการเก็บข้อมูล และคำนวณค่าไคสแควร์ ($p < 0.05$) เพื่อทดสอบว่ารูปแบบลักษณะภาษาในห้องสนทนามีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่

ส่วนที่ 3 การวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เจาะลึก (In - Depth Interview)

เมื่อผู้วิจัยได้ข้อมูลจากการสัมภาษณ์แล้วจะนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ประเด็นเนื้อหาพร้อมโดยการนำเสนอผลสัมภาษณ์แบบบรรยาย (Descriptive)

บทที่ 4 ผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” เป็นงานวิจัยที่ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ผู้วิจัยใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) และการสัมภาษณ์เชิงลึก (Depth Interview) ในการเก็บรวบรวมข้อมูล สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในส่วนการวิเคราะห์เนื้อหา ใช้สถิติร้อยละ (Percentage) และทดสอบค่าถ้อยคำด้วยสถิติไค-สแควร์ (Chi – square) โดยกำหนดความเชื่อมั่นคือ .05 ส่วนข้อมูลจากการสัมภาษณ์ ผู้วิจัยใช้การนำเสนอแบบบรรยาย (Descriptive) โดยการวิเคราะห์ประเด็นเนื้อหาพร้อม ผลการวิจัยแบ่งเป็น 2 ส่วน คือ ส่วนของการวิเคราะห์เนื้อหา และส่วนของผลการสัมภาษณ์

ส่วนที่ 1 ผลวิเคราะห์เนื้อหา

จากการวิเคราะห์ประโยคทางห้องสนทนาในเว็บสนุกแซท จำนวน 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนุกแซท ห้องคุณหนูนอนดึก ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุโส พบว่า ในแต่ละห้องมีการใช้ประโยคที่แตกต่างกันไป โดยผู้วิจัยได้วิเคราะห์การใช้ประโยคและการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ในแต่ละห้อง และนำเสนอในรูปแบบของตารางร้อยละ และทดสอบค่าถ้อยคำด้วยสถิติไค – สแควร์ (Chi – square) ผลการวิจัยประกอบด้วยการใช้ประโยคในห้องสนทนาและการใช้สัญลักษณ์ดังต่อไปนี้

1. ประโยคในห้องสนทนา

1.1 ห้องสนุกแซท

ผลจากการศึกษาประโยคต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาใช้สนทนาในห้องสนุกแซท พบว่า ประกอบไปด้วยประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคไม่สมบูรณ์ คำขอ การตัดคำ และการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ผลการวิจัยพบว่า ในห้องสนุกแซทมีจำนวนการใช้ การตัดคำ ประโยคบอกเล่า และประโยคความเดียว มากที่สุดตามลำดับส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ประโยคอุทาน ดังตารางที่ 6

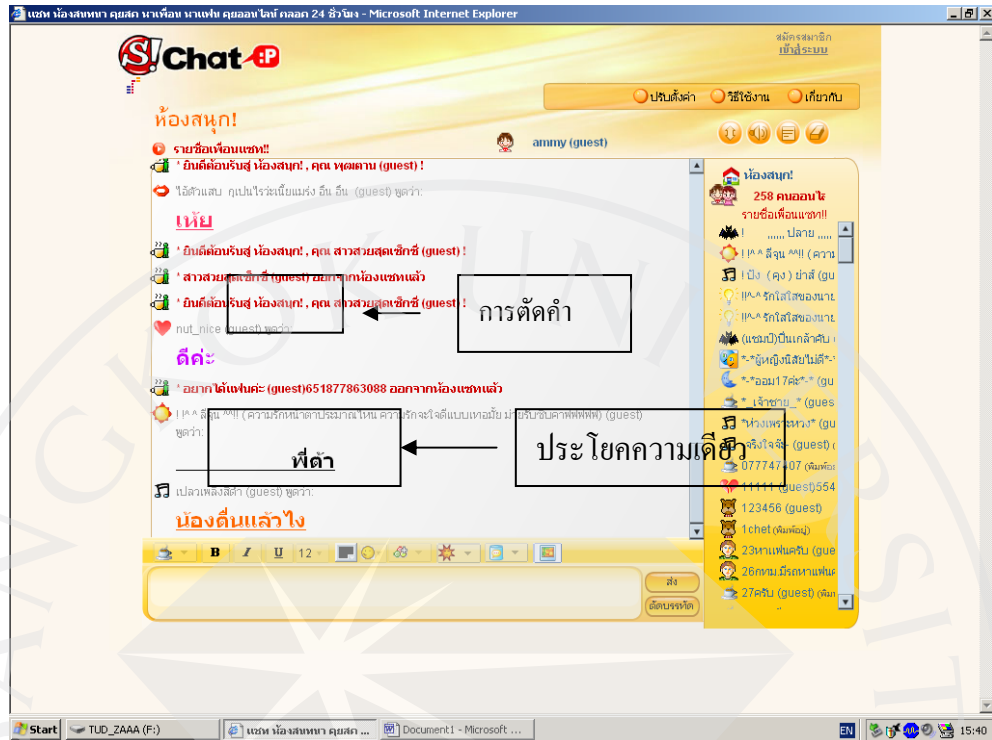
ตารางที่ 4.1 : แสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องสนุก

ประเภทของประโยค	จำนวน	ร้อยละ	χ^2
การตัดคำ	566	28.05%	1591.64 ***
ประโยคบอกเล่า	365	18.09%	
ประโยคความเดียว	319	15.81%	
Emoticons	183	9.07%	
ประโยคคำถาม	180	8.92%	
ประโยคไม่สมบูรณ์	131	6.49%	
ประโยคทักทาย	103	5.10%	
การใช้สัญลักษณ์	102	5.05%	
ประโยคอำลา	50	2.48%	
คำย่อ	17	0.84%	
ประโยคอุทาน	2	0.10%	
รวม	2,018	100.00%	

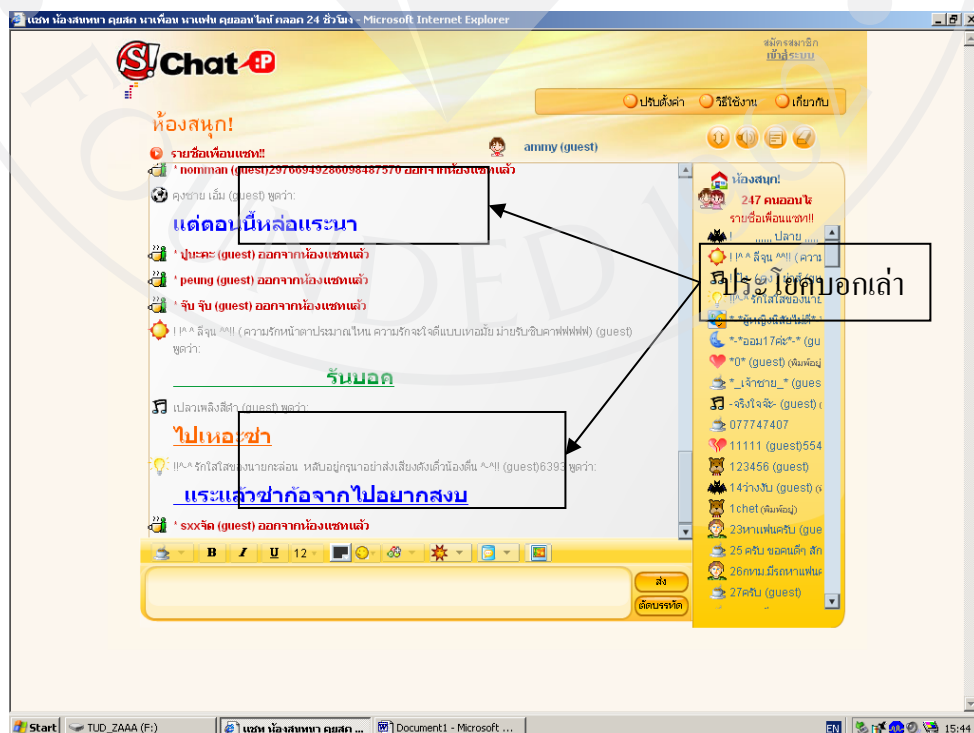
หมายเหตุ *** = $p < .001$

เมื่อทดสอบความแตกต่างของจำนวนประโยคในห้องสนุกด้วยสถิติไค - สแควร์ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 1591.64$; $p < .05$) กล่าวคือ การใช้ประโยคต่างๆภายในห้องสนุกมีจำนวนการตัดคำในการสนทนามากที่สุด (ร้อยละ 28.05) รองลงมาคือ การใช้ประโยคบอกเล่า (ร้อยละ 18.09) และการใช้ประโยคความเดียว (ร้อยละ 15.81) ส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ประโยคอุทาน (ร้อยละ 0.10)

ภาพที่ 4.1 : แสดงการตัดคำและประโยคความเดียว

ภาพที่ 4.2 : แสดงการใช้ประโยคบอกเล่า

1.2 ห้องคุณหนูนอนดึก

ผลจากการศึกษาประโยคต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาใช้สนทนาในห้องคุณหนูนอนดึก พบว่าประกอบไปด้วยประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคไม่สมบูรณ์ คำย่อ การตัดคำ และการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ผลการวิจัยพบว่า ในห้องคุณหนูนอนดึก มีจำนวนการใช้ประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า และการตัดคำมากที่สุดตามลำดับ ส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ประโยคอุทาน ดังตารางที่ 7

ตารางที่ 4.2 : แสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องคุณหนูนอนดึก

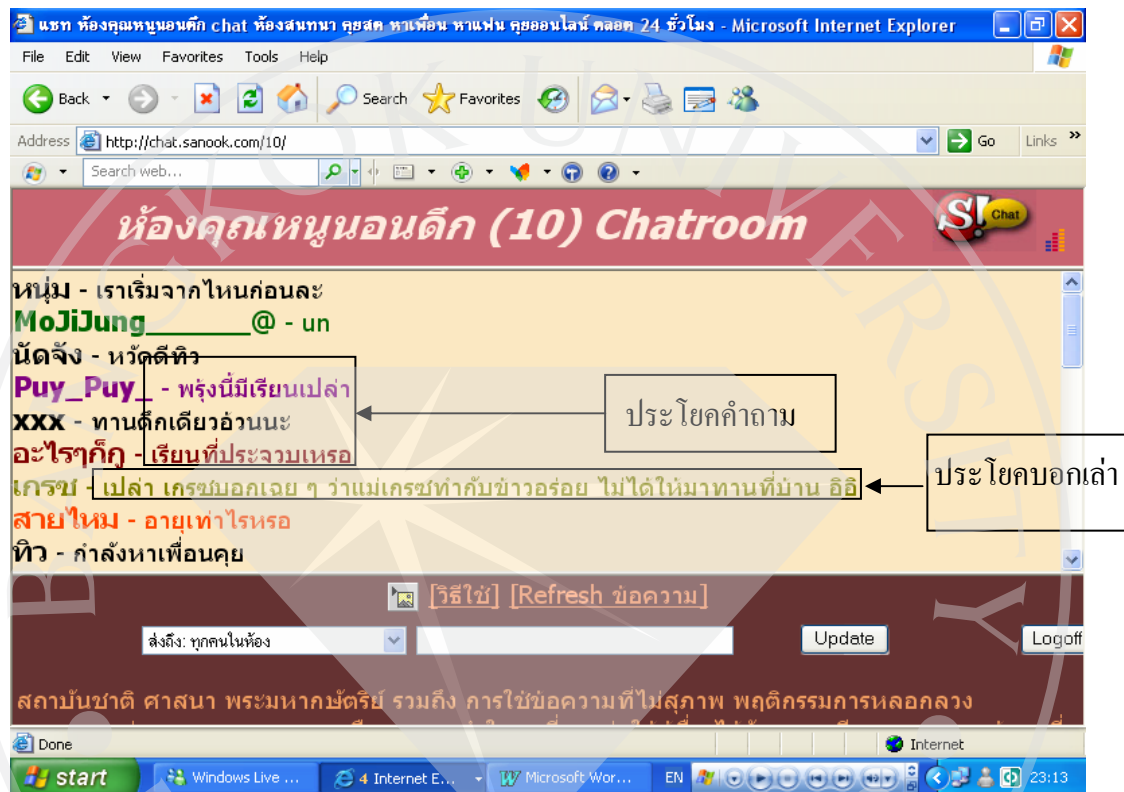
ประเภทของประโยค	จำนวน	ร้อยละ	χ^2
ประโยคคำถาม	758	30.79 %	3007.27 ***
ประโยคบอกเล่า	642	26.08 %	
การตัดคำ	286	11.62 %	
ประโยคความเดียว	243	9.87 %	
ประโยคไม่สมบูรณ์	221	8.98 %	
ประโยคทักทาย	212	8.68 %	
การใช้สัญลักษณ์	35	1.42 %	
ประโยคอำลา	30	1.22 %	
Emoticons	18	0.73 %	
คำย่อ	15	0.61 %	
ประโยคอุทาน	2	0.08 %	
รวม	2,462	100.00%	

หมายเหตุ *** = $p < .001$

เมื่อทดสอบความแตกต่างของจำนวนประโยคในห้องสนุกด้วยสถิติไค – สแควร์ พบว่ามีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 3007.27$; $p < .05$) กล่าวคือ การใช้ประโยคต่างๆภายในห้องคุณหนูนอนดึกมีจำนวนการใช้ประโยคคำถามมากที่สุดในการสนทนา

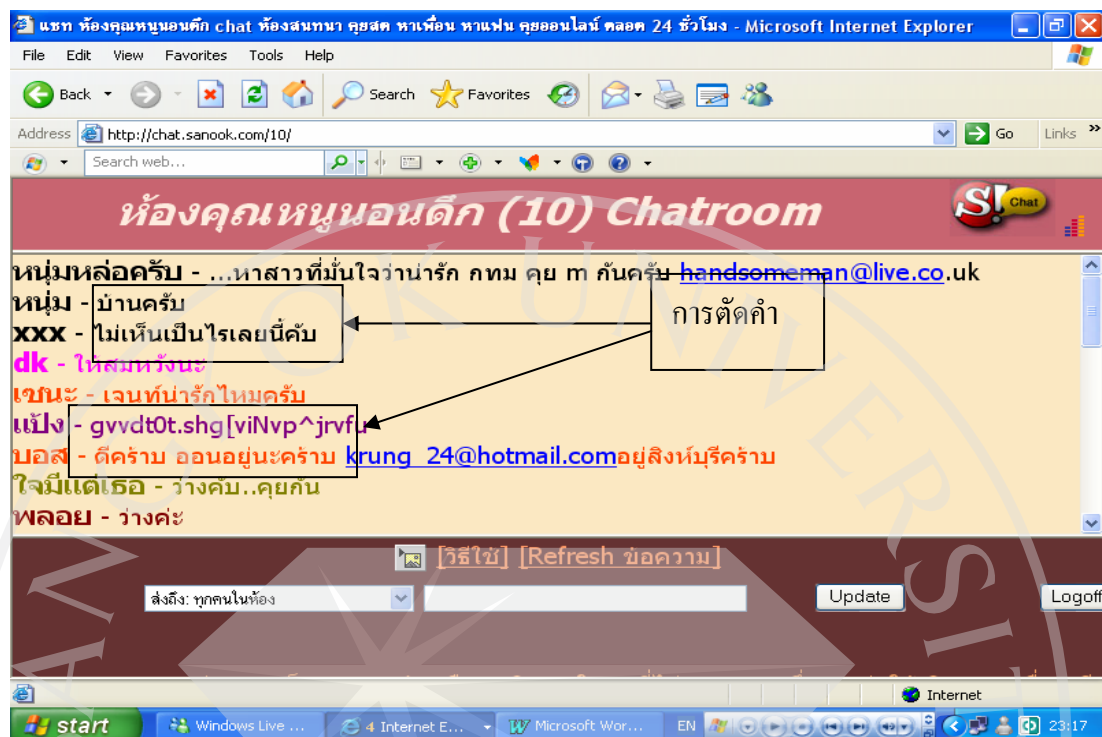
(ร้อยละ 30.79) รองลงมาคือ การใช้ประโยชน์บอกเล่า (ร้อยละ 26.08) และการตัดคำ (ร้อยละ 11.62) ส่วนประโยชน์ที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ประโยชน์ค้นหา (ร้อยละ 0.08)

ภาพที่ 4.3 : แสดงประโยคคำถามและประโยคบอกเล่า

ภาพที่ 4.4 : แสดงการตัดคำ

1.3 ห้องมหาวิทยาลัย

ผลจากการศึกษาประโยคต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาใช้สนทนาในห้องมหาวิทยาลัย พบว่า ประกอบไปด้วยประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคไม่สมบูรณ์ คำขอ การตัดคำ และการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ผลการวิจัยพบว่า ในห้องมหาลัยมีจำนวนการใช้ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว และ ประโยคบอกเล่า มากที่สุดตามลำดับ ส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ Emoticon ดังตารางที่ 8

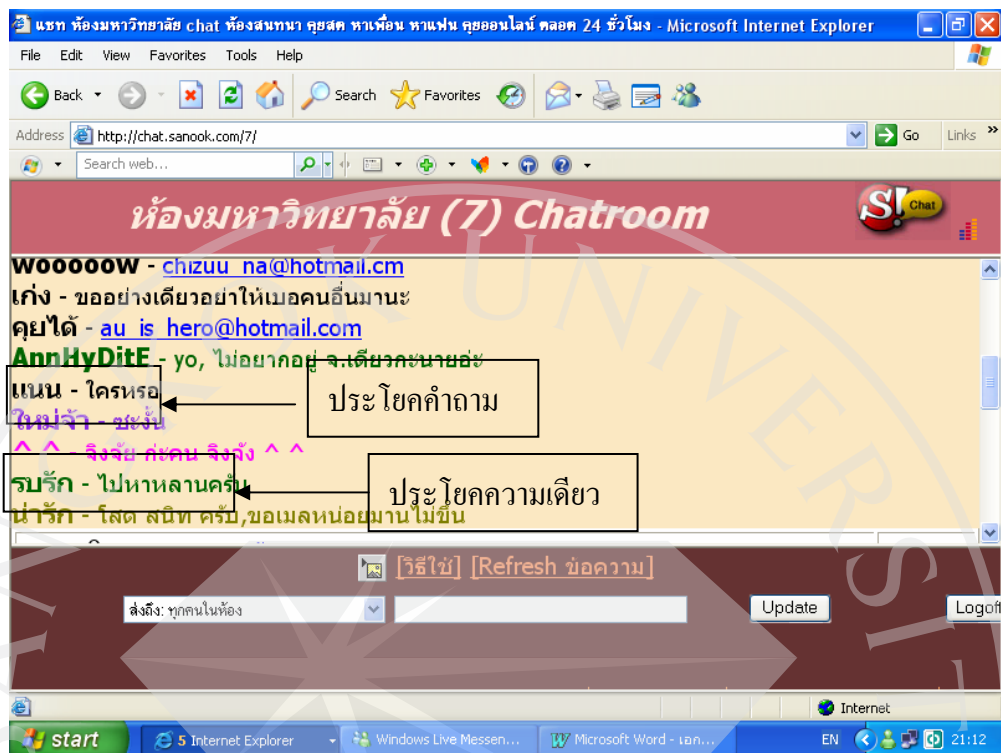
ตารางที่ 4.3 : แสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องมหาลัยวิทยาลัย

ประเภทของประโยค	จำนวน	ร้อยละ	χ^2
ประโยคคำถาม	385	23.11 %	1408.82 ***
ประโยคความเดียว	359	21.55 %	
การตัดคำ	306	18.37 %	
ประโยคบอกเล่า	242	14.53 %	
ประโยคทักทาย	130	7.80 %	
ประโยคไม่สมบูรณ์	121	7.26 %	
คำย่อ	56	3.36 %	
การใช้สัญลักษณ์	34	2.04 %	
ประโยคอำลา	18	1.08 %	
Emoticons	15	0.09 %	
ประโยคอุทาน	-	0.00%	
รวม	1,666	100.00%	

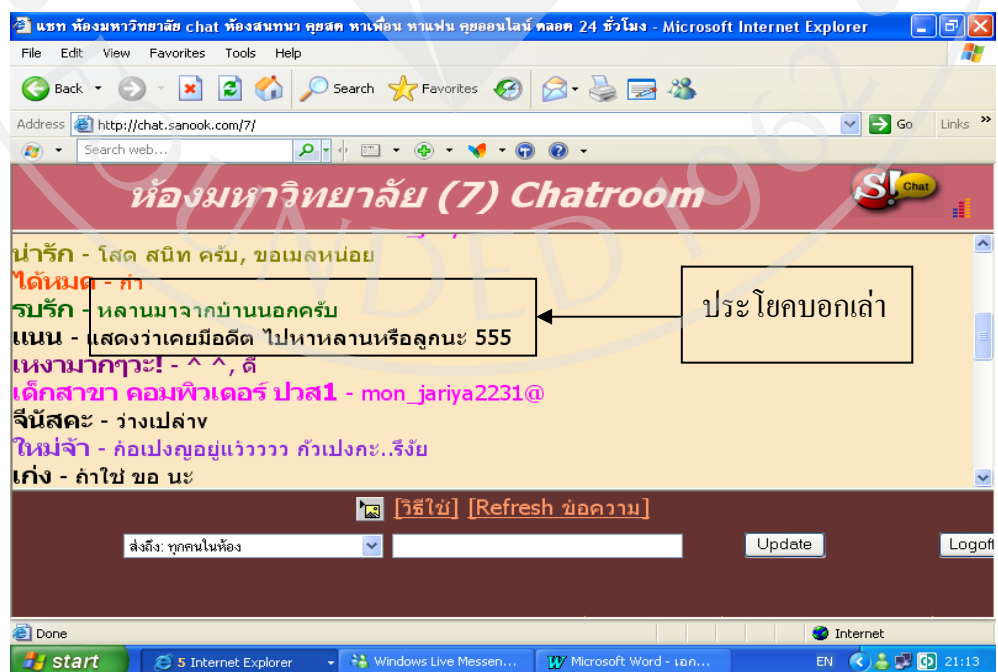
หมายเหตุ *** = $p < .001$

เมื่อทดสอบความแตกต่างของจำนวนประโยคในห้องสนุกด้วยสถิติไค – สแควร์ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($\chi^2 = 1408.82$; $p < .05$) กล่าวคือ การใช้ประโยคต่างๆภายในห้องมหาวิทยาลัยมีจำนวนการใช้ประโยคคำถามมากที่สุดในการสนทนา (ร้อยละ 23.11) รองลงมาคือ การใช้ประโยคความเดียว (ร้อยละ 21.55) และ การใช้ประโยคบอกเล่า (ร้อยละ 14.53) ส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้ Emoticon (ร้อยละ 0.09)

ภาพที่ 4.5 : แสดงการใช้ประโยคคำถามและประโยคความเดียว

ภาพที่ 4.6 : แสดงการใช้ประโยคบอกเล่า

1.4 ห้องอาวุโส

ผลจากการศึกษาประโยคต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาใช้สนทนาในห้องอาวุโส พบว่า ประกอบไปด้วย ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคไม่สมบูรณ์ คำย่อ การตัดคำ และการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ผลการวิจัยพบว่า ในห้องอาวุโสมีจำนวนการใช้ประโยคบอกเล่า และประโยคความเดียว และประโยคคำถาม มากที่สุดตามลำดับ ส่วนประโยคที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้คำย่อ ดังตารางที่ 9

ตารางที่ 4.4 : แสดงจำนวนร้อยละของจำนวนประโยคในห้องอาวุโส

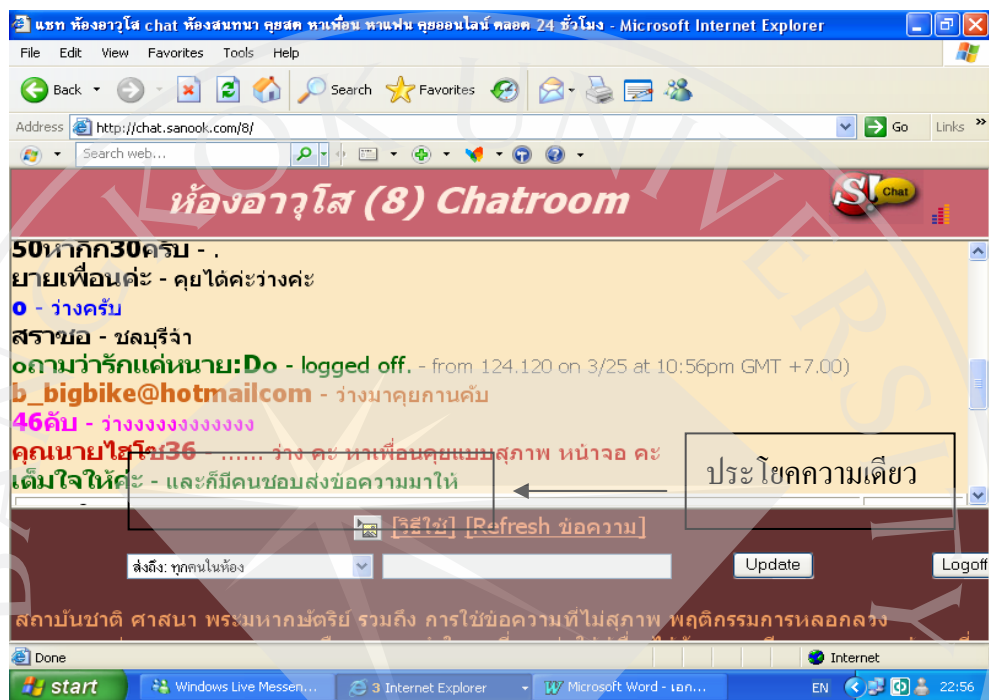
ประเภทของประโยค	จำนวน	ร้อยละ	χ^2
ประโยคบอกเล่า	407	18.57 %	952.33 ***
ประโยคความเดียว	366	16.70 %	
ประโยคคำถาม	309	14.10 %	
การตัดคำ	280	12.77 %	
ประโยคไม่สมบูรณ์	259	11.82 %	
การใช้สัญลักษณ์	196	8.94 %	
Emoticons	170	7.76 %	
ประโยคทักทาย	124	5.66 %	
ประโยคอำลา	45	2.05 %	
คำย่อ	36	1.64 %	
ประโยคอุทาน	-	0.00 %	
รวม	2,192	100.00%	

หมายเหตุ *** = $p < .001$

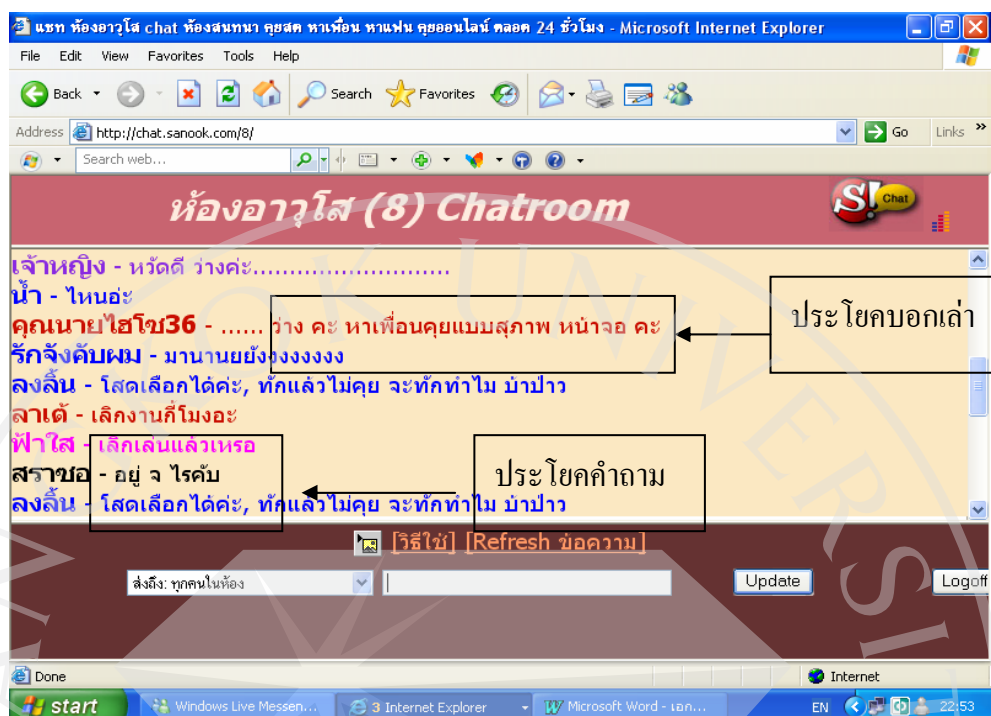
เมื่อทดสอบความแตกต่างของจำนวนประโยคในห้องสนุกด้วยสถิติไค – สแควร์ พบว่า มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($\chi^2 = 952.33$; $p < .05$) กล่าวคือ การใช้ประโยคต่างๆภายในห้องอาวุโสมีจำนวนการใช้การใช้ประโยคบอกเล่า มากที่สุดในการสนทนามากที่สุด

(ร้อยละ18.57) รองลงมาคือ การใช้ประโยชน์ความเดียว (ร้อยละ16.70) และประโยชน์คำถาม (ร้อยละ 14.10) ส่วนประโยชน์ที่มีการใช้น้อยที่สุด คือ การใช้คำย่อ (ร้อยละ1.64)

ภาพที่ 4.7 : แสดงการใช้ประโยชน์ความเดียว

ภาพที่ 4.8 : แสดงการใช้ประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม

ตารางที่ 4.5 : ตารางสรุปเปรียบเทียบประโยคที่มีการใช้มากที่สุดในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง

ห้องสนทนา	ประโยคบอกเล่า	ประโยคความเดียว	ประโยคคำถาม	การตัดคำ
ห้องสนุก	18.09%	15.81%	8.92%	28.05%
ห้องคุณหนูอนดิก	26.08%	9.87%	30.79%	11.62%
ห้องมหาวิทยาลัย	14.53%	21.55%	23.11%	18.37%
ห้องอาวุโส	18.57%	16.70%	14.10%	12.77%

2. การใช้สัญลักษณ์

ผู้สนทนาในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ใช้สัญลักษณ์ในการสนทนาโดยแบ่งออกได้เป็น 3 ประเภท ได้แก่ สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นรูปภาพ (Emoticons) เครื่องหมายศิลปะอักษรแอสกี (ASCII ART) และข้อความที่ใช้สื่ออารมณ์ ในการสนทนา

2.1 สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นรูปภาพ (Emoticons) เป็นการใช้สัญลักษณ์ประกอบข้อความในการสนทนา โดยเจตนาของผู้สนทนาต้องการที่จะแสดงออกถึงอารมณ์และความรู้สึก และในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องมีสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ให้ผู้สนทนาเลือกใช้มากมาย ซึ่งมีตัวอย่างดังต่อไปนี้

ตารางที่ 11 : ตารางแสดงตัวอย่างสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ในห้องสนทนา

ผู้ที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนานอกจากจะใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ในการแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึกในขณะที่สนทนาแล้ว ยังใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ในการสนทนาเพื่อแสดงออกถึงความเป็นตัวตนในการสนทนาด้วย ซึ่งสัญลักษณ์ที่ใช้ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ได้แก่ สัญลักษณ์ภาพแสดงอาการดีใจ เสียใจ ร้องไห้ สัญลักษณ์รูปหัวใจ สัญลักษณ์รูปดอกไม้ สัญลักษณ์รูปห่วง สัญลักษณ์รูปขวดนม สัญลักษณ์รูปขวดเหล้า สัญลักษณ์รูปพิซซ่า สัญลักษณ์รูปปืน สัญลักษณ์รูปนก สัญลักษณ์รูปวิหค สัญลักษณ์รูปมือ โดยมีจำนวนการใช้สัญลักษณ์ภาพต่างๆ ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.7 : ตารางแสดงจำนวนการใช้สัญลักษณ์ภาพ

สัญลักษณ์ (Emoticons)	ห้องสนุก	ห้องคุณหนูนอนดิ๊ก	ห้องมหาวิทยาลัย	ห้องอาวุโส
	13	2	5	30
	-	-	-	2
	4	-	-	2
	9	4	8	5
	9	5	-	-
	-	1	-	-
	-	3	-	2
	-	4	-	-
	-	-	-	1
	-	-	-	5
	-	-	-	4
	-	-	-	5
รวม	35	19	13	51

จากการใช้สัญลักษณ์ภาพในตารางผู้สนทนาใช้สัญลักษณ์ภาพ (Emoticons) ในแบบต่างๆ เพื่อให้เห็นภาพและความรู้สึกที่ชัดเจนมากขึ้น โดยสัญลักษณ์แต่ละแบบจะสื่อความหมายต่างๆ

ดังนี้

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนามีอาการดีใจ โกรธ หรือร้องไห้

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนาต้องการที่จะแสดงความรัก

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนาต้องการที่จะแสดงความเป็นห่วง

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนายกำลังสนทนากันเรื่องของอาหาร

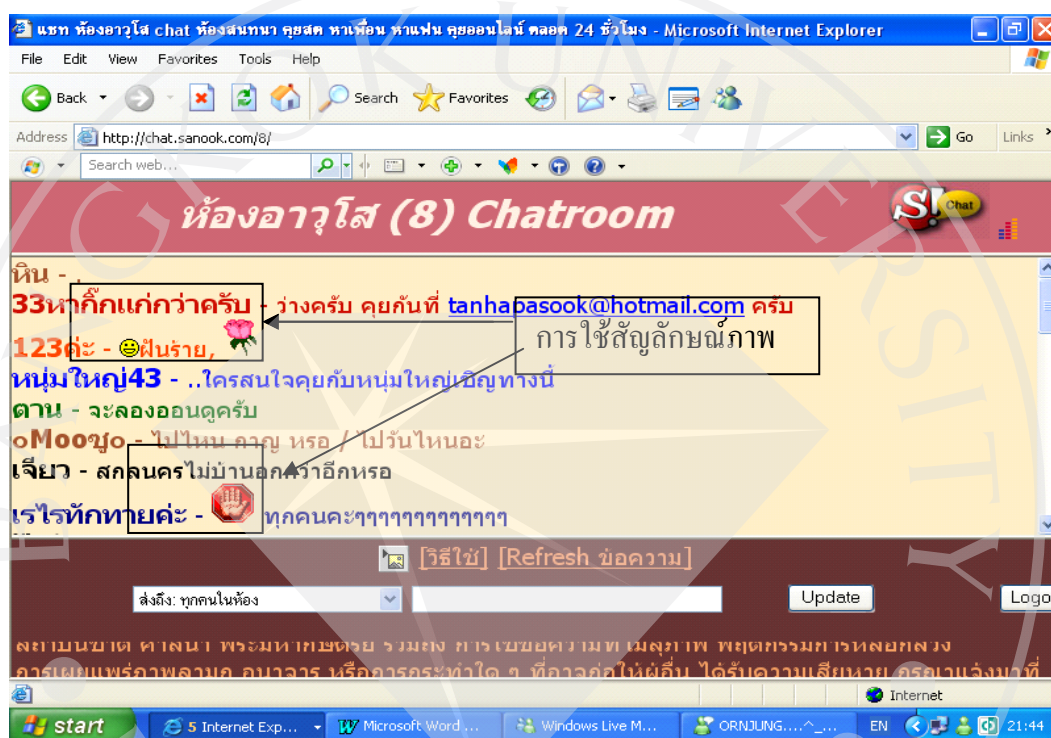
ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนาต้องการจะบินหรือลอย

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนากำลังฟังวิทยุ

ใช้เพื่อสื่อความหมายว่าผู้สนทนาต้องการขอร้องให้หยุด หรือ ห้าม

ภาพที่ 4.9 : แสดงการใช้สัญลักษณ์รูปภาพ

2.2 การใช้ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART)

ผู้สนทนาจะพิมพ์รูปแบบที่มีเครื่องหมายที่ปรากฏบนแป้นพิมพ์หรืออาจผสมผสานกับตัวอักษรภาษาอังกฤษเพื่อแสดงออกทางอารมณ์และความรู้สึก ตัวอย่างเช่น

- :p เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาแลบลิ้นล้อเล่น
- :-O เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาตกตะลึงอ้าปากค้าง
- :-D เพื่อแสดงว่าผู้สนทนากำลังยิ้มแจ่มอยู่
- ^_^ เพื่อแสดงว่าผู้สนทนายิ้มจนแก้มปริ

นอกจากนี้ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องมีการใช้ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART) ดังต่อไปนี้คือ *-* *- T_T (-_) ^^ ^0^ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นถึงอารมณ์ที่ผู้สนทนา รู้สึกอยู่ในขณะนั้น โดยมีจำนวนการใช้ตัวอักษรแอสกีแบบต่างๆในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.8 : ตารางแสดงจำนวนการใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART)

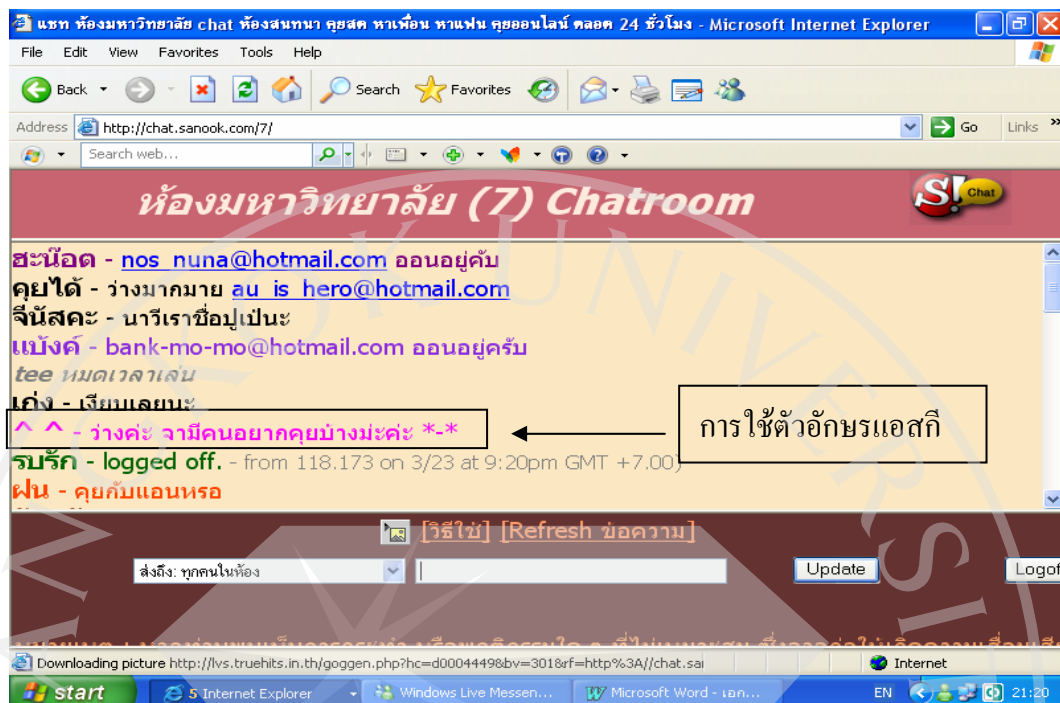
สัญลักษณ์แอสกี (ASCII ART)	ห้องสนุก	ห้องคุณหนูนอนดึก	ห้องมหาวิทยาลัย	ห้องอาวูโศ
-	5	3	3	2
-*-	1	1	2	4
^^	1	-	7	-
^0^	-	1	1	-
T_T	-	1	-	-
(-_-)	-	-	1	-
รวม	7	6	14	6

จากการใช้ตัวอักษรแอสกีในตารางผู้สนทนาใช้สัญลักษณ์ตัวอักษรแอสกีในแบบต่าง ๆ เพื่อให้เห็นภาพและความรู้สึกที่ชัดเจนมากขึ้น โดยสัญลักษณ์แต่ละแบบจะสื่อความหมายต่าง ๆ ดังนี้

-	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนากำลังผิดหวัง
-*-	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนากำลังเบื่อ หรือ เซ็ง
^^	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนายิ้มแบบปกติ แบบธรรมดาๆ
^0^	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนายิ้มแบบอมยิ้ม
T_T	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนากำลังร้องไห้
(-_-)	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาไม่พอใจ

นอกจากผู้สนทนาในห้องสนทนาจะใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นรูปภาพกันเป็นจำนวนมากแล้ว การใช้ตัวอักษรแอสกีก็เป็นที่ยอมรับเช่นกัน เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนามีปัจจุบันยังข้อจำกัดในการถ่ายทอดความรู้สึกและภาษาท่าทาง การใช้ภาษาแอสกีจึงทำให้ผู้สนทนาสามารถแสดงอารมณ์ ความรู้สึกให้ผู้สนทนาได้รับรู้

ภาพที่ 4.10 : แสดงการใช้ตัวอักษรแอสกี

2.3 การใช้ข้อความสื่ออารมณ์

ผู้สนทนาจะพิมพ์ข้อความที่หรือประโยคในการสนทนาที่มีลักษณะแปลกแตกต่างจากที่เคยพบเห็นหรือได้ยินในชีวิตประจำวันนั้น เพื่อแสดงถึงความรู้สึกที่มีในขณะนั้นออกมาเป็นข้อความ ตัวอย่างเช่น การหัวเราะ เป็นการแสดงออกถึงความสุข ความพึงพอใจที่ได้รับการตอบสนองเช่นเดียวกัน โดยผู้สนทนาจะใช้คำเลียนเสียง ได้แก่ เอะๆ ฮ่าๆ อืออือ และ 555 เป็นต้น โดยในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องได้มีการใช้ข้อความสื่ออารมณ์ดังนี้

ตารางที่ 4.9 : ตารางแสดงจำนวนการใช้ข้อความสื่ออารมณ์

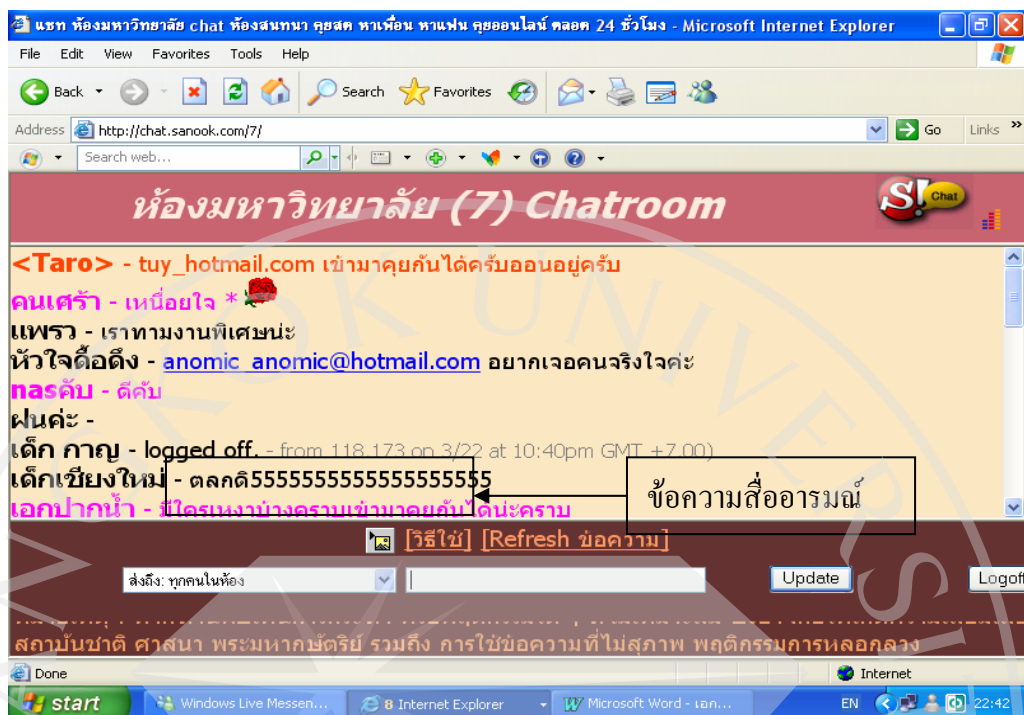
ข้อความสื่ออารมณ์	ห้องสนุก	ห้องคุณหนูนอนดิ๊ก	ห้องมหาวิทยาลัย	ห้องอาวูโส
555	32	19	14	32
ออิอิ	23	11	4	17
เหอ เหอ	26	1	-	-
หุ หุ หุ	1	1	-	-
รวม	82	32	18	49

จากการใช้ข้อความสื่ออารมณ์ในตารางผู้สนทนาข้อความสื่ออารมณ์ในแบบต่างๆ เพื่อให้เห็นภาพและความรู้สึกที่ชัดเจนมากขึ้น โดยข้อความสื่ออารมณ์แต่ละแบบจะสื่อความหมายต่าง ๆ ดังนี้

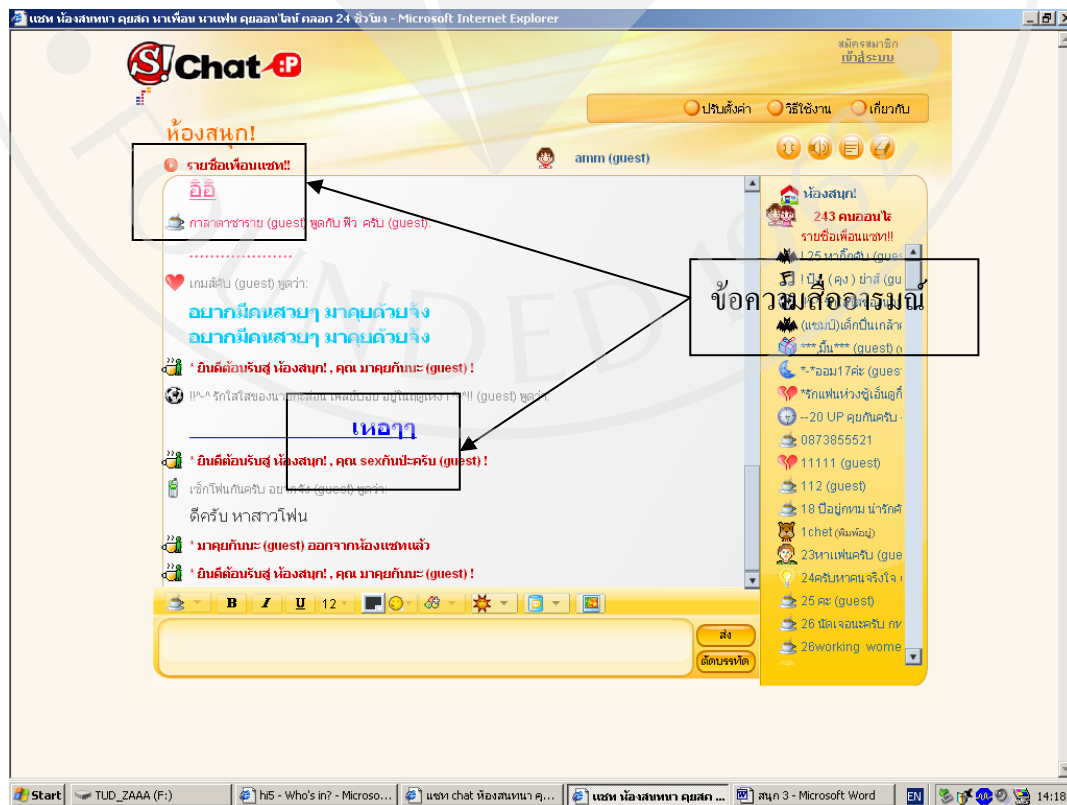
555	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาหัวเราะอย่างมีความสุข
ออิอิ	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาหัวเราะแบบเงินอาย
เหอ เหอ	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาหัวเราะแบบไม่เต็มใจ
หุ หุ	เพื่อแสดงว่าผู้สนทนาหัวเราะแบบงง ๆ

จะเห็นได้ว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาใช้ข้อความสื่ออารมณ์ในการสนทนา เพื่อแสดงความคิดเห็นโดยผ่านรูปแบบการเขียน เนื่องจากผู้สนทนาไม่สามารถบอกถึงอารมณ์ของตนเองได้ชัดเจนเหมือนการสนทนาปกติ ดังนั้น ผู้สนทนาจึงมักใช้คำที่แสดงอารมณ์ของตนประกอบการสนทนา เพื่อให้ความรู้สึกเหมือนการสนทนาที่เกิดขึ้นจริงมากกว่าการสนทนาผ่านตัวอักษรปกติ อีกทั้งยังสื่อถึงอารมณ์ที่เกิดขึ้นในขณะนั้น ได้ดีกว่าอีกด้วย

ภาพที่ 4.11 : การใช้ข้อความสื่ออารมณ์

ภาพที่ 4.12 : แสดงการใช้ข้อความสื่ออารมณ์

ตารางที่ 4.10 : ตารางสรุปจำนวนการใช้สัญลักษณ์ของทั้ง 4 ห้อง

รูปแบบ	ห้องสนุก	ห้องคุณหนูนอนดิ๊ก	ห้องมหาวิทยาลัย	ห้องอาวูโส
สัญลักษณ์ภาพ (Emoticons)	35	19	13	51
ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART)	7	6	14	6
ตัวอักษรสื่อ อารมณ์	82	32	18	49

ที่กล่าวไปแล้วข้างต้นเป็นผลวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ประโยคต่าง ๆ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว การตัดคำ ที่ใช้ในห้องสนุก ห้องคุณหนูนอนดิ๊ก ห้องมหาวิทยาลัย ห้องอาวูโส รวมไปถึงการใช้สัญลักษณ์ในรูปแบบต่าง ๆ เช่นการใช้สัญลักษณ์ที่เป็นรูปภาพ การใช้ตัวอักษรแอสกี และการใช้ข้อความสื่ออารมณ์ในการสนทนา ในส่วนต่อไปจะเป็นการวิเคราะห์ผลการสัมภาษณ์เชิงลึกของนักศึกษา ผู้ใช้ทั่วไป และความคิดเห็นของนักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทยและนักเทคโนโลยี

ส่วนที่ 2 ผลการสัมภาษณ์เชิงลึก

เพื่อทราบถึงการใช้ภาษาที่ผู้สนทนาใช้ในห้องสนทนา ผู้วิจัยจึงสัมภาษณ์นักศึกษา จำนวน 10 คน และผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน และเพื่อให้ทราบถึงความคิดเห็นที่มีต่อการใช้ภาษาที่วัยรุ่นใช้สนทนาทางห้องสนทนา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญด้านภาษา ดังต่อไปนี้

1. นักภาษาศาสตร์คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2 ท่าน
 ผศ.ดร. วิโรจน์ อรุณมานะกุล
 ดร. ชีรภรณ์ รัตธรรมกุล
2. อาจารย์สอนวิชาภาษาไทยคณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2 ท่าน
 ดร. ศิรพร ภัคดีผาสุข
 ดร. ประมินทร์ จารุจร
3. นักเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยพระจอมเกล้า
 พระนครเหนือ 2 ท่าน
 อ. ศิพาลี นุชิตประสิทธิ์ชัย
 อ. ศุสดี บุญรอด

ผลการสัมภาษณ์มีดังต่อไปนี้

ผลการสัมภาษณ์นักศึกษา

ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์นักศึกษาที่เข้ามาใช้บริการในร้านอินเทอร์เน็ตหน้ามหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 5 คน และหน้ามหาวิทยาลัยหอการค้าไทย จำนวน 5 คน โดยเลือกนักศึกษาที่กำลังสนทนาในห้องสนทนาขณะนั้น และขอความร่วมมือในการสัมภาษณ์ โดยศึกษาประเด็นดังต่อไปนี้ 1) การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ในด้านการเรียนหรือการทำงาน 2) การนำคำที่เขียนคล้ายกันมาใช้ในการสนทนา การใช้คำย่อคำและการตัดคำ 3) ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดในการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เช่น สื่อ / เทคโนโลยี

การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน

จากการสัมภาษณ์นักศึกษาถึงการนำภาษาในห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน พบว่านักศึกษาที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาไม่ได้นำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวันโดยจะใช้แต่เฉพาะในห้องสนทนาเท่านั้น โดยมองว่าไม่เหมาะสม แต่ถ้าหากใช้เพื่อฝากข้อความหรือส่งอีเมลล์ให้กับเพื่อนสนิทก็จะใช้ภาษาทางห้องสนทนาบ้างเป็นบางครั้ง นอกจากนี้ยังมีความเห็นว่าภาษาทางห้องสนทนาพิมพ์ง่าย สะดวกและรวดเร็วแสดงออกถึงอารมณ์ต่างๆ แทนการสนทนาได้เป็นอย่างดี และผู้อ่านก็สามารถเข้าใจได้ว่าต้องการสื่อสารถึงอะไร แต่ไม่เหมาะจะนำมาใช้ในการเขียนที่เป็นทางการ เช่น การเขียนรายงานหรือการส่งจดหมายโต้ตอบที่เป็นทางการนั้น ซึ่งนักศึกษากล่าวว่า “ถ้าเป็นการเขียนที่เป็นทางการ เช่นการเขียนรายงานจะไม่ใช้ เพราะ เขียนออกมาแล้วดูไม่ดี ไม่เหมาะสมเพราะการเขียนรายงานหรือส่งจดหมายมีความเป็นทางการจึงไม่ควรนำภาษาเหล่านี้มาใช้ และสามารถแยกแยะระหว่างภาษาเขียนกับภาษาในการแชทออกว่าสมควรหรือไม่”

การใช้คำ

การใช้คำต่าง ๆ ภายในห้องสนทนา เช่น การเขียนคำที่อ่านเหมือนกันแต่เขียนไม่เหมือนกัน การใช้คำหยาบ หรือการตัดคำนั้น พบว่า นักศึกษาเลือกที่จะใช้คำที่มีการอ่านเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน เช่น “หน้า” ก็เขียนเป็น “น่า” หรือ “กรรม” ก็เขียนเป็น “กำ” แทน หรือการตัดคำให้สั้นลง เช่น คำว่า “สวัสดิ - ดี” “ใจ - จัย” เนื่องจากต้องการสื่อสารให้ทันกับเวลา เน้นความสะดวกและรวดเร็ว สั้น กระชับ ได้ใจความ ทำให้ง่ายต่อการพิมพ์ ไม่ต้องใช้ตัวอักษรมากในการสนทนา และยังเป็นที่น่าสนใจร่วมกันในกลุ่มผู้ที่สนทนาด้วย โดยนักศึกษากล่าวว่า “เคยใช้คำที่เขียนคล้ายกันและตัดคำเวลาสนทนา เพราะพิมพ์ง่าย และเป็นคำพ้องเสียงที่ออกเสียงออกมาเหมือนกัน ประหยัดเวลา สะดวกในการพิมพ์ ไม่ต้องพิมพ์ยาว มันสั้นดี สามารถเข้าใจได้และมันเป็นภาษาที่ใช้กันมากในการสนทนาทางห้องสนทนาด้วย แล้วก็เป็นที่เข้าใจกันในหมู่ของผู้สนทนาในอินเทอร์เน็ต”

ส่วนการใช้คำหยาบคาย เช่น คำว่า “มึง” ก็เขียนเป็น “เมิง” หรือ คำว่า “กู” ก็เขียนเป็น “กรู” นั้นเพื่อให้ดูสุภาพขึ้นและไม่ให้ดูเป็นคำที่รุนแรงเกินไป อีกประการหนึ่งเป็นเพราะห้องสนทนาบางห้องจะไม่อนุญาตให้ผู้สนทนาใช้คำหยาบคาย จึงต้องใช้คำใกล้เคียงกันแต่มีความหมายเหมือนเดิมเพื่อสื่อสารกันในห้องสนทนา ซึ่งนักศึกษากล่าวว่า “การใช้คำว่า “เมิง” แทน “มึง” เพราะโดนบล็อกพิมพ์ไม่ได้ และคำว่า “เมิง” ฟังแล้วสุภาพ กว่า “มึง” หรือ “กรู” ก็จะสุภาพกว่า “กู”

การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons)

นอกจากการใช้คำที่คล้ายกัน การใช้คำหยาบคาย และการย่อคำแล้ว ยังมีการสื่อสารอีกประเภทหนึ่งคือการใช้ Emoticons หรือสัญลักษณ์สื่ออารมณ์รูปแบบต่างๆ ในการสนทนา สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ในห้องสนทนาเป็นที่นิยมมากในกลุ่มนักศึกษาหรือกลุ่มผู้ที่เข้าไปสนทนาในห้องสนทนา เหตุที่นักศึกษาเลือกใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ก็เพราะต้องการแสดงความรู้สึกให้คู่สนทนาทราบและทำให้เห็นภาพชัดเจนกว่าการพิมพ์ข้อความ อีกทั้งสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ก็มีความน่ารักและมีการแสดงอารมณ์ที่หลากหลายเพราะมีความหมายอยู่ในตัวของมันเองอยู่แล้ว ทำให้ไม่ต้องอธิบายหรือพิมพ์ข้อความยาวๆ ในการสนทนา โดยนักศึกษาคณะหนึ่งกล่าวว่า

“ใช้ Emoticons เพราะบางทีมันให้ความรู้สึกในการแสดงออกมากกว่าการพิมพ์ข้อความ และมีลูกเล่นหลากหลาย เห็นภาพชัดเจนไม่ซับซ้อน และไม่ต้องพิมพ์ให้มากความเป็นการสื่อสารแบบหนึ่งที่ไม่ต้องใช้คำพูดก็สามารถเข้าใจกันได้เฉพาะกลุ่ม เพราะการสนทนาบนอินเทอร์เน็ตไม่เห็นหน้าของบุคคล จึงใช้สัญลักษณ์เป็นสื่อทางอารมณ์ความรู้สึก”

เหตุผลที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนา

การที่นักศึกษาเลือกที่จะเข้าไปสนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเป็นเพราะต้องการประหยัดค่าใช้จ่าย เช่น ค่าโทรศัพท์ อีกทั้งยังสะดวกและรวดเร็ว สามารถรู้จักเพื่อนใหม่จำนวนมากภายในระยะเวลาอันสั้น และยังสามารถสนทนาได้พร้อมกันหลายคน ซึ่งนักศึกษาจะเข้ามาสนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเมื่อมีเวลาว่างจากการเรียนหรือการทำงาน โดยนักศึกษาคณะหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “การสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเราสามารถคุยกับหลายๆ คนได้ในเวลาเดียวกัน แล้วได้คุยกับเพื่อนใหม่ ๆ แต่จะสนทนาไม่บ่อย และไม่ทุกวัน จะเล่นก็ต่อเมื่อว่างจากการทำงานเท่านั้น” โดยในหนึ่งสัปดาห์จะเข้ามาสนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเพียง 2 – 3 ครั้ง เท่านั้น และยังมีมองว่าการใช้ภาษาในห้องสนทนาเป็นเหมือนแฟชั่นหรือเป็นกระแสนิยมที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงตามกาลเวลาและยุคสมัย โดยนักศึกษาคณะนี้ได้กล่าวว่า “ภาษาในห้องสนทนาจึงเปลี่ยนไปตามกาลเวลา เพราะแต่ละยุคก็จะมีเปลี่ยนแปลงและโลกหมุนไปทุกวัน ดังนั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกที่ภาษาจะเปลี่ยนและขึ้นอยู่กับวัยรุ่นในช่วงนั้น ๆ”

ผลของเทคโนโลยี

นักศึกษามองว่าเทคโนโลยีมีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เนื่องจากการสื่อสารทางห้องสนทนาต้องใช้คอมพิวเตอร์ในการสนทนาทำให้มีข้อจำกัดในการพิมพ์ข้อความ ทำให้ต้องปรับการใช้ภาษาให้มีความกระชับและสั้นลงในการสนทนา ซึ่งนักศึกษาคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “เทคโนโลยี มีผล เพราะบางครั้งเราต้องการความรวดเร็วในการสื่อสารและได้ใจความ จึงทำให้ใช้บ่อยจนเคยชินกับคำ ๆ นั้นจึงทำให้เขียนผิดได้”

ผลของสื่อมวลชน

นักศึกษาเห็นว่าสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตเปลี่ยนแปลงเพราะสื่อส่วนมากจะนำเสนอภาษาที่ถูกต้อง เนื่องจากเป็นสื่อที่ถ่ายทอดสู่มวลชนต้องจึงใช้ภาษาทางการจากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มนักศึกษาที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาโดยนักศึกษาได้แสดงความคิดเห็นต่อการใช้ภาษาในห้องสนทนาในประเด็นต่างๆ เช่น การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน การตัดคำในการสนทนา หรือ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในห้องสนทนา เป็นต้น

ต่อไปนี้จะกล่าวถึงรายละเอียดผลการสัมภาษณ์ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตในประเด็นต่าง ๆ
ผลการสัมภาษณ์ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต

ผู้วิจัยได้ทำการสัมภาษณ์ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจำนวน 10 คน โดยแบ่งเป็นชาย 5 คน และหญิง 5 คน ที่ศูนย์การค้าสยามโดยผู้ให้สัมภาษณ์ต้องเป็นผู้ที่เคยเข้าไปสนทนาทางห้องสนทนาอย่างน้อย 3 ครั้งขึ้นไป ภายในระยะเวลา 6 เดือน โดยผู้วิจัยเข้าไปแนะนำตัวกับกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตและขอสัมภาษณ์ ในประเด็นดังต่อไปนี้ 1) การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน เช่น ในด้านการเรียนหรือการทำงาน 2) การนำคำที่เขียนคล้ายกันมาใช้ในการสนทนา การย่อคำและการตัดคำ 3) ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดในการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เช่น สื่อ / เทคโนโลยี

การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาได้นำภาษาในห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากความเคยชินและการใช้เป็นประจำทำให้คุ้นเคยกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนา โดยนำเฉพาะบางคำมาสื่อสารในการพูดหรือส่งข้อความทางโทรศัพท์กับเพื่อนในกลุ่ม อีกทั้งยังใช้ส่งอีเมลล์หรือฝากข้อความต่าง ๆ เนื่องจากเป็นภาษาที่เข้าใจง่าย มีความกระชับ สะดวก รวดเร็วในการพิมพ์ ทำให้ข้อความมีความน่าสนใจ สามารถดึงดูดคนให้เข้ามาอ่านข้อความได้ ซึ่งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกล่าวว่า “เคยใช้ภาษาทางห้องสนทนาในการส่งอีเมลล์หรือโพสต์ข้อความ เพราะคิดว่าคนส่วนใหญ่ที่เข้ามาอ่านหรือสนทนากับเรามีความเข้าใจเราอยู่แล้ว และพวกเขาก็ใช้ภาษาแบบนี้กันทั่วไป คิดว่าใช้ภาษาที่เขทกันทำให้เข้าใจกันง่ายกว่า”

นอกจากนี้ ผู้สนทนาทางอินเทอร์เน็ตยังยอมรับและใช้ภาษาทางห้องสนทนาเป็นจำนวนมาก ซึ่งเป็นภาษาที่เข้าใจกันเฉพาะกลุ่มเนื่องจากไม่ต้องการความเป็นทางการในการสื่อสารมากนัก เพราะภาษาที่ใช้สนทนาส่วนใหญ่จะเป็นภาษาพูด เช่น “คิ๊จ้า” หรือ “บายดีปะ” เป็นต้น เพื่อทำให้เกิดความรวดเร็วในการสื่อสาร ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ทดสอบผู้สนทนาทางอินเทอร์เน็ตโดยให้ใช้ภาษาเขียนในการสนทนาทางห้องสนทนา ซึ่งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตระบุว่า การใช้ภาษาเขียนในห้องสนทนาทำให้เสียเวลาในการพิมพ์และภาษาเขียนจะเขียนยาวกว่าภาษาแชทที่มีความใกล้เคียงกับภาษาพูด จึงทำให้รู้สึกไม่ถนัดและทำให้เสียเวลาในการคิดคำเขียนเวลาสนทนา รวมไปถึงมีความเป็นทางการมากเกินไปในการสนทนา โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกล่าวว่า “มันอึดอัดนิดหน่อยและไม่ค่อยถนัดเพราะภาษาแชทมันเป็นภาษาพูด ต้องการความไวในการพิมพ์และการสนทนา ซึ่งถ้าใช้ภาษาเขียนจะเขียนยาวกว่าภาษาแชทและทำให้ต้องมานั่งนึกคำที่จะเขียนอีก ส่วนใหญ่จะใช้ภาษาแชทเพราะสั้นกระชับทำให้การสื่อสารรวดเร็วเหมือนเวลาเราคุยกันและสามารถแสดงอารมณ์ของผู้พูดได้ด้วย”

นอกจากนี้การเขียนที่เป็นทางการ ได้แก่ การเขียนรายงานหรือการส่งจดหมายนั้น ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตระบุว่าจะไม่นำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ เนื่องจากไม่เหมาะสมเพราะรายงานหรือจดหมายนั้นเป็นทางการ อีกทั้งยังเป็นการสื่อสารกับบุคคลที่เป็นผู้ใหญ่หรือบุคคลที่ไม่เคยรู้จักกันมาก่อน จึงต้องใช้ภาษาที่เป็นทางการและสุภาพ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกล่าวว่า “ไม่เคยนำภาษาทางห้องสนทนามาเขียนรายงานหรือส่งจดหมายโต้ตอบ เพราะ การเขียนรายงานหรือการส่งจดหมายโต้ตอบ ระดับภาษาที่ใช้มักจะเป็นภาษากึ่งทางการหรือภาษาทางการซึ่งจะต้องระมัดระวังในการใช้ภาษากับบุคคลที่เราติดต่อสื่อสารด้วย”

การใช้คำ

การใช้คำต่าง ๆ ภายในห้องสนทนา เช่น การเขียนคำที่อ่านเหมือนกันแต่เขียนไม่เหมือนกัน การใช้คำหยابหรือการตัดคำนั้น พบว่า ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลือกที่จะใช้คำที่มีการอ่านเหมือนกันแต่เขียนต่างกัน เช่น “เธอ” ก็เขียนเป็น “เทอ” หรือ “ก็” ก็เขียนเป็น “ก้อ” แทน หรือการตัดคำให้สั้นลง เช่น คำว่า “กลัว- กัว” หรือ “ใจ- จัย” เพราะพิมพ์ง่ายและสั้น ไม่ต้องเสียเวลาในการพิมพ์ข้อความยาว ๆ และเป็นที่ใช้กันในกลุ่มคนที่สนทนาด้วย โดยเข้าใจความหมายตรงกันว่า คำนี้หมายถึงสิ่งใด ทำให้การสนทนาในขณะนั้นมีความน่าสนใจ โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นว่า “ทำให้รู้สึกเหมือนเราเป็นพวกเดียวกัน เพราะใครๆก็ใช้กัน เช่น คำว่า “พี” ก็เปลี่ยนเป็น “เพ” ทำให้มีความหลากหลายและไม่ทำให้เสียเวลาในการพิมพ์”

ส่วนการใช้คำหยابคาย เช่น คำว่า “มิง” ก็เขียนเป็น “เมิง” หรือ คำว่า “สัตว์” ก็เขียนเป็น “สาด” นั้นเพราะว่าพิมพ์แล้วดูสุภาพมากกว่า ทำให้ภาษาไม่หยابคายเกินไป อีกทั้งยังสร้างความเป็น

กันเอง รวมไปถึงสร้างความสนิทสนมระหว่างผู้ที่สนทนาด้วย นอกจากนี้ห้องสนทนาบางห้องไม่อนุญาตให้ใช้คำหยาบคาย ทำให้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลือกใช้คำหยาบและหาคำที่ออกเสียงใกล้เคียงมาใช้แทน โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกล่าวว่า “คิดว่าบางครั้งการใช้ภาษาแบบเพื่อนจาก “มึง” เป็น “เมิง” นั้น ดูอ่อนลง ไม่แข็งเกินไปในการคุย และดูไม่ก้าวร้าวจนเกินไป”

การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons)

เหตุที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลือกใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ก็เพราะสามารถแสดงอารมณ์ได้ชัดเจนมากกว่าการพิมพ์ข้อความและเพิ่มอรรถรสให้กับการสนทนา เพราะการพิมพ์แต่ข้อความเพียงอย่างเดียวทำให้ไม่น่าสนใจ อีกทั้งสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ยังมีอารมณ์ให้เลือกใช้ได้หลากหลาย เช่น เศร้า หัวเราะ ดีใจ หรือ ร้องไห้ เป็นต้น ทำให้ผู้ที่สนทนาด้วยเข้าใจอารมณ์และความรู้สึกในขณะสนทนา เพราะบางทีการพิมพ์ข้อความก็ไม่สามารถที่จะแสดงอารมณ์ให้ผู้สนทนาด้วยทราบถึงความรู้สึกในขณะนั้น ซึ่งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตกล่าวว่า “สัญลักษณ์เป็นตัวเพิ่มความหลากหลายในการสนทนาทำให้การสนทนาไม่น่าเบื่อ”

เหตุผลที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนา

การที่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเลือกใช้ที่จะเข้ามาสนทนาในห้องสนทนาทางอินเทอร์เน็ตเป็นเพราะสะดวก รวดเร็ว ประหยัด อีกทั้งสามารถสนทนากับบุคคลได้เป็นจำนวนมากและสามารถสนทนาได้นานโดยไม่มีข้อจำกัดในเรื่องของเวลา ในการสนทนาทำให้มีเพื่อนเป็นจำนวนมากและได้เพื่อนใหม่ๆ สามารถที่จะแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันได้ ซึ่งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนหนึ่งได้แสดงความคิดเห็นประเด็นนี้ว่า “สนทนาผ่านอินเทอร์เน็ตเนื่องจาก ความรวดเร็วในการติดต่อสื่อสาร ประหยัด และง่ายต่อการใช้งาน และสะดวก ไม่สิ้นเปลือง สนทนาได้ทีละหลายๆคน แต่จะสนทนาไม่ค่อยบ่อยและไม่ทุกวัน” นอกจากนี้ยังระบุว่าการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการผ่อนคลายได้อีกด้วย ทั้งนี้ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตจะสนทนาผ่านทางอินเทอร์เน็ตช่วงว่างจากภาระงานและไม่บ่อยนัก เนื่องจากมองว่าไม่จำเป็นที่จะต้องสนทนาทุกวันและบางครั้งเวลาของผู้ที่ต้องการจะสนทนาด้วยไม่ตรงกัน

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตยังมองว่าการใช้ภาษาทางห้องสนทนาเป็น “แฟชั่น” ที่ต้องมีการปรับเปลี่ยนไปตามยุคสมัยหรือกระแสนิยมเพราะทุกสิ่งทุกอย่างมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดนิ่งบุคคลจะชอบเลียนแบบและมองว่าผู้ที่สนทนาในห้องสนทนามักจะคิดหรือหาคำแปลกใหม่มาใช้ในห้องสนทนา จึงทำให้ยิ่งนานวันภาษาก็มีการเปลี่ยนแปลงมากขึ้นใครไม่ใช้ตามก็ถือว่าไม่ทันสมัย โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนหนึ่งแสดงความคิดเห็นเรื่องนี้ว่า “คิดว่าเป็นไปตามแฟชั่นและยุคสมัยเพราะปัจจุบันเราไม่ใช้ภาษาไทยเป็นภาษาหลักอย่างเดียว เรายังต้องใช้ภาษาอื่นๆ อีกด้วย ทำให้เกิดการผสมผสานระหว่างภาษาทำให้เกิดภาษาใหม่ ๆ แปลก ๆ ขึ้น”

ผลของเทคโนโลยี

ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเห็นว่าเทคโนโลยีมีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาต้องสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์และใช้เป็นพิมพ์ในการพิมพ์ข้อความจึงทำให้มีข้อจำกัดในการสนทนาพูดคุยโต้ตอบที่ต้องพิมพ์ให้เร็ว ไม่เน้นถูกผิด จึงทำให้มีการตัดแปลงคำในการสนทนาเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสื่อสาร อีกทั้งในปัจจุบันมีหลายเกมส์ที่สามารถเล่นและสนทนาไปพร้อม ๆ กันได้ จึงทำให้มีการนำภาษาที่ใช้ในเกมส์มาใช้สนทนาในห้องสนทนา โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตคนหนึ่งแสดงความเห็นว่า “เทคโนโลยี อาจจะมีผลบ้างในกลุ่มคนที่ต้องมีความเกี่ยวข้องกับภาษาเฉพาะของกลุ่ม เช่น กลุ่มคนที่เล่นเกม อาจจะมีคำศัพท์เฉพาะที่ใช้เรียกสิ่งต่าง ๆ ในเกมส์ ซึ่งถ้าต้องมาสนทนากันในห้องสนทนาจึงอาจนำคำเหล่านั้นมาใช้สนทนาด้วย”

ผลของสื่อมวลชน

นอกจากนี้ กลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตยังให้ความเห็นว่าสื่อมวลชนก็มีส่วนที่ก่อให้เกิดการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องบุคคลที่ปรากฏทางสื่อ เช่น นักร้อง ศิลปิน นักแสดง ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งที่สร้างสรรค์คำพูดออกมาตามสื่อโทรทัศน์ หรือ วิทยุ อีกทั้งในปัจจุบันเยาวชนมีเวลาในการบริโภคสื่อต่างๆ มากขึ้น ซึ่งบางครั้ง นักร้อง นักแสดง ได้ใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้องผ่านสื่อมวลชน ทำให้เยาวชนเลียนแบบ โดยอาจจะเริ่มจากกลุ่มเล็ก ๆ และขยายวงกว้างมากขึ้น โดยผู้ใช้อินเทอร์เน็ตแสดงความเห็นในเรื่องนี้ว่า “สื่อ มีผลเพราะการที่เยาวชนได้รับรู้ รับฟัง ถ้อยคำ หรือภาษาเขียนที่แปลก และไม่คุ้นเคยก็อาจจะเข้าใจผิดคิดไปว่าสิ่งที่ได้รู้ ได้เห็นมานั้น ทันสมัย เท่ แล้วก็นำมาใช้สื่อสารสนทนากันได้จึงมีการปฏิบัติตามสื่อเพราะอยากจะทำทันสมัย จึงทำให้สื่อมีผลในการเปลี่ยนแปลงของสิ่งต่าง ๆ ในการใช้ชีวิตในยุคโลกาภิวัตน์เช่นนี้”

จากที่กล่าวมาข้างต้นเป็นผลการสัมภาษณ์เชิงลึกกลุ่มผู้ใช้อินเทอร์เน็ตที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาโดยได้แสดงความคิดเห็นต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาในประเด็นต่างๆ เช่น การนำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน การตัดคำในการสนทนาหรือการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในห้องสนทนา เป็นต้น ซึ่งในส่วนต่อไปจะกล่าวถึงรายละเอียดผลการสัมภาษณ์ของนักวิชาการที่มีความคิดเห็นต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาของวัยรุ่น

ผลการสัมภาษณ์ นักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย นักเทคโนโลยีสารสนเทศ

ผู้วิจัยได้ทำจดหมายจากมหาวิทยาลัยเพื่อขอสัมภาษณ์นักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย นักเทคโนโลยีสารสนเทศ โดยยื่นเรื่องขอสัมภาษณ์ไปที่ภาควิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย และยื่นเรื่องขอสัมภาษณ์ไปที่ภาควิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ และได้รับการอนุมัติจากภาควิชาภาษาศาสตร์ ภาควิชาภาษาไทย และ ภาควิชาเทคโนโลยีสารสนเทศ

ทั้งนี้ ผู้วิจัยคิดต่อเรื่องวันและเวลาที่จะขอสัมภาษณ์กับอาจารย์ที่ทางภาควิชาจัดเตรียมไว้ให้ โดยมีประเด็นที่จะสัมภาษณ์ดังต่อไปนี้ 1) ความคิดเห็นเรื่องการใช้ภาษาของวัยรุ่นในห้องสนทนา 2) ความคิดเห็นเรื่องของ สื่อ เทคโนโลยี วัฒนาการของภาษา ที่มีผลต่อการใช้ภาษาในห้องสนทนา 3) แนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ต

ความคิดเห็นเรื่องการใช้ภาษาของวัยรุ่นในห้องสนทนา

นักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย นักเทคโนโลยี แสดงความคิดเห็นในเรื่องการใช้ภาษาของวัยรุ่นในห้องสนทนาว่า เป็นเรื่องปกติและไม่ใช่ว่าเรื่องแปลกในการใช้ภาษาที่สะกดไม่ถูกต้องในการสนทนา เพราะภาษาทางห้องสนทนาเป็นภาษาพูดถึงภาษาเขียน ซึ่งวัยรุ่นต้องการสื่อสารกับคนบางกลุ่มเท่านั้น และเป็นการสื่อสารที่มีลักษณะส่วนตัวกับบุคคลหรือเฉพาะกลุ่มเท่านั้น โดยวัยรุ่นต้องการสร้างอัตลักษณ์และความเป็นตัวของตัวเองจึงใช้ภาษาเป็นเอกลักษณ์ในการสนทนาในห้องสนทนา และเป็นการสื่อสารของคนกลุ่มหนึ่งในห้องสนทนาที่มีการใช้ภาษาในแบบเดียวกัน โดยมีข้อตกลงร่วมกันและยอมรับในการใช้ภาษาที่สะกดไม่ถูกเวลาสนทนา เช่น ถ้าเขียนคำว่า “จัย” แปลว่า “ใจ” หรือ คำว่า “ทามมายมายเปงราย” แปลว่า “ทำไมไม่เป็นไร” เป็นต้น แต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าใช้เมื่อใดและใช้กับใครเป็นหลัก โดยท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “อาจารย์มีความรู้สึกว่ามันใกล้เคียงกันระหว่างห้องแชทกับ MSN หรือว่าการสื่อสารของวัยรุ่นในอินเทอร์เน็ตทั่วไป ก็มักจะใช้คำที่มันเป็นภาษาปาก แต่ก็อยู่ที่จุดประสงค์ ว่าถ้าเราคุยกับเพื่อนคุยเล่น เพื่อความสนุกสนานหรือว่าเพื่อนคลายที่ไม่ได้สติเกินไปก็มองว่าไม่มีปัญหา”

ความคิดเห็นเรื่องของ สื่อ เทคโนโลยี วัฒนาการของภาษา ที่มีผลต่อการใช้ภาษาในห้องสนทนา

นักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย และนักเทคโนโลยีสารสนเทศแสดงความคิดเห็นว่า เทคโนโลยีมีผลทำให้ภาษาทางห้องสนทนาเกิดการเปลี่ยนแปลงเนื่องจากเทคโนโลยีเป็นตัวจำกัดลักษณะในการใช้ภาษาในห้องสนทนา ด้วยข้อจำกัดทางอุปกรณ์การสื่อสาร ซึ่งอาจจะต้องมีการคัดแปลงการใช้ภาษาให้สั้นลง เพราะการสื่อสารทางห้องสนทนาเป็นการสื่อสารด้วยการพิมพ์เป็นหลักทำให้เกิดการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมทางห้องสนทนา โดยท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นว่า “ด้วยความที่เราต้องสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์มันก็จะมียข้อจำกัดในเรื่องของการพิมพ์ด้วยตัวอุปกรณ์ เพราะนึกถึงเวลาที่เรายุ่งกันแล้วต้องมานั่งพิมพ์ยาว ๆ บางทีเราก็ใช้ตัวย่อเพื่อให้สื่อสารได้ง่ายและเร็วขึ้น”

นอกจากนั้นสื่อมวลชนยังมีส่วนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาทางห้องสนทนาได้เช่นกัน โดยเฉพาะสื่อประเภทบุคคลมีผลเพราะว่าเป็นบุคคลของประชาชนและเป็นที่น่าสนใจของวัยรุ่น ถ้าเกิดใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เช่น การพูดหรือการออกเสียงต่าง ๆ ก็จะมีผลต่อวัยรุ่นโดยตรง ซึ่ง

อาจจะเข้าใจว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เนื่องจากวัยรุ่นจะเกิดการเลียนแบบที่สื่อเสนอออกมาจากนักแสดงหรือนักร้องแล้วคิดมาใช้ในการสื่อสารทางห้องสนทนา แต่ก็ไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะใช้ภาษาทางห้องสนทนาสื่อสารกันถ้าใช้ให้ถูกเวลาและสถานที่ โดยท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “ถ้าในแง่ของตัวภาษาถ้าเป็นคนคงใช้ มันก็เป็นที่เข้าใจได้ว่าคนที่เขาเนี่ยก็จะติดภาษาของคนดัง ๆ ถ้าหากว่าเค้าได้ยินบ่อย ๆ แต่ก็คงต้องเป็นอะไรที่พบบ่อย ๆ เช่นฟังมาจากในละคร หรือศัพท์แสดงเด็กอาจจะติดเข้ามาใช้ก็เป็นไปได้”

ในส่วนของวิวัฒนาการของภาษานั้นได้แสดงความคิดเห็นว่า ภาษามีการเปลี่ยนแปลงไปเรื่อย ๆ สม่าเสมอ และภาษาแสดงเปลี่ยนแปลงไปตามยุคนั้นๆ ทำให้ภาษามีความแตกต่างระหว่างรุ่นอายุคน ดังนั้นภาษาในห้องสนทนาจึงจะไม่คงที่ถาวรเหมือนกับพจนานุกรมและภาษาในห้องสนทนาจึงเป็นภาษาของคนกลุ่มหนึ่งที่มีข้อจำกัดในการสื่อสารจึงต้องมีการคิดรูปแบบภาษาใหม่ ๆ ขึ้นมาใช้ทางห้องสนทนาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา โดยอาจจะมีคำที่สะกดไม่ถูกเพิ่มขึ้นมาเรื่อยๆ ซึ่งอาจจะมีคำที่ยืดหยุ่นเปลี่ยนแปลงได้ นอกจากนี้ท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “ภาษาเขาเนี่ยมันก็เป็นวิวัฒนาการของภาษาเรียกว่ามันเป็นภาษาย่อยเฉพาะกลุ่มที่เกิดขึ้นมา พูดง่ายๆ ลองนึกภาษาของพวกเกย์กระเทยบางที่เค้าก็จะมีภาษาของตัวเองที่เป็นสัญลักษณ์แล้วก็มีศัพท์เฉพาะเช่น “ชะนี” หรือ “อีนั่งนี่” เป็นต้น อันนั้นก็เป็นการบ่งบอกว่าบางครั้งเราไม่ได้อยากจะพูดด้วยภาษาไทยตลอดเวลา เราจึงต้องการภาษาที่มันแปลกและต่างไปจากภาษาเดิม”

ความคิดเห็นเรื่องแนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ต

นอกจากนี้นักภาษาศาสตร์ อาจารย์ภาษาไทย และนักเทคโนโลยีสารสนเทศ ได้แสดงความคิดเห็นถึงการใช้อินเทอร์เน็ตว่าเป็นเหมือนแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงไปตามกาลเวลาและไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะมีการใช้ภาษาแบบนี้ในการสนทนา เพราะภาษามีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามยุคสมัยหรือคำแสลงที่เคยใช้ในอดีต รวมทั้งคำศัพท์ใหม่ๆ ที่มาจากอีเมลหรืออินเทอร์เน็ตหรือการเลียนแบบนักแสดง นักร้อง และมองการใช้ภาษาในห้องสนทนาของวัยรุ่นเป็นการใช้ตามเพื่อนเพื่อให้ได้เป็นส่วนหนึ่งของการสนทนาในห้องสนทนา เนื่องจากในห้องสนทนาอาจจะต้องการความเป็นกลุ่มเดียวกันมากกว่าความถูกต้อง ซึ่งกลุ่มวัยรุ่นอาจจะเลี่ยงการเขียนที่ไม่สะกดตามพจนานุกรมและอาจจะเป็นไปได้ตามกระแสของสังคมที่เกิดขึ้น ณ ขณะนั้น เพราะจะมีการใช้คำตามที่สื่อเสนอออกมาในช่วงนั้น ๆ แล้วสักพักก็จะเปลี่ยนไปใช้คำอื่น ๆ อีกไม่มีที่สิ้นสุด โดยท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นในเรื่องนี้ว่า “ด้วยสังคมที่มันเปลี่ยนไป เด็กเดี๋ยวนี้ก็จะมีความมั่นใจสูง บางทีเค้าอาจจะไม่รู้ว่่าสิ่งที่เค้าทำมันดีหรือไม่ดี มันเป็นไปได้ตามกระแสและเปลี่ยนไปตามสังคม”

อีกทั้งยังให้ความเห็นเกี่ยวกับแนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตว่า การใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตเป็นการสื่อสารรูปแบบหนึ่งที่เป็นข้อมูลนำศึกษาที่จะมาสะท้อนความคิดต่าง ๆ ของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตออกมาเป็นภาษาเขียนอีกรูปแบบหนึ่ง และจะมีคำใหม่เพิ่มมากขึ้นกว่าในปัจจุบัน คำที่ใช้แบบเต็ม ๆ ก็จะลดน้อยลง เพราะผู้ใช้อาจรู้สึกเคยชินกับการใช้ภาษาในห้องสนทนา เพราะในห้องสนทนาไม่ต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐาน รวมไปถึงการใช้ภาษาที่ไม่สุภาพก็จะมากขึ้น ซึ่งท่านอาจารย์ได้แสดงความคิดเห็นว่า “มันก็ยากเกินที่เราจะเดานะ แต่ถ้าถามว่ามันจะเป็นยังไงมันก็คงมีความเป็นทางการน้อยลงนะ เพราะว่าคนก็อาจจะรู้สึกว่าคิดภาษาแชท แล้วในแชทรวมถึงอย่างที่บอกแล้วว่าเป็นที่ ๆ ไม่ต้องใช้ภาษาไทยมาตรฐาน”

จากที่กล่าวไปแล้วทั้งหมดเป็นผลการวิจัยในส่วนของวิเคราะห์ประโยคและสัญลักษณ์ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนุก ห้องคุณหนูนอนดึก ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุธ และผลการวิจัยในส่วนของกำกวม นักศึกษา ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต รวมไปถึง นักภาษาศาสตร์ อาจารย์สอนวิชาภาษาไทย และนักเทคโนโลยีสารสนเทศ เพื่อนำข้อมูลเหล่านี้ไปสรุปผล อภิปรายผล และนำเสนอข้อเสนอแนะที่ได้จากการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ต่อไป

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง“โครงสร้างและรูปแบบของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนา” มีวัตถุประสงค์ในการศึกษา ดังนี้

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา
2. เพื่อศึกษารูปแบบของภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนา
3. เพื่อศึกษาการนำภาษาที่ใช้ในห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน
4. เพื่อศึกษาปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาเช่น สื่อ / เทคโนโลยี ที่มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนา

โดยการศึกษาครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหาจากการเก็บข้อมูลในเว็บสนทนา จำนวน 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนทนา ห้องคุณหนูนอนดึก ห้องมหาลัย และห้องอาวุโส โดยเก็บข้อมูลในวันพุธ วันศุกร์ วันเสาร์ และวันอาทิตย์ช่วงเวลา 21.00-23.00 น เป็นเวลา 2 สัปดาห์ และใช้การสัมภาษณ์เชิงลึกกับกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 22 คนซึ่งประกอบไปด้วย นักศึกษาจำนวน 10 คน ผู้ใช้ทั่วไปจำนวน 10 คน และนักภาษาศาสตร์ 2 ท่าน นักเทคโนโลยีสารสนเทศ 2 ท่าน และอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย 2 ท่าน สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

สรุปผลการวิจัย

คำถามวิจัยที่ 1 โครงสร้างของภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร

ผลการวิจัยพบว่า ในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนทนา ห้องคุณหนูนอนดึก ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุโส ซึ่งในห้องสนทนาประกอบไปด้วย ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคอุทาน ประโยคทักทาย ประโยคอำลา ประโยคความเดียว ประโยคไม่สมบูรณ์ คำย่อ การตัดคำ การใช้สัญลักษณ์ การใช้ Emoticons โดยห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง มีการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว และการตัดคำ มากที่สุดตามลำดับดังนี้

ห้องสนทนา

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องสนทนามีการใช้การตัดคำประโยคบอกเล่าและประโยคความเดียวมากที่สุดตามลำดับ เนื่องจากห้องสนทนามีจำนวนผู้ที่เข้ามาสนทนาในห้องนี้เป็นจำนวนมาก ดังนั้นผู้ที่สนทนาในห้องสนทนาจึงนิยมตัดคำในการสนทนา เพื่อให้ทันต่อการสนทนาและง่ายต่อการพิมพ์ ในส่วนของประโยคบอกเล่าผู้สนทนานิยมใช้เพื่อบอกเล่าเรื่องต่าง ๆ ของตนเองและประโยคความเดียว ผู้สนทนาใช้มากเพราะเป็นประโยคที่มีใจความสำคัญเพียงหนึ่งเดียว ซึ่งผู้สนทนาในห้องสนทนามักจะมีการใช้ประโยคสั้น ๆ ไม่ยาวมากในการสนทนา นอกจากนี้ในห้องสนทนาแชทยังพบว่า

ผู้ที่เข้ามาสนทนามีการใช้ภาษาที่หยาบคายหรือรุนแรงขณะสนทนาเมื่อมีการจัดแย้งและมีการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์มากที่สุดในการสนทนา

ห้องคุณหนูนอนดึก

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องคุณหนูนอนดึกมีการใช้ประโยคคำถาม ประโยคบอกเล่า และการตัดคำมากที่สุดตามลำดับ เนื่องจากห้องคุณหนูนอนดึกส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มผู้ที่สนทนาในช่วงระดับมัธยม ดังนั้นจึงมีการใช้ประโยคคำถามมาก เพราะต้องการที่จะรู้ข้อมูลของผู้ที่สนทนาด้วย เช่น เรียนที่ไหน อายุเท่าไร เป็นต้น รวมไปถึงการใช้ประโยคบอกเล่าเพื่อเล่าเรื่องราวต่างๆและใช้การตัดคำในการสนทนาเพื่อความรวดเร็วในการพิมพ์ นอกจากนี้ยังพบว่าในห้องคุณหนูนอนดึกมีการใช้ชื่อในการสนทนาที่น่าสนใจเพื่อดึงดูดให้ผู้สนทนาในห้องสนทนาเข้าร่วมสนทนาด้วย เช่น ปลาทองแก้มป่อง หนู่มห่อครึ่ง หรือเค้กระเบิด เป็นต้น

ห้องมหาวิทยาลัย

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องมหาวิทยาลัยมีการใช้ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว และประโยคบอกเล่ามากที่สุดตามลำดับ เนื่องจากห้องมหาวิทยาลัยส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มนักศึกษา มหาวิทยาลัย ดังนั้นจึงมีการใช้ประโยคคำถามมากในห้องสนทนาเพราะต้องการที่จะทราบข้อมูลว่าคู่สนทนา ชื่ออะไรหรืออายุเท่าไร เป็นต้น รวมไปถึงการใช้ประโยคความเดียวและประโยคบอกเล่าในการสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ นอกจากนี้ยังพบว่าในห้องมหาวิทยาลัยมีการใช้อีเมลล์และหมายเลขโทรศัพท์มากในการสนทนา เนื่องจากต้องการความเป็นส่วนตัวมากขึ้นในการสนทนาจึงมีการแลกเปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์และอีเมลล์กันระหว่างที่มีการสนทนา

ห้องอาวุโส

ลักษณะการใช้ภาษาในห้องอาวุโส มีการใช้ประโยคบอกเล่า และประโยคความเดียว และประโยคคำถามมากที่สุดตามลำดับ เนื่องจากห้องอาวุโสส่วนใหญ่จะเป็นกลุ่มคนวัยทำงาน ดังนั้นจึงมีการใช้ประโยคบอกเล่าในการสนทนาเรื่องราวต่าง ๆ และประโยคความเดียวที่เป็นประโยคสั้น ๆ รวมไปถึงประโยคคำถามที่ใช้ในการถามข้อมูลของผู้ที่สนทนาด้วย นอกจากนี้ยังพบว่าห้องอาวุโสมีการใช้หัวข้อสนทนาในเรื่องทางเพศเป็นส่วนใหญ่ เนื่องจากผู้ที่เข้ามาสนทนาในห้องอาวุโสจะเป็นกลุ่มที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไปและส่วนมากเป็นผู้ชาย จึงทำให้มีการพูดถึงหัวข้อนี้มากและมีการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์มากในการสนทนาอีกด้วย

คำถามวิจัยที่ 2 รูปแบบของการใช้ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาเป็นอย่างไร

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบที่เกิดขึ้นในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ของเว็บไซต์สนุกมีการใช้รูปแบบสัญลักษณ์ในการสนทนา 3 รูปแบบ ได้แก่ การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) ซึ่งเป็นสัญลักษณ์ภาพต่าง ๆ เช่น 😊 ☹ โดยสัญลักษณ์ดังกล่าวแสดงถึงความรู้สึกต่างๆ เช่น ดีใจ เสียใจ

หรือ ร้องไห้ เป็นต้น และการใช้ตัวอักษรแอสกี (ASCII ART) เป็นการใช้อักษรต่าง ๆ และเป็นรูปแบบที่ผู้สนทนาต้องการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกให้ผู้สนทนาได้รับรู้ด้วยตัวอักษร เช่น T_T ^_^ *_ เป็นต้น รวมทั้งการใช้ข้อความแสดงอารมณ์ซึ่งเป็นข้อความต่างๆที่มีลักษณะใกล้เคียงกับการสนทนาปกติ เช่น 555 อืออือ หุหุ เป็นต้น

นอกจากนี้ ยังปรากฏว่าในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง ได้แก่ ห้องสนุก ห้องคุณหนูนอนดึก ห้องมหาวิทยาลัย และห้องอาวุโสมีการใช้รูปแบบสัญลักษณ์ดังกล่าวแทนอารมณ์และความรู้สึกในขณะที่สนทนา โดยการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นรูปภาพและการใช้ตัวอักษรสื่ออารมณ์จะพบมากในห้องสนุกและห้องอาวุโส

คำถามวิจัยที่ 3 ภาษาที่ใช้สนทนาทางห้องสนทนาส่งผลให้ผู้สนทนานำภาษาเหล่านี้มาใช้ในชีวิตประจำวันหรือไม่

ผลวิจัยพบว่า การใช้ภาษาทางห้องสนทนาไม่ส่งผลให้นักศึกษานำภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน โดยนักศึกษาที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาจะใช้ภาษาลักษณะนี้เฉพาะเวลาที่เข้ามาในห้องสนทนาเท่านั้น และมองว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องนำภาษาทางห้องสนทนาไปใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน ซึ่งภาษาทางห้องสนทนาส่วนใหญ่เป็นภาษาที่ใช้เพื่อการสื่อสารเพียงแค่ว่าเข้าใจเท่านั้น ดังนั้นภาษาที่เขียนในห้องสนทนาจึงมีการเขียนที่ผิดไปจากการเขียนในชีวิตประจำวันจึงไม่เหมาะที่จะนำมาเขียนปะปนกับงานที่ใช้ในชีวิตประจำวัน ในด้านของผู้ใช้อินเทอร์เน็ต พบว่า การใช้ภาษาทางห้องสนทนามีผลต่อการใช้ภาษาในชีวิตประจำวัน เนื่องจากเป็นความเคยชินและทำให้สับสนในการสะกดคำเวลาเขียนและทำให้ผู้สนทนาใช้ภาษาทางห้องสนทนาเป็นประจำจึงทำให้ผู้สนทนานำภาษาทางห้องสนทนาสื่อสารกับเพื่อนในกลุ่ม

นอกจากนี้ผลวิจัยยังพบว่า นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตระบุว่าไม่นิยมนำภาษาทางห้องสนทนาไปใช้เขียนรายงานหรือส่งจดหมาย เนื่องจากการเขียนที่เป็นทางการ อีกทั้งผู้ใช้อินเทอร์เน็ตยังระบุว่าอีกว่าไม่นิยมนำภาษาเขียนมาใช้ในการสนทนาทางห้องสนทนา เนื่องจากไม่ถนัดและไม่คุ้นเคยในการใช้ภาษาเขียนและทำให้เสียเวลาในการคิดคำเขียนเวลาสนทนา รวมถึงภาษาเขียนมีความเป็นทางการมากเกินไป

คำถามวิจัยที่ 4 ปัจจัยที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษา เช่น สื่อ / เทคโนโลยี มีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาหรือไม่

ผลวิจัยพบว่านักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเห็นว่าเทคโนโลยีมีส่วนในการทำให้ภาษาในห้องสนทนาเปลี่ยนแปลงไป เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาต้องสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์และใช้แป้นพิมพ์ในการพิมพ์ข้อความจึงทำให้มีข้อจำกัดในการสนทนา ทำให้มีการตัดคำในการสนทนาเพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสื่อสารซึ่งเป็นลักษณะของการพูดคุยโต้ตอบที่ต้องพิมพ์เร็ว ไม่นั่งถูกผิด

นอกจากนี้สื่อในปัจจุบันที่นักศึกษาหรือผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเหล่านี้เปิดรับมีอยู่หลากหลายประเภท ได้แก่ วิทยู โทททัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ นิตยสาร และอินเทอร์เน็ต ผลวิจัยพบว่า นักศึกษาเห็นว่าสื่อมวลชนไม่มีผลต่อการทำให้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตเปลี่ยนแปลง เพราะสื่อมวลชนส่วนมากจะนำเสนอภาษาที่ถูกต้องและใช้ภาษาทางการจึงทำให้ไม่มีผลในการใช้ภาษาทางห้องสนทนา ส่วนผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมองว่าสื่อมวลชนมีผลต่อการใช้ภาษาทางห้องสนทนาและสื่อมวลชนก็มีส่วนในการใช้ภาษาที่ไม่ถูกต้อง เช่น นักร้องร้องเพลงออกเสียงไม่ชัด หรือการเลียนแบบนำคำพูดในละครโทรทัศน์มาใช้ในห้องสนทนา

นอกจากนี้ยังมีความคิดเห็นของนักวิชาการเกี่ยวกับการใช้ภาษาทางห้องสนทนาของวัยรุ่นในปัจจุบันซึ่งผลวิจัยพบว่า นักวิชาการมองการใช้ภาษาในห้องสนทนาที่ผิดไปจากของเดิมว่าเป็นเรื่องธรรมชาติและไม่ใช่เรื่องแปลกที่จะใช้ภาษาเหล่านี้ในการสนทนา เพราะคำที่ใช้จะเป็นภาษาปากหรือภาษาพูด โดยมองว่าการใช้ภาษาเหล่านี้เป็นข้อตกลงร่วมกันของผู้ที่สนทนาทางห้องสนทนา แต่ทั้งนี้ก็ต้องขึ้นอยู่กับว่าสื่อสารอยู่กับใคร อีกทั้งยังมองว่าเทคโนโลยีมีผลต่อการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาเนื่องจากข้อจำกัดในการพิมพ์และเห็นว่าสื่อมวลชนมีผลทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลงเช่นกัน เนื่องจากวัยรุ่นมีการเลียนแบบภาษาที่สื่อนำเสนอ เช่น เลียนแบบคำพูดของนักร้องหรือนักแสดง เป็นต้น รวมไปถึงวิวัฒนาการทางภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาหรือการใช้คำแสดงต่าง ๆ ในช่วงยุคนั้น ๆ และเห็นว่าเป็นภาษาของกลุ่มคนกลุ่มหนึ่งภายในห้องสนทนาที่อยากจะมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเอง

อีกทั้งนักวิชาการยังมีความคิดเห็นตรงกันว่าภาษาทางห้องสนทนาเป็นเหมือนแฟชั่นที่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามยุคนั้น ๆ และจะมีการใช้คำ ๆ นั้นเป็นช่วง ๆ อาจจะเป็นคำที่มาจากละคร หรือ นักร้อง นอกจากนี้ยังมองแนวโน้มการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตว่าจะมีคำใหม่ ๆ เกิดขึ้นมากมายและคำที่เป็นทางการก็จะลดน้อยลงและจะมีคำที่ไม่สุภาพมากขึ้น

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิเคราะห์ประโยชน์และรูปแบบในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้อง และสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก ได้แก่ นักศึกษา ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต นักเทคโนโลยีสารสนเทศ นักภาษาศาสตร์ และอาจารย์สอนวิชาภาษาไทย สามารถอภิปรายผลตามวัตถุประสงค์การวิจัยได้ดังนี้

แนวคิดภาษาเพื่อการสื่อสาร

รูปแบบภาษาเพื่อการสื่อสารคือการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแสดงถึงรูปแบบภาษาที่ผู้สื่อสารใช้ เช่น ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคคำสั่ง ประโยคสัญญา ประโยคอุทาน เป็นต้น ซึ่งภาษาที่ให้ข้อมูลข่าวสารจะมีความสัมพันธ์กับรูปแบบภาษาที่เป็นประโยคบอกเล่าและประโยคคำถาม ส่วนภาษาที่ใช้เพื่อการปรับตัวให้เข้ากับสังคมมีความสัมพันธ์กับรูปแบบภาษาใดก็

ได้หรือมากกว่ารูปแบบเดียวก็ได้เช่นกัน (Rosengren, 2000) จากผลการศึกษา พบว่า ชนิดของประโยคที่ใช้ทางห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องประกอบไปด้วยการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว และการตัดคำ ในการสนทนา เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาต้องการความรวดเร็วในการสื่อสาร ดังนั้นประโยคที่ใช้ในห้องสนทนาจึงเป็นประโยคที่ไม่ยาวจนเกินไป และเป็นประโยคที่ไม่ซับซ้อน สั้นและได้ใจความ เช่น “ทำไรอยู่ เราจะไปแล้วนะ คีจ๋า” เป็นต้น

นอกจากนี้การใช้ประโยคดังกล่าวจะเป็นประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม หรือประโยคความเดียว และการใช้ประโยคดังกล่าวใช้เพื่อถามหรือใช้เพื่อเล่าเรื่องราวต่าง ๆ กับผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่ง ซึ่งงานวิจัยของญาดานุช เตมียศิณ (2546) พบว่า ลักษณะภาษาในห้องสนทนาภาษาไทยมีการใช้ประโยคคำถามและประโยคความเดียวมากที่สุด และงานวิจัยของ คริสตัล (Crystal, 2001) นั่นคือ ข้อความส่วนใหญ่ในห้องสนทนาจะประกอบไปด้วยประโยคความเดียวเป็นส่วนใหญ่หรือเป็นประโยคที่ไม่สมบูรณ์มีการใช้คำย่อ ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยที่พบว่าการใช้ประโยคในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องมีการใช้ประโยคบอกเล่า ประโยคคำถาม ประโยคความเดียว รวมไปถึงการตัดคำมากที่สุดในการสนทนาแต่ละห้อง

ในส่วนจากรูปแบบการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ในห้องสนทนา นั้น ผลการศึกษาพบว่าการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ 3 รูปแบบได้แก่การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นรูปภาพ (Emoticon) เช่น ใช้รูปหัวใจ ซึ่งแทนความหมายว่า ความรัก เป็นต้นการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ที่เป็นข้อความ เช่น 555 หมายถึง การหัวเราะเรื่องที่ตลกมาก เป็นต้นและการใช้ตัวอักษรแอสกี เช่น *- หมายถึง ผู้สนทนายก้างเบือหรือเซ็ง เป็นต้น เนื่องจากการใช้สัญลักษณ์ต่างๆเหล่านี้ผู้สนทนาสามารถสื่อถึงความรู้สึกในขณะนั้นออกมาเป็นรูปภาพตัวเลข หรือ เครื่องหมายต่างๆแทนการพิมพ์ข้อความ เพื่อให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งเห็นภาพชัดเจนและเพิ่มอรรถรสมากขึ้นในการสนทนา ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเวอรี่ (Werry, 1996) นั่นคือ การใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ในห้องสนทนาเพื่อสื่อแทนน้ำเสียง ท่าทางแทนการพูดที่ไม่สามารถเห็นหน้าและไม่ได้ยินเสียงกันระหว่างผู้สนทนา ผู้สนทนาจึงพยายามใช้การพิมพ์ลักษณะพิเศษเหล่านี้เป็นจุดเด่นในการดึงดูดความสนใจ และในการพูดคุยในห้องสนทนาที่สถานการณ์ในการสนทนาเหมือนเผชิญหน้ากันนั้น แต่แท้ที่จริงแล้วผู้สนทนาไม่สามารถใช้วัจนภาษาได้ เช่นอารมณ์ ความรู้สึก น้ำเสียง เพื่อถ่ายทอดผ่านตัวอักษรหน้าจอคอมพิวเตอร์ได้

นอกจากนี้ การสื่อสารทางห้องสนทนาเป็นการสื่อสารระหว่างกันที่ไม่เห็นหน้ากันแต่มีปฏิสัมพันธ์ Interactive ภาษาเขียนจึงเป็นอุปสรรคในการสื่อสารผู้สนทนาในห้องสนทนาจึงปรับเปลี่ยนการใช้ภาษาในห้องสนทนาเพื่อให้สนองต่อความคิดได้ทันเวลา เช่น การตัดคำหรือการใช้คำย่อในการสนทนา หรือการใช้ข้อความสัญลักษณ์ต่างๆที่มีความใกล้เคียงกับการสนทนาปกติ โดยโรเจอร์ (Rogers, 1995) ได้กล่าวว่าลักษณะการมีปฏิสัมพันธ์ Interactivity ของสื่อแต่เดิม

นั้นคุณสมบัติที่จะโต้ตอบการสื่อสารระหว่าง 2 ฝ่ายนั้น จะมีอยู่แต่เฉพาะในการสื่อสารระหว่างบุคคลแบบเผชิญหน้าเท่านั้น (Face – to – Face Communication) หากเริ่มมีการใช้สื่อกลางแบบใดเข้ามาเกี่ยวข้องกับลักษณะตอบโต้อย่างฉับพลันทันทีจะสูญหายไป อย่างไรก็ตาม ในการสื่อสารผ่านสื่อสมัยใหม่เช่น การใช้อีเมลและการประชุมผ่านคอมพิวเตอร์จะสามารถสร้างเงื่อนไขให้เกิดการตอบโต้อย่างฉับพลันทันที อันจะทำให้มิติด้านกาลและเทศะของการสื่อสารเปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก

การใช้ภาษาทางห้องสนทนาถือว่าเป็นวัฒนธรรมในการใช้ภาษาอีกรูปแบบหนึ่งที่มีผลต่อการใช้ภาษาเพื่อกำหนดความหมายในการสนทนา ซึ่งในห้องสนทนาทั้ง 4 ห้องมีการใช้ภาษาและสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ต่าง ๆ ในการสนทนา เช่น การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ต่าง ๆ แทนการพิมพ์ข้อความ โดยผู้ที่เข้ามาสนทนาทางห้องสนทนามีการเลียนแบบการใช้ภาษาต่อ ๆ กัน นอกจากนั้นการใช้ภาษาทางห้องสนทนามีความแตกต่างไปจากการใช้ภาษาในอดีต เพราะการสื่อสารในห้องสนทนาต้องการความรวดเร็วในการสื่อสาร จึงทำให้เกิดกลุ่มวัฒนธรรมย่อยภายในห้องสนทนาขึ้นมา ซึ่งวัฒนธรรมการใช้ภาษาทางห้องสนทนาจึงกลายเป็นวัฒนธรรมการใช้ภาษาที่ฉาบฉวย รวมถึงการรับเอาวัฒนธรรมต่างชาติมาใช้ในห้องสนทนาสังเกตได้จากการลงท้ายประโยคด้วยคำสั้นคล้ายกับสำเนียงญี่ปุ่นหรือเกาหลี เช่น “จัง” “คุง” “เนะ” ปรากฏการณ์เหล่านี้แสดงถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมในการกำหนดการใช้ภาษาซึ่งในห้องสนทนาจะมีการประดิษฐ์คำพูดและการประกอบสร้างอัตลักษณ์วัฒนธรรมเกาหลีและญี่ปุ่น ทั้งนี้ ประภาศรี สีหอำไพ (2538) กล่าวว่า ภาษากับวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์ที่ต่างส่งเสริมซึ่งกันและกันเพราะภาษาบันทึกวัฒนธรรมเก็บรวบรวมไว้ ภาษาเป็นเครื่องมือสื่อสารที่สำคัญ สามารถสะท้อนวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาการเรียนรู้วัฒนธรรมล้วนต้องผ่านภาษา ภาษาจึงเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมและจัดเป็นประเภทหนึ่งของวัฒนธรรมแต่วัฒนธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตามความต้องการ สิ่งที่พึงระวังคือบางครั้งการเปลี่ยนแปลงอาจเกิดจากอิทธิพลของวัฒนธรรมนำไปสู่การสูญเสียวัฒนธรรมของตนเองไป

สำหรับการสัมภาษณ์นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ปรากฏผลว่า ภาษาทางห้องสนทนาไม่ส่งผลให้นักศึกษานำภาษาทางห้องสนทนามาใช้ในชีวิตประจำวัน เนื่องจากมีความไม่เหมาะสมและจะใช้เวลาสนทนาในห้องสนทนาเท่านั้น แต่การใช้ภาษาทางห้องสนทนาจะส่งผลกับการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตเนื่องจากมีความเคยชินและใช้เป็นประจํา รวมไปถึง การใช้คำต่างๆในห้องสนทนา เช่น “เธอ” เขียนเป็น “เทอ” “ก็” เขียนเป็น “ก้อ” ฯลฯ ซึ่งนักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตมีความคิดเห็นเหมือนกันกับการใช้คำในห้องสนทนาว่าพิมพ์ง่าย สั้นและเป็นคำที่ใกล้เคียงกับคำเดิม ทำให้ไม่เสียเวลาในการพิมพ์ข้อความยาว ๆ เกิดความรวดเร็วในการสนทนา

ส่วนการใช้คำหยาบคาย เช่น “มึง” เขียนเป็น “เมิง” นั้นเป็นเพราะบางเว็บไม่อนุญาตให้ใช้คำหยาบคาย และเพื่อเป็นการลดความหยาบคายในการสื่อสาร อีกทั้งการเปลี่ยนการสะกดคำก็เพื่อแสดงความรู้สึกในการสนทนาเมื่อผู้สนทนาต้องการใช้คำต้องห้ามในภาษาไทย (ชัชวดี ศรีลัมพ์, 2544) ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของเพ็ญพรรณ รัววิชาติกุล (2544) พบว่า รูปแบบวาทกรรมที่เกิดขึ้นบนกระดานข่าวฝาก (Bulletin Board) ของเว็บ ไซค์พันธ์ทิพย์เป็นการใช้ภาษาอย่างไม่เป็นทางการ ในลักษณะที่เป็นภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน มีการใช้คำรุนแรงหรือหยาบคายเมื่อเกิดความขัดแย้ง ตลอดจนมีความบกพร่องในการใช้ภาษาและยังมีรูปแบบการแสดงความคิดเห็นซึ่งมีรูปแบบที่ไม่แน่นอนคงที่

ในส่วนของการใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์ (Emoticons) นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ใช้เพื่อให้ผู้สนทนาอีกฝ่ายหนึ่งเห็นภาพได้ชัดเจนมากขึ้นในการสนทนา เพราะการพิมพ์ข้อความอย่างเดียวทำให้ไม่น่าสนใจ และสัญลักษณ์ในห้องสนทนามีให้เลือกใช้หลากหลายสามารถใช้สื่อสารแทนการพิมพ์ข้อความได้ นอกจากนี้ การเข้ามาสนทนาในห้องสนทนาของนักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ต ก็เพราะช่วยประหยัดในเรื่องค่าใช้จ่าย เช่น ค่าโทรศัพท์ และทำให้มีเพื่อนใหม่เป็นจำนวนมาก แต่จะเข้ามาสนทนาในห้องสนทนาไม่บ่อยและจะเข้ามาสนทนาเมื่อมีเวลาว่างจากการเรียนหรือการทำงานเท่านั้น อีกทั้งยังมองว่าการใช้ภาษาทางห้องสนทนาเป็นเหมือนแฟชั่นที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาตามยุคนั้น ๆ

ในด้านของเทคโนโลยีนั้น นักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ต มองว่าการสนทนาในห้องสนทนานั้นต้องทำการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์ทำให้มีข้อจำกัดในเรื่องของการพิมพ์ข้อความโต้ตอบกันทำให้มีการดัดแปลงการใช้ภาษาในห้องสนทนาให้มีความกระชับและสั้นลง จึงทำให้มีการใช้คำที่สะกดไม่ถูกมากขึ้นในห้องสนทนาซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของ ปัญญา เปรมปรีดี (2544) คือ การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ทำให้เกิดความล่าช้าในการสนทนา ผู้สนทนาจึงพยายามหาวิธีหลีกเลี่ยงการพิมพ์ข้อความยาว ๆ โดยใช้วิธีการหลากหลาย เช่น การใช้ถ้อยคำหรือสำนวนที่เป็นที่รู้จักกันโดยผู้สนทนาการใช้คำย่อ การใช้สัญลักษณ์พิเศษ เพื่อสื่อสารถึงความรู้สึกของผู้สนทนาทำให้ภาษามีรูปแบบที่แปลกออกไป

สำหรับสื่อมวลชนนักศึกษามองว่า ไม่มีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของภาษาเนื่องจากสื่อมวลชนจะนำเสนอสิ่งที่ถูกต้อง เพราะต้องถ่ายทอดสู่มวลชนดังนั้นภาษาจึงต้องเป็นภาษาทางการ แต่ผู้ใช้อินเทอร์เน็ต มองว่าสื่อมวลชนมีผลต่อการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของการใช้ภาษาทางห้องสนทนา โดยเฉพาะสื่อบุคคล เช่น นักแสดงหรือนักร้อง เพราะเกิดจากการเลียนแบบสิ่งที่สื่อมวลชนถ่ายทอดออกมาซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของอมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์ (2540) คือ การใช้สื่อต่างประเภทกัน ทำให้ภาษาที่ใช้อาจแปรเปลี่ยนไปตามวิธีการสื่อสารหรือสื่อที่ใช้ เช่น ภาษาที่

สื่อทางโทรทัศน์ โทรสาร จดหมาย หรือพูดตัวต่อตัวย่อมมีลักษณะต่างกัน เพราะสื่อเป็นตัวบังคับให้ภาษาที่ใช้มีรูปลักษณะแตกต่างกันไป ซึ่งลักษณะภาษาที่ใช้ก็ยังคิดเข้ามาในสื่อแบบใหม่ นั่นคือการสื่อสารทางอีเมลล์หรือไปรษณีย์อิเล็กทรอนิกส์ ซึ่งมีลักษณะสั้น กระชับ

นอกจากนี้ อาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา ได้แสดงความคิดเห็นเรื่องการใช้ภาษาของวัยรุ่นในห้องสนทนาพบว่า ภาษาทางห้องสนทนาเป็นภาษาพูดถึงภาษาเขียน เป็นการสื่อสารของคนกลุ่มหนึ่งในห้องสนทนาที่มีการใช้ภาษาแบบเดียวกันและมีข้อตกลงร่วมกันในการใช้ภาษาที่สะดวกไม่ถูกต้องในการสนทนา และมองว่าการใช้ภาษาในห้องสนทนาไม่ได้เป็นภาษาที่วิบัติ เพราะผู้ที่สนทนาในห้องสนทนาสามารถที่จะเข้าใจว่าคำเหล่านี้หมายถึงอะไร แต่ถ้าหากว่าผู้สนทนาในห้องสนทนาใช้ภาษาที่ใช้ทางห้องสนทนาสื่อสารกันในชีวิตประจำวัน แล้วผู้ที่สนทนาด้วยฟังไม่รู้เรื่องหรือไม่เข้าใจว่าสิ่งที่พูดหมายถึงอะไร นั่นคือ ภาษาเกิดการวิวัฒน์

อีกทั้งยังให้ความคิดว่าเทคโนโลยีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์มีข้อจำกัดในเรื่องของการสื่อสาร โดยการใช้การพิมพ์ข้อความเป็นหลัก ทำให้ผู้สนทนาในห้องสนทนา มีการตัดแปลงคำที่สนทนาให้สั้นลงเพื่อให้ทันต่อการสนทนาในขณะนั้น จึงทำให้เทคโนโลยีมีผลต่อการทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาทางห้องสนทนาด้วยข้อจำกัดของอุปกรณ์การสื่อสาร และสื่อมวลชนยังมีผลต่อการใช้ภาษาในห้องสนทนาเช่นกัน โดยเฉพาะสื่อบุคคล เนื่องจากวัยรุ่นเกิดการเลียนแบบสิ่งที่สื่อมวลชนเสนอออกมาแล้วนำมาใช้สนทนาในห้องสนทนา ฉะนั้นสื่อมวลชนจึงมีผลโดยตรงทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการใช้ภาษาทางห้องสนทนาไม่ว่าจะเป็นสื่อโทรทัศน์ วิทยุ หนังสือพิมพ์ซึ่งเป็นสื่อที่สามารถเข้าถึงคนทุกกลุ่ม ดังนั้นวัยรุ่นหรือคนที่รับสื่อโดยตรงก็อาจจะเข้าใจว่าสิ่งที่สื่อเสนอออกมานั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ทำให้มีการนำคำที่สื่อเสนอออกมา มาใช้สื่อสารในห้องสนทนา รวมไปถึงวิวัฒนาการทางด้านภาษาที่มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาที่ไม่ถาวรและไม่คงที่ทั้งในเรื่องเสียงเรื่องคำ และเรื่องประโยค การเปลี่ยนแปลงของภาษาหมายถึงการแปรไปตามกาลเวลา ซึ่งมีทั้งในด้านคำและด้านประโยค เช่นเดียวกับภาษาทางห้องสนทนาที่มีการเปลี่ยนแปลงตามยุคสมัยของผู้ใช้ในยุคนั้น ๆ ทำให้มีการคิดภาษาใหม่ๆขึ้นมาใช้ในห้องสนทนา

สำหรับความคิดเห็นเรื่องภาษาทางอินเทอร์เน็ตที่เป็นเหมือนแฟชั่นนั้น พบว่า อาจารย์หรือผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษา มองการใช้ภาษาของวัยรุ่นในห้องสนทนาว่าเป็นการใช้ตามเพื่อนและเพื่อให้ได้เป็นส่วนหนึ่งในการสนทนาขณะนั้น เนื่องจากการสนทนาในห้องสนทนาเป็นการสนทนากับคนเป็นจำนวนมาก ดังนั้นจึงมีการเลี่ยงการเขียนคำเดิมที่ถูกต้องในการสนทนาและอาจจะเป็นเพราะเขียนตามสื่อที่เสนอออกมาในช่วงนั้นๆเมื่อเวลาผ่านไปก็จะเปลี่ยนไปใช้คำอื่นไม่มีที่สิ้นสุด ดังนั้นเมื่อสังคมเปลี่ยนไปภาษาก็ย่อมต้องเปลี่ยนตามไปด้วย อีกทั้งยังมองแนวโน้มในการใช้ภาษาทางอินเทอร์เน็ตว่า จะมีการใช้คำที่เป็นทางการน้อยลง คำหยาบคายก็จะเพิ่มมากขึ้น

เพราะในห้องสนทนาสามารถที่จะเขียนหรือแสดงความคิดเห็นได้โดยไม่มีกฎเกณฑ์หรือข้อบังคับ ทำให้มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมเพิ่มมากขึ้น

ทฤษฎีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์

จากผลการศึกษาพบว่า เทคโนโลยีการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์มีส่วนทำให้ภาษาในห้องสนทนาเปลี่ยนแปลงเนื่องมาจากข้อจำกัดทางการพิมพ์ด้วยตัวอุปกรณ์จึงต้องใช้คำที่ง่ายและสามารถเข้าใจง่ายจึงทำให้เกิดคำย่อและภาษาที่ผิดไปจากรูปแบบเดิม เพื่อให้เกิดความรวดเร็วในการสื่อสารซึ่งเป็นลักษณะของการพูดคุยโต้ตอบที่ต้องพิมพ์ให้ไว ไม่นิ่งถูกคิด ผู้สื่อสารมีอิสระในการสื่อสาร เนื่องจากการสื่อสารที่ไม่มีข้อจำกัดในเรื่องเวลาและสถานที่ที่ทำการสื่อสาร ดังนั้นผู้ที่สื่อสารในห้องสนทนาสามารถใช้โครงสร้างและรูปแบบของภาษาที่ผิดไปจากรูปแบบเดิมในการสื่อสารกับผู้รับสารอีกฝ่ายหนึ่งได้โดยไม่มีเกรงหรือห้ามปรามและไม่ต้องทำตามกฎระเบียบข้อบังคับใด ๆ โดยแม็คลูฮัน (McLuhan, 1964) กล่าวว่า การสนทนาทางคอมพิวเตอร์ถือเป็นหนึ่งในปรากฏการณ์ของการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ที่ได้รับความนิยมอย่างมาก เนื่องจากคุณลักษณะสำคัญประการหนึ่งของการสื่อสารทางคอมพิวเตอร์ นั่นคือ การสื่อสารทางคอมพิวเตอร์เป็นการสื่อสารแบบไม่เผชิญหน้ากันจึงทำให้คนที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาต้องปรับเปลี่ยนหรือหาวิธีการที่จะสื่อสารในห้องสนทนา

นอกจากนี้ แม็คลูฮัน (McLuhan, 1964) ยังได้กล่าวอีกว่า สื่อในรูปแบบใหม่ ๆ ที่เกิดจากการพัฒนาของเทคโนโลยีนี้จะมีผลกระทบต่อการรับรู้ประสบการณ์และสังคม ตัวสื่อเองในรูปแบบต่าง ๆ มักมีผลสำคัญมากกว่าตัวเนื้อหาที่สื่อถ่ายทอดเสียอีก (The important effect of medium come from its form, not its contents) ทั้งนี้ พัฒนาการของเทคโนโลยีการสื่อสารในยุคปัจจุบันทำให้อุปสรรคด้านระยะทางและกาลเวลากลายเป็นเรื่องที่ไร้ความหมาย เพราะไม่ว่าจะปิดกั้นประสบการณ์ของมนุษย์ได้อีกต่อไป ดังที่อยู่ในข้อสรุปสั้น ๆ ที่ว่า “เพียงแต่ตัวสื่อก็เป็นสารแล้ว” (Medium is the message) เนื่องจากเพียงแค่การเปลี่ยนตัวสื่อเท่านั้นก็จะสร้างผลกระทบให้เกิดการเปลี่ยนแปลงกับประสบการณ์ของมนุษย์ ในการนี้รูปแบบการสื่อสารคอมพิวเตอร์ถือเป็นโลกไร้พรมแดนหรือโลกาภิวัตน์เป็นสังคมข่าวสาร เจาะตลาดเฉพาะกลุ่ม สามารถอ่านเขียนภาษาอังกฤษได้อย่างเป็นสากล รวมทั้งมีการศึกษานอกระบบ ทำให้เทคโนโลยีการสื่อสารผ่านทางคอมพิวเตอร์เป็นตัวกำหนดทำให้ภาษาทางห้องสนทนามีความแตกต่างกันออกไปในด้านของการใช้ภาษา เช่น การใช้ประโยคต่าง ๆ การใช้ภาษาหยาบคายและรุนแรง หรือรูปแบบสัญลักษณ์สื่ออารมณ์ต่าง ๆ ทำให้ผู้สนทนามีอิสระในการสื่อสารและมีอิสระในการแสดงความคิดเห็นมากขึ้น

นอกจากนี้การวิจัยยังพบว่า ผู้ที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนาผ่านทางคอมพิวเตอร์นั้น จะใช้ภาษาที่มีความกระชับ โดยการย่อคำให้สั้นลงหรือนำคำที่อ่านเหมือนกันแต่เขียนไม่เหมือนกันมา

ใช้สื่อสารกันในการสนทนาเพราะไม่อยากเสียเวลาในการพิมพ์เนื่องจากคำบางคำมีตัวสะกดเยอะจึงต้องย่อคำให้สั้นลงก็เพื่อให้ทันต่อการสนทนา และในห้องสนทนายังมีสัญลักษณ์รูปแบบต่าง ๆ เพื่อเพิ่มสีสันในการสนทนาทำให้ไม่น่าเบื่อ เพราะการพิมพ์ข้อความอย่างเดียวไม่สามารถแสดงอารมณ์ได้ชัดเจน แต่การใช้สัญลักษณ์สื่ออารมณ์จะทำให้เห็นภาพชัดเจนว่าตอนนี้รู้สึกอย่างไร และการสนทนาในห้องสนทนายังสามารถคุยกับคนได้เป็นจำนวนมากอีกทั้งประหยัดทั้งเงินและเวลาอีกด้วย ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวิทวัส เกื่อนทอ (2543) นั่นคือ ธรรมชาติของการสื่อสารบนเครือข่ายไออาร์ซีมีความจำกัดในการสื่อสารด้วยตัวอักษรความจำกัดของเวลาในการสื่อสาร และมีการสนทนาพร้อมกันหลายบุคคล นอกจากนี้การใช้ภาษาในการสื่อสารที่ปรากฏในบทสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซีมีลักษณะเฉพาะในการใช้คำและการสะกดระดับภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมาย การใช้สัญลักษณ์การควบคุมการใช้ภาษาและการสื่อสาร

อีกทั้งการวิจัยยังพบว่าสื่อมีผลต่อการทำให้ภาษาเปลี่ยนแปลง เนื่องจากพฤติกรรมเลียนแบบคำพูดของนักแสดง หรือการที่นักร้องร้องเพลงไม่ชัด เลยมีผลต่อการเลียนแบบสื่อในการใช้ภาษาที่สื่อนำเสนอออกมาแล้วนำมาใช้สื่อสารกันในห้องสนทนา รวมไปถึงการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยีในปัจจุบันที่เน้นในเรื่องของความรวดเร็วเป็นหลัก โดยเฉพาะสื่อคอมพิวเตอร์ซึ่งกำลังส่งผลกระทบต่อการใช้ภาษาของวัยรุ่น ฉะนั้นผู้ที่เล่นอินเทอร์เน็ตที่เข้าห้องสนทนาต่าง ๆ จะเห็นว่าภาษาในห้องสนทนาเป็นคนละเรื่องกับภาษาที่ปรากฏอยู่ในหนังสือ หรือผู้ที่นิยมส่งข้อความสั้น ๆ ทางโทรศัพท์ ก็เช่นเดียวกันจะทราบว่ามีการใช้ภาษาเฉพาะขึ้นมา เพราะว่าจะไปใช้ภาษาเต็มๆ ทั้งการสะกดหรือการผูกประ โยคทั้งหมด เป็นการปฏิบัติได้ยากเมื่อต้องการความรวดเร็วของการสื่อสาร

ข้อจำกัดในงานวิจัย

1. การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาโครงสร้างและรูปแบบของประโยคทางห้องสนทนา ซึ่งเว็บมาสเตอร์เว็บสนทนาเป็นผู้เก็บข้อมูลในห้องสนทนาให้และเป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้เทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ โดยบางครั้งเมื่อระบบภายในของทางเว็บไซต์เกิดปัญหาเช่นเว็บไซต์ขัดข้องหรือที่เรียกว่า “เว็บล่ม” ทำให้ประโยคในห้องสนทนาขณะนั้นขาดหายไป แต่ข้อจำกัดนี้ก็ไม่ได้กลายเป็นตัวแปรหลักที่ทำให้ข้อมูลที่ได้ผิดพลาดไป เพียงแต่ส่งผลให้ผู้วิจัยได้ข้อมูลไม่ต่อเนื่อง

2. การเข้ามาของผู้สนทนาแต่ละครั้งทำให้เกิดข้อจำกัดในการเก็บข้อมูล เนื่องจากเป็นการออนไลน์อยู่ตลอดเวลา ทำให้หน้าจอแสดงว่าตอนนี้มีผู้เข้ามาในห้องและผู้ออกจากห้องไปแล้วตลอดเวลา เช่น ยินดีต้อนรับสู่ห้องสนทนา คุณแอน หรือ แอนออกจากห้องไปแล้ว เป็นต้น เนื่องจากประโยคเหล่านี้จะกินพื้นที่ในการเก็บข้อมูล ทำให้ข้อมูลที่ได้มีจำนวนน้อยลง

ข้อเสนอแนะในงานวิจัย

1. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาการใช้ภาษาและรูปแบบสัญลักษณ์ทางห้องสนทนาเพียงเว็บเดียวคือ เว็บสนุก ดังนั้นในการศึกษาครั้งต่อไปควรจะศึกษาเปรียบเทียบการใช้ภาษาและรูปแบบสัญลักษณ์ในเว็บอื่น ๆ เพื่อเป็นการเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนและความแตกต่างในการใช้ภาษาและรูปแบบสัญลักษณ์ทางห้องสนทนาของแต่ละเว็บ
2. ผู้สนใจศึกษาครั้งต่อไป ควรจะศึกษาการใช้ภาษาในเว็บบอร์ด บล็อก หรือกระทู้ต่าง ๆ ว่าในรูปแบบภาษาเหล่านี้มีการใช้ประโยคชนิดใดบ้าง เพื่อที่จะได้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้ภาษาที่ต่างไปจากการใช้ภาษาทางห้องสนทนา
3. ผู้สนใจศึกษาในครั้งต่อไป ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบรูปแบบการใช้ภาษาทางห้องสนทนาไทยและห้องสนทนาต่างประเทศว่ามีการใช้ประโยคหรือใช้สัญลักษณ์เหมือนกันหรือต่างกันอย่างไร เพื่อที่จะได้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้รูปแบบภาษาของห้องสนทนาทั้ง 2 ประเภท
4. การศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักศึกษาและผู้ใช้อินเทอร์เน็ตทั่วไป ดังนั้นผู้สนใจศึกษาในครั้งต่อไป ควรจะเพิ่มการสัมภาษณ์กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียน เนื่องจากในปัจจุบันกลุ่มที่เข้ามาสนทนาในห้องสนทนามีอายุน้อยลง และมีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมมากขึ้น เพื่อให้ข้อมูลที่ได้มีความคิดเห็นที่หลากหลายมากขึ้น
5. การศึกษาวิจัยครั้งต่อไปควรศึกษาวิเคราะห์พฤติกรรมการใช้ภาษาของผู้ที่เข้ามาสนทนาทางห้องสนทนา เนื่องจากในห้องสนทนาแต่ละห้องมีผู้เข้ามาสนทนาหลากหลายวัย จึงทำให้มีพฤติกรรมการใช้ภาษาที่แตกต่างกันออกไป เพื่อจะให้เห็นถึงความแตกต่างในพฤติกรรมการใช้ภาษาของแต่ละวัย
6. การศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาลักษณะของผู้สนทนาในห้องสนทนาที่แตกต่างกันว่ามี การใช้ภาษารูปแบบใด เนื่องจากในห้องสนทนาแต่ละห้องผู้สนทนามีอายุที่แตกต่างกัน ทำให้มีการใช้ภาษาแตกต่างกัน เพื่อจะให้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้ภาษาของแต่ละวัย
7. ในการศึกษาครั้งต่อไปควรศึกษาการใช้ภาษาในรูปแบบต่าง ๆ ที่ผู้สนทนาใช้ในการสนทนา เช่น การใช้ภาษาหยาบคายหรือรุนแรง ภาษาสแลง รวมถึงหัวข้อที่ใช้สนทนา เป็นต้น เนื่องจากในห้องสนทนามีอิสระที่จะทำการสื่อสารจึงทำให้ผู้สนทนามีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสม เพื่อที่จะได้รู้ว่าเพราะเหตุใดผู้สนทนาจึงเลือกใช้ภาษาเหล่านี้ในการสนทนา
8. ในการศึกษาครั้งต่อไป ควรศึกษาลักษณะความแตกต่างในการใช้ภาษาของเพศชาย เพศหญิงและเพศที่สามในห้องสนทนาว่าในแต่ละเพศมีการใช้ภาษาแตกต่างกันอย่างไร เพื่อจะให้เห็นถึงความแตกต่างในการใช้ภาษาของแต่ละเพศ

บรรณานุกรม

หนังสือภาษาไทย

- กุสุมา รัชมณี. (2540). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาภาษาไทย คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ชัชวดี ศรีลัมพ์. (2544). *การใช้ภาษาในห้องสนทนา*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชลธิชา บำรุงรักษ์. (2539). *การวิเคราะห์ภาษาระดับข้อความประเภทต่าง ๆ ในภาษาไทย*, (อัดสำเนา). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ครุณี หิรัญรักษ์. (2542). *การสื่อสารมวลชนโลก*. กรุงเทพมหานคร : เอเชียแปซิฟิก มัลติมีเดีย.
- ประภาศรี สีอำไพ. (2538). *วัฒนธรรมทางภาษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผะอบ โปษะกฤษณะ. (2522). *ลักษณะสำคัญของภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ รวมสาส์น.
- พิณทิพย์ ทวยเจริญ. (2543). *ภาพรวมของการศึกษาภาษาและภาษาศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- วนิดา จันทจุฑากร. (2537). *อินเทอร์เน็ตมิติใหม่ของการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ เวิร์ดเวฟ เอ็ดดูเคชั่น.
- วิจินต์ ภาณุพงศ์. (2543). *โครงสร้างของภาษาไทย : ระบบไวยากรณ์* (พิมพ์ครั้งที่ 14). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- สุรสิทธิ์ วิทยารัฐ. (2547). *การผลิตสื่อสิ่งพิมพ์* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.
- สิริวรรณ นันทจันทุล. (2543). *การเขียนเพื่อการสื่อสาร 2*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- อมรา ประสิทธิ์รัฐสินธุ์. (2540). *เอกสารการสอนชุดวิชาภาษาเพื่อการสื่อสารหน่วยที่ 1 – 7*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.
- อุดม วโรตม์สถิตคิดต์. (2545). *ภาษาศาสตร์เหมาะสมเบื้องต้น*. กรุงเทพมหานคร : ต้นธรรม.
- บทความ
- ปัญญา เปรมปรีดี. (2544). อินเทอร์เน็ตเป็นอันตรายต่อเด็กมากจริงหรือ. *อินเทอร์เน็ตเมกกาซีน*, 6.

วิทยานิพนธ์

- กุศลทิพย์ ไชยสีวามงคล. (2549). *การศึกษารูปแบบพฤติกรรมการสื่อสารในห้องสนทนาภาษาไทยผ่านโปรแกรม Pirch98 บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ สาขาวิชานิเทศศาสตร์สารสนเทศ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- ญาดานุช เตมียสีลปิ่น. (2546). *การใช้ภาษาทางห้องสนทนาภาษาไทยและห้องสนทนาภาษาอังกฤษ*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- คารินทร์ สวัสดิ์เสวี. (2545). *การแปลงตัวตนในห้องสนทนาบนอินเทอร์เน็ต*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- เพ็ญพรรณ รวิโชติกุล. (2544). *การวิเคราะห์วาทกรรมบนอินเทอร์เน็ต Bulletin Board ของเว็บไซต์พันทิพย์*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตร์ สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มัทฐพล อรุณสวัสดิ์. (2539). *สภาพ ปัญหา และความต้องการ การใช้บริการของผู้ใช้อินเทอร์เน็ตผ่านเครือข่ายจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ภายใต้โดเมนเน็ตเสิร์ฟ*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รัตนาวลี เกียรตินิยมศักดิ์. (2542). *มณฑลสาธารณะของการสื่อสารผ่านสื่อกลางคอมพิวเตอร์ : กรณีศึกษา www.pantip.com และ www.sanook.com (Public Sphere of Computer-Mediated Communication : A Case Study of www.pantip.com and www.sanook.com)*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รารวรรณ เขาวนศิริกิจ. (2545). *รหัสทางวัฒนธรรมในชุมชนอินเทอร์เน็ตเว็ลด์ไวก์เว็บคอกพันธุทิพย์คอกคอม*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วลัยลักษณ์กมล เอี่ยมวิวัฒน์กิจ. (2541). *เว็บไซต์บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ตในฐานะเป็นแหล่งสารสนเทศเกี่ยวกับปรากฏการณ์การเปลี่ยนแปลงภูมิอากาศโลก*. วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิทวัส เกื่อนทอ. (2543). *รูปแบบการสื่อสารที่ปรากฏในห้องสนทนาบนเครือข่ายไออาร์ซี*. วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิทยาและสื่อสารการแสดง จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ศิริพร ปัญญาเมธิกุล. (2546). *ความต่อเนื่องของปฏิสัมพันธ์ในห้องสนทนาไทย : การส่งผลต่อกันระหว่างเชื่อมโยงความ การมอบผลัด และความเกี่ยวข้องของเรื่องที่สนทนา*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรุษฎีบัณฑิต สาขาภาษาศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ศุณิสา ทดลา. (2542). *รูปแบบและพฤติกรรมการสื่อสารในห้องสนทนาบนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต*.

วิทยานิพนธ์นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสื่อสารมวลชน จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุมนา อุษณีย์มาศ. (2543). *สัญญาณเพศในห้องสนทนาทางคอมพิวเตอร์ในกรอบจิตวิทยายุคหลังสมัยใหม่ของIRC. WEBMASTER.COM*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อนงค์ เอียงอุบล. (2525). *การศึกษาเชิงวิเคราะห์คำประสมในภาษาไทย*. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อุมาพรรณ สุรนาคะพันธุ์. (2541). *การใช้อินเทอร์เน็ตในการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารของผู้สื่อข่าวเกษตรชุมชน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. รายงานและเอกสารอื่น ๆ

วัลยา ช่างขวัญอิน. (2538). *การใช้ภาษาให้เหมาะกับระดับภาษา*. เอกสารบัณฑิตศึกษา ชุติวิชา การพัฒนาทักษะทางภาษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมธิราช.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2538). *แนวทางในการจัดการหลักสูตรการรู้เท่าทันสื่อในประเทศไทย*. รายงานประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่อง ทิศทางการจัดการสื่อมวลชนศึกษาในประเทศไทย, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. (2547). *โครงการ สื่อทางภาษาในสังคมไทย มุมมองจากศิลปะศาสตร์*, เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการ.

อินเทอร์เน็ต

กระปุกดอทคอม. (2549). *ภาษาแซด' ของเด็กรุ่นใหม่ เรื่องใหญ่กว่าที่คิด*. สืบค้นวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2550 จาก <http://www.kapook.com/hilight/main/1743.html>.

กรุงเทพธุรกิจ. (2550). *พูดผิดพูดใหม่ได้*. สืบค้นวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2550 จาก <http://bangkokbiznew.com>.

กัลยา โสภณพานิช. (2550). *แฉภาษาไทยวิกฤติในมหาลัย*. สืบค้นวันที่ 6 กุมภาพันธ์ 2550 <http://www.drkalaya.com/education.php?newsid=579>

ชลเทพ ปั่นบุญชู. (2550). *ภาษาแอ็บแบ้ว วิกฤติการณ์ทางวัฒนธรรม หรือวิวัฒนาการทางภาษาของวัยรุ่น*. สืบค้นวันที่ 25 มกราคม 2550 จาก <http://www.bloggang.com>.

วัฒนธรรมัย ชะนินทร. (2550). *ภาษาแอ็บแบ้วหลังสื่อสารที่ต้องเงี้ยวฟัง*. สืบค้นวันที่ 20 มกราคม 2550 จาก <http://www.positioningmag.com/magazine/PrintNews.aspx?id=61506>

ณัฐนิช สิริสังจานุรักษ์. (2550). *สวนดุสิตปลูกคนไทย ตื่นมาร่วมอนุรักษ์ภาษาไทย*. สืบค้นวันที่ 20 มกราคม 2550 จาก <http://www.matichon.co.th/khaosod/>

- สำนักงานการศึกษากรุงเทพมหานคร. (2550). *บทบาทสื่อมัลติมีเดียเพื่อการศึกษา*. สืบค้นวันที่ 6
 กุมภาพันธ์ 2550 จาก [http:// www.bmaeducation.in.th](http://www.bmaeducation.in.th)
- สนุกดอทคอม. (2550a). *ห้องสนทนา*. สืบค้นวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2250 จาก <http://chat.sanook.com/chat/>
- สนุกดอทคอม. (2550b). *พาสวีวิตติ*. สืบค้นวันที่15 กุมภาพันธ์ 2550 จาก
[http://news.sanook.com/ education/education_06723.php](http://news.sanook.com/education/education_06723.php)
- หอข่าวออนไลน์. (2550). *วิทยาการก้าวไกล ภาษาไทยตกต่ำ*. สืบค้นวันที่ 25 มกราคม 2550 จาก
<http://www.horkhao.in.th>
- โครงการอินเทอร์เน็ตสีขาวเพื่อเยาวชน. (2550). *เจาะการพูดคุย ในห้องสนทนา*. สืบค้นวันที่ 25
 มกราคม 2550 จาก [http:// www.thaicleannet.com](http://www.thaicleannet.com)
- แก่นักศึกษาระรรมคคนหนึ่ง. (2550). *ภาษาแซท แซทกั้นเพลิน จนปลั่งเผลอ*. สืบค้นวันที่ 2
 กุมภาพันธ์ 2550 จาก <http://www.mthai.com/webboard/7/64402.html>
- Blog. (2550). *ความงามของภาษา*. สืบค้นวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2550 จาก [http://www.tlcthai.com/
 club/view_topic.php?club=mizuchan&club_id=1165&table_id=1&cate_id=522&post_id
 =2817](http://www.tlcthai.com/club/view_topic.php?club=mizuchan&club_id=1165&table_id=1&cate_id=522&post_id=2817)
- Bloggang. (2550a). *ภาษาใน โลกไซเบอร์ = ภาษาวิทติ*. สืบค้นวันที่ 20 มกราคม 2550 จาก
<http://www.chat-bibliography.de>
- Bloggang. (2550b). *ภาษาวิทติ*. สืบค้นวันที่ 20 มกราคม 2550 จาก [http://www.biola.com.de/
 blog/tag/](http://www.biola.com.de/blog/tag/)
- Itstation. (2550). *สื่อใหม่คืออะไร*. สืบค้นวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2550 จาก [http://www.itstation.tv/
 player.php?topic_id=994&channel=5&type=1](http://www.itstation.tv/player.php?topic_id=994&channel=5&type=1)
- Truehit. (2550). *จัดอันดับเว็บ*. สืบค้นวันที่ 25 มกราคม 2550 จาก [http://truehits.net/index_
 ranking.php](http://truehits.net/index_ranking.php)
- หนังสือภาษาอังกฤษ
- Brian K. Williams, Sarah E Hutchinson & Stacey C.Sawyer. (1997). *Using information
 technology : A practical introduction to computer & communication*. Chicago : Irwin.
- Crystal, David. (2001). *Language and the internet*. Cambridge : Cambridge University Press.
- Davis, Boyd H. & Brewer, Jeutonne P. (1997). *Electronic discourse : Linguistic individuals in
 virtual space*. New York : State University of New York Press.

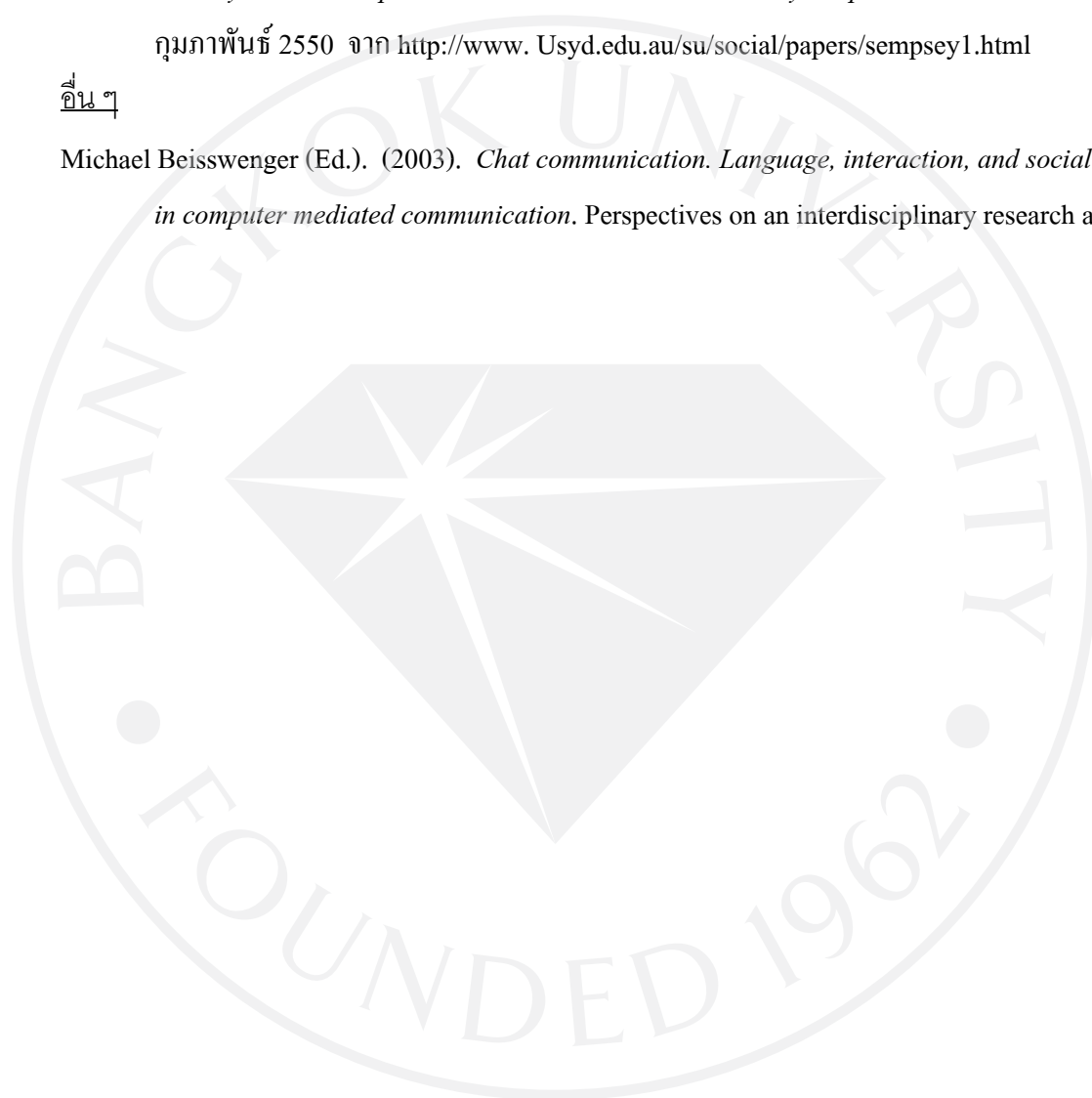
- Herring, Susan C. (2001). Computer – mediated discourse. In D. Tannen, D. Schiffrin & H. Hamilton (Eds.), *The handbook of discourse analysis* (pp. 612 – 634). Cambridge, MA : Blackwell.
- Hiltz, S.R., & Turoff, M. (1993). *The network nation : Human communiton via computer*. (Revised Edition). Cambridge, MA : MIT Press.
- James W. Chesebro & Donald G. Bonsall. (1989). *Computer-mediated communication : Human relationships a computerrized world*. Tuscaloosa, AL : University of Alabama.
- Knapp, M.L., & Hall, J.A. (1992). *Nonverbal communication in human interaction* (3 ed). Orlando, FL : Holt, Rinehart and Winston.
- McComb Gordon. (1996). *Javascript sourcebook : Create interactive javascript programs for the World Wide Web*. New York : Wiley Computer.
- Mcluhan & Marshall. (1964). *Understanding media : The extension of man*. New York : McGraw – Hill.
- Rogers, E.M. (1983, 1995). *Diffusion of innovation*. New York : Free Press.
- Rosengren, K.E. (2000). *Communication : An introduction*. Thousand Oaks, CA : Sage.
- Supa Chodchoey. (1992). Spoken and written discourse in Thai : The difference. In Cholticha Bamroongraks et al. (Eds.), *The international symposium on language and linguistics*, (pp. 138 – 149). Bangkok : Thammasat University.
- Yule, G. (1987). *The Study of language*. Combridge : Cambridge University Press.
- Article
- Rafaeli, S. (1986). The electronic bulletin board : A computer-driven mass medium. *Computers and the Social Sciences*, 2, 123-136.
- Tom P., Russell S. & Martin L. (2000). The formation of group norms in computer-mediated communication. *Human Communication Research*, 26(3), 341- 371.
- Werry, Christopher. (1996). Linguistic and interactional features of internet relay chat. In S.C. (Ed.), *Computer-mediated communication: Linguistic, social and cross-cultural perspectives*, (pp. 47-63). Amsterdam: Benjamins.
- Internet
- Doell, Wernfrid. (2001). *The internet relay Chat (IRC) : Linguistic prespectives*. สืบค้นวันที่ 20 มกราคม 2550. จาก <http://home.allgaeu.org/ndoell/work/ircpaper.htm>.

Hard af Segerstad, Ylva. (2001). *Swedish chat rooms*. M/C: A journal of media and culture 3(4). สืบค้นวันที่ 25 มกราคม 2550 จาก <http://www.apinetwork.com/mc/0008/swedish.html>.

Sproull & Kiesler (1991), Sproull, Kiesler & Zubrow. (1984). James Sempsey Homepage. *The Psycho-social aspects OF Mulit-User Dimension In Cyberspace*. สืบค้นวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2550 จาก <http://www.Usyd.edu.au/su/social/papers/semsey1.html>

๒๓

Michael Beisswenger (Ed.). (2003). *Chat communication. Language, interaction, and sociality in computer mediated communication*. Perspectives on an interdisciplinary research area.

ภาคผนวก

สัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms
สัญลักษณ์ในการพูดคุยหรือแทนการสนทนาต่างๆ

ลักษณะ	สัญลักษณ์แสดงตน
%-)	เป็นดารา
[:]	เป็นหุ่นยนต์
8:-)	เป็นผู้หญิงตัวเล็ก
:-)8	เป็นผู้หญิงตัวโต
O:-)	เป็นนางฟ้า เทวดา
C=-)	เป็นพ่อครัว
*<:-)	เป็นคุณชานตาก羅斯
*:O)	เป็นโบโซ่ ตัวตลก
=):-)	ลุงแซม
-:-)	เป็นพวกฟังก์
+:-)	เป็นหมอสอนศาสนา
8:-)	เป็นแม่มด

สัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms
 สัญลักษณ์ในการพูดคุยหรือแทนการสนทนาต่างๆ
 ตัวอย่างภาษาอังกฤษที่ใช้แสดงอารมณ์

ตัวย่อ	คำแปล	ความหมาย
Lol	Laughing out loud	หัวเราะเสียงดัง ก๊าก ก๊าก
Rofl	Rolling on Floor Laughing	ขำกลิ้งเลย
j/k	Just kidding	ล้อเล่นนะ
j/j	Just joking	แค่พูดให้ตลกเฉยๆ
Brb	Be right back	เดี๋ยวกลับมานะ
Bbl	Be back later	แล้วค่อยกลับมาเจอกันใหม่
Btw	By the way	อ้อ... อีกเรื่องหนึ่ง
Sv	Sarcastic voice	พูดด้วยน้ำเสียงแค้นตลกถาก
Ttyl	Take to you later	แล้วค่อยกลับมาเจอกันใหม่นะ
U	You	คุณ
R	Are	เป็น อยู่ คือ
Yub	Yes	ใช่เลย
Huh		หือ
dun	Don't	ไม่

สัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms
สัญลักษณ์ในการพูดคุยหรือแทนการสนทนาต่างๆ

ลักษณะ	สัญลักษณ์แสดงอาการ
: -)	ยิ้มแบบปกติ ยิ้มแบบธรรมดาๆ
; -)	ยิ้มแบบขีปนตา หรือกระพริบตาเป็นการล้อเล่น
: -(	ไม่ชอบ ผิดหวัง หน้าเศร้าใช้กรณีเสียใจหรือไม่พอใจในบางสิ่ง
: (	บึ้ง
: ( )	หยุดพูดไม่ได้
: -I	ยิ้มเจื่อนๆหรือไม่แน่ใจ ไม่สนใจ ไม่เต็มใจ
I -I	หลับ หรือตอนนี้ง่วงนอนมาก
^	ยกนิ้วให้
: >	แสดงอารมณ์ขบขัน หรือวายร้าย หรือยิ้มในกรณีที่คุณเพิ่งจะทำอะไรผิดซ้กอย่าง
; >	วายร้ายกระพริบตา
: -E	ผิคูดเลือกยิงฟัน เห็นฟันหน้าสองซี่
: -F	ผิคูดเลือกยิงฟัน เห็นฟันหน้าซี่เดียว
> : >	ไม่ชอบจริงๆ
> ; >	บอกให้รู้ว่าไม่ชอบ หรือยิ้มในกรณีที่คุณเพิ่งจะทำอะไรที่เลวร้าย อย่างร้ายแรง
> : -(	โกรธโมโห
: -{	ห่อปากจูบ
: -)	คุณพูดโกหก
: -) -O	หมอมที่มีเครื่องตรวจสแตตโตส โคปกำลังยิ้ม
: O	งงวย
/ -O	เบื่อ
: -C	อ้อนวอน
: -D	กำลังหัวเราะปากกว้างเลย
: P	รังเกียจ(แสดงกิริยาแลบลิ้น)
: -P	แลบลิ้นให้กับเพื่อนของเรา
: -Q	กำลังสูบบุหรี่

สัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms
สัญลักษณ์ในการพูดคุยหรือแทนการสนทนาต่างๆ

ลักษณะ	สัญลักษณ์แสดงอาการ
:*)	ดีม เมาเหล้า หรือกำลังเล่นตลก
:-#	ห้ามพูดหรือรูคชิบปาก
:-S	กล่าวข้อความไม่ชัดเจน
:-*	เปรี้ยวปาก
:-D	กำลังหัวเราะ
:-X	ถูกปิดปาก หรือปิดปากเงียบเก็บเป็นความลับ
:-O	โอ้โหหรืออ้าปากหาว (เพราะประหลาดใจ)
I-O	หาว
8-O	พระเจ้าช่วย
:-9	กำลังแลบลิ้นเลียหรืออ่อย
:-6	อ่อนเพลีย
:-)~	พ่นน้ำลาย
:~)	เป็นหวัด
:'	กำลังร้องไห้
:'-)	กำลังร้องไห้ หรือร้องไห้พุ่มพวย
:'-)	ตื่นตันใจ หรือร้องไห้แต่สนุก ยิ้มอย่างมีความสุขมาก
:-@	กรี๊ดร้อง ตะโกนเสียงดัง
(((ชื่อคน)))	กอด
(():**	กอดและจูบ
:~/	ความรู้สึกปนๆกันบอกไม่ถูก
:-&	ลื่นพันกัน
:-\	ล้งเลใจ

สัญลักษณ์ที่นิยมใน Chat Rooms
สัญลักษณ์ในการพูดคุยหรือแทนการสนทนาต่างๆ

ลักษณะ	สัญลักษณ์แสดงถึงของ
::(>::)	ผ้าปิดแผล
c	กระป๋องโค้ก
p	กระป๋องเป๊ปซี่
∨	น้ำเต็มแก้ว
∨	แก้วว่างๆ
()	เหยือกเบียร์ หรือเหยือกกาแฟ
@[]~	เหยือกกาแฟหรือชาร้อน
****	ข้าวโพดป๊อปคอร์น
&&&&	ขนมปังเค็มที่ใช้ทานกับเบียร์
@-)-(-	กุหลาบ